

ThiruppANAzhwAr's Amalanaathipiraan (With PeriyavAccAn PiLLai's Commentaries)

Annotated Commentary In English & Tamil By
Nrusimha SEva Rasikan
Oppiliappan Koil Sri.VaradachAri SaThakOpan
&
SriRangam Sri.K.Sridharan

sadagopan.org

CONTENTS

Amalanaathipiraan : Introduction	1
Paasurams and Commentary	7
Taniyan 1 & 2	9 - 10
Paasuram 1	11
Paasuram 2	15
Paasuram 3	18
Paasuram 4	21
Paasuram 5	24
Paasuram 6	27
Paasuram 7	30
Paasuram 8	33
Paasuram 9	36
Paasuram 10	39
Appendix - Sri.K.Sridharan's Tamil Commentaries	43
MunivAhana BhOgam : Introduction	93- 95
Paasuram 1	97
Paasuram 1	99
Paasuram 3	101
Nigamanam	107

sadagopan.org

ThiruppANazhwaR

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்செய்த அமலனாதிப்பிரான் ThiruppANazhwaAr's Amalanaathipiraan

INTRODUCTION

ThiruppaaN Azhwaar is the ninth among the 12 Azhwaars. He has ten paasurams among the divine collect Four Thousand revered as "Amalanaadhipiraan" Prabhandham. His Bhagavad anubhavam moved many of the Vaishnava Acharyas.

This Azhwaar's prabhandham is different from all the other aazhwaar's prabhandhams in that it does not contain any upadesams, critique of Veda-Baahya Mathams, messages sent to the Lord as His Naayaki et al. Thiruppaanar's prabhandham is an aanandha-lahari (limitless outpourings of the bliss of aanandham) at the anubhavam of the Lord's Sarvaanga Soundharyam and its redeeming effect. Azhwaar is totally lost in that blissful anubhavam and the ten paasurams arose from him as "the revelational hymns"

Swami Desikan was so overwhelmed by the profound Bhagavad Anubhavam of the Azhwar that he declared the ten verse compendium to be the essence of countless Vedic texts. He went on to compose a sthothram in Sanskrit known as "Sri Bhagavad Dhyana Sobhaanam" eulogizing Lord Ranganatha in the manner in which ThiruppANar enjoyed the Lord inside the garbha gruham at Srirangam.

sadagopan.org

Swami Sri Vedanta Desikan described ThiruppaANazhwaAr's prabhandham as "sukavi sookti" and was so moved by it that he wrote a 60 plus palm-leaves long commentary on these uniquely beautiful 10 paasurams that celebrate the Sarvanga Soundharyam and the anantha kalyANa guNams of NamperumAL.

HISTORY

ThiruppaANazhwaAr by tradition is considered to be Ayonija or one, who is not born of mortal human beings. He is also considered as an Amsa (Sri Vatsa mark, the Mole on the chest) of Sriman Narayana. He was brought up however as a foster-child by a childless couple of the Paanar caste (wandering minstrel caste like that of Neelakanta Yazhpaanar, who accompanied Thiru Jn~Aana Sambhandar).

ThiruppaANaar was a resident of one of the 108 divya desams known as Kozhi or Nisulapuri, which is on the banks of Cauveri River, very close to Sri Rangam. Because of His caste, he felt unqualified to enter into Srirangam to have the darsanam of Sri Ranganathan that he longed for. Hence, He used to come to the banks of Cauvery and close his eyes and sing with deep anubhavam about the kalyana gunams of the Lord every morning.

A great scholar by the name of Loka Saaranga Muni was the temple servant at that time at Srirangam and was assigned the duties of bringing Thirumanjanam water (holy water for the bath of the iconic form of Lord Ranganaathan) every morning. During the collection of the water from cauvery, Loka Saaranga Muni will have a cloth over his mouth and will not speak to anyone until he brought the Cauvery waters to the Lord's sannidhi.. He was called a Muni by the residents of Sri Rangam because of his piety and scholarship. He devoted every moment of his life to the service of the Lord at Sri Rangam.

On one particular day, when Muni came to fetch water for Ranganaathan's Thirumanjanam, Thiruppaanar was singing on the banks of Cauvery as usual totally unaware of the fact that the place he was singing from was very close

to the site, where Loka Saaranga Muni fetched water for the Lord. Since Muni could not speak, he threw a small stone at the Azhwaar signaling him to move away.

That stone hit Thiruppaanar's forehead and blood began to ooze out of the wound. Recognizing his mistake, Thiruppaanar moved away to permit the uninterrupted access to the river by Muni to collect thirumanjanam water for the Lord.

Muni collected the water, reached the temple and the sacred bath was conducted for the Lord. That night, Muni had a dream in which Lord Ranganatha ordered him (Muni) to carry His dear Bhakthan on his (Muni's) shoulders to His sannidhi. Next morning, Muni rushed to the site, where Thiruppaanar was engaged in singing with his lute and begged him to ride on his shoulders as commanded by Lord Ranganathan.

Although Thiruppaanar was uncomfortable, he obeyed the Lord's command and rode on the shoulders of Muni with closed eyes until he reached the Lord's sannidhi. The Azhwar was thus transported to the sanctum and earned the title as Munivahana.

When he opened his eyes at the Sannidhi to see the Lord's auspicious and majestic Thirumeni, he (Thiruppaanar) was overwhelmed by that blissful experience. He began to salute the beauty of the Lord from Thiruppadhams (Sacred Feet) to His crown in ten most moving paasurams.

At the end of his salutations through the ten paasurams of Amalanaadhipiraan, he (Thiruppaanar) declared that his eyes will not care to see anything else anymore and he merged right away in the divine jyothi of Periya Perumaal at His aasthaanam.

SRI VAISHNAVITE ACHARYA'S TRIBUTES TO THIRUPPAANAAZHVAR

Mahapurna or Periya Nambi composed the Taniyan (invocatory Verse) in

Sanskrit in Praise of this work of the Azhwar, which begins with the words:

आपादचूडमनुभूय हरिं शयानं

मध्ये कवरेदुहितुमुदितान्तरात्मा ।

अद्रष्टतां नयनयोर्विषयान्तराणां

यो निश्चिकाय मनवै मुनिवाहनं तम् ॥

ஆபாத சூடமநுபூய ஹரிம்ஸயாநம்

மத்த்யேகவேர துஹிதுர்முதிதாந்தராத்மா

அத்ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தரானாம்

யோநிஸ்சிகாய மநவை முநிவாஹநந்தம்.

ApAdacUDamanubhUya hariM shayAnaM

madhye kavareduhiturmuditAntarAtmA |

adraSTRRitAM nayanayorviSayAntarANAM

yo nishchikAya manavai munivAhanaM tam ||

Dr. V. K. S. N. Raghavan's translation of this Taniyan is as follows:

"Let me contemplate on TiruppaanaAzhwar (Munivahana, the saint who was carried to the precincts of the shrine of Lord Ranganatha, by Lokasarangamamuni on his shoulders), whose inner soul (antaratma) became enraptured at the sight of the reclining Lord Hari (Ranganatha) betwixt (the two streams of) the river Kaveri, and who, having experienced (the vision of the Lord) from the feet to His head declared that his eyes would not see any other objects (except the Lord).

The second Taniyan in Tamil is said to be composed by Thirumalai Nambi or Srisaila Purna, who summarized the Azhwaar's composition in a quintessential manner.

காட்டவே கண்ட பாத கமலம் நல்லாடை உந்தி,
தேட்டரும் உதர பந்தம் திருமார்பு கண்டம் செவ்வாய்,
வாட்டமில் கண்கள் மேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து,
பாட்டினால் கண்டு வாழும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

kAttavE kaNda pAdha kamalam nallAdai undhi,
thEttarum udhara bandham thirumArbu kaNdam sevvAy,
vAttamil kaNkaL mEni muniyERith thanipugunthu,
pAttinAl kaNdu vAzhum pANarthAL paravinOmE.

The translation given by Sri Raghavan for this verse is as follows:

"Let us sing in praise of the holy feet of Sri ThiruppaanaAzhwar, who entered (the holy shrine of Lord Ranganatha) riding on the shoulders of the sage (Lokasaranga-Mahamuni) saw(the Lord in full) and sung (in praise) HIM limb by limb, as the Lord showed to him, i. e., the lotus feet, the silk garment, the navel, the waist band of rare excellence, the holy chest, the neck, the red mouth (with rosy lips), the eyes of unfading (red lotus charm) and the (whole divine) Archa form."

Sri Vedantha Desikan was so moved by the ten verses of Amalanaadhipiraan that he paid multiple tributes to the Azhwar and called him as "PaaN PerumAL". He (Swamy Desikan) wrote a beautiful commentary for the Prabhandham of ThiruppANar. It is pertinent to observe that this is the only prabhandham among the assembly of 24 dhivya Prabhandhams that Swamy Desikan has chosen to comment upon in extensive detail (muni Vaahana

BhOgam). The other commentaries relating to the Dhivya Prabhandhams by Swamy Desikan such as Madhura Kavi Hrudhayam, Nigama ParimaLam are no longer available to us.

Let us fall at the feet of PANar who experienced the beauty of the lotus feet, dress, navel, the chest, neck, red lips, eyes, ThirumEni on seeing the Lord and expressed his joy about seeing them through his Prabhandham.

Amalanaathipiraan
Paasurams and Commentaries

sadagopan.org

Amalan - AthipirAn

TANIYAN 1

आपादचूडमनुभूय हरिं शयानं

मध्ये कवरेदुहितुमुदितान्तरात्मा ।

अद्रष्टां नयनयोर्विषयान्तराणां

यो निश्चिकाय मनवै मुनिवाहनं तम् ॥

ஆபாத சூடமநுபூய ஹரிம்ஸயாநம்

மத்த்யேகவேர துஹிதூர்முதிதாந்தராத்மா

அத்ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தரானாம்

யோநிஸ்சிகாய மநவை முநிவாஹநந்தம்.

ApAdacUDamanubhUya hariM shayAnaM

madhye kavareduhiturmuditAntarAtmA |

adraSTRRitAM nayanayorviSayAntarANAM

yo nishchikAya manavai munivAhanaM tam ||

This Taniyan is about the enjoyment of Lord RanganAtha from Lotus feet to Crown (AapaadhachUdam) by the AzhwAr.

TANIYAN 2

காட்டவே கண்ட பாத கமலம் நல்லாடை உந்தி,
தேட்டரும் உதர பந்தம் திருமார்பு கண்டம் செவ்வாய்,
வாட்டமில் கண்கள் மேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து,
பாட்டினால் கண்டு வாழும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

kAttavE kaNda pAdha kamalam nallAdai undhi,
thEttarum udhara bandham thirumArbu kaNdam sevvAy,
vAttamil kaNkaL mEni muniyERith thanipugunthu,
pAttinAl kaNdu vAzhum pANarthAL paravinOmE.

In this Taniyan, the limb by limb MangaLAsAsanam of the AzhwAr of Lord RanganAtha through His Prabhandham is saluted.

PAASURAM 1

அமலன் ஆதிபிரான் * அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த-
விமலன், *விண்ணவர் கோன் *விரையார் பொழில் வேங்கடவன்,*
நிமலன் நின்மலன் நீதி வானவன், *நீள்மதிள் அரங்கத்து அம்மான்,*திருக்-
கமல பாதம் வந்து* என்கண்ணினுள்ளன ஒக்கின்றதே.

amalan AthipirAn adiyArkku ennai Atpaduththa-
vimalan viNNavar kOn viraiyAr pozil vEngkadavan
nimalan ninmalan nIthi vAnavan, nILmathil arangaththu ammAn,
thiruk kamala pAtham vanthu enkaNNinuLLana okkinRathE.

"neel mathil arangan"

MEANING

As mentioned earlier, all the ten paasurams are pure aanandham (bliss) experienced by ThiruppAnAzwar, on having the darshan of Sri Ranganatha. He calls him Amalan - pure and perfect and AdhipirAn- the first and foremost of all. He, the radiant one who made me a humble slave of the servants of the AdhipirAn, He, the king of the Devas, the one who resides among the fragrant gardens in ThiruVenkatam, the blemishless one who never sways from justice, the one who resides in the long and lofty walls of Thiruvanrangam - His sacred lotus feet seem to have on their own will entered my eyes.

WORD BY WORD COMMENTARY:

Let us comment on the words of Paasuram one at a time:

1. **Amalan:** The Rangasaayee is perfection itself; He is the opposite of every kind of blemish. He removes the sins of His adiyArs and grants them Moksham.
2. **Aadhi:** He is the cause of all the Universes and its beings (Jagath KaaraNan). He is the creator of every thing and no one creates Him.
3. **PirAn:** He has the power of granting every thing from Svaroopam to the jeevan to Moksham. He is thus a MahOpakAran. He protects us in so many ways. All of these are elaborations of the letter "A" of PraNavam.
4. **AdiyArkku yennai Aatpaduttha:** He is the One who made me the dhAsan of His adiyArs. Who is an adiyAr ? All the jeevans are sEshAs to the Lord in reality but only those who are cognizant of being sEshars to the Lord are classified as adiyArs or BhAgavathAs or lieges of the Lord.
5. **Vimalan:** One without blemish at all times.
6. **ViNNavarkkOn:** The Lord of Nithya Sooris (eternally liberated souls).
7. **VirayAr Pozhil Venkatavan:** He is the One standing on top of Thiruvenkatam Hills amidst fragrant (virayAr) groves (pozhil). One does not need to worry that He is at a difficult-to-reach place such as

Parama Padham; One can enjoy Him easily at the ThiruvEnkatam hills populated by fragrant groves.

8. **Nimalan:** He is SarvEswaran and yet does not want His adiyars to be hesitant to approach Him because of His SarvEswarathvam. He makes Himself easy to approach by hiding His SarvEswarathvam.
9. **Ninmalan:** He is the abode of all KalyANa guNams. He will not find fault with His adiyArs since He is their rakshakan.
10. **Neethi Vaanavan:** He is the Master of both the Leelaa VibhUthi (this world) and Its Iswaryams as well as the Lord of Nithya VibhUthi (Parama Padham). We should serve Him in this world just as Nithya Sooris do at Sri Vaikuntam. He is The Lord who rules justly at His supreme abode of Parama Padham.
11. **Neel MathiL Arangatthu AmmAn:** This Lord who rules justly at Sri Vaikuntam is now present at Srirangam. This Supreme Master of all rests at Sriranga KshEthram surrounded by tall ramparts (Neel MathiL Arangam). This Supreme Lord, who is Sarva PrAkAra Svatantran has become Sarva Sulabhan and rests at Srirangam as the limit of Soulabhyam.
12. **Thirukkamala Paadham:** Those sacred feet of Sri RanganAthan are both UpAyam (Means for Moksham) and Phalan (Goal). They are most enjoyable and are very sacred. They chase away the sins of the adiyArs. They are beautiful and soft like the Lotus flower.
13. **Vanthu:** Sri RanganAthan's sacred feet of such mahimai have followed adiyEn, who was running around everywhere without knowing their glories and are in front of adiyEn now without any effort on my part.
14. **Yenn kaNNinuLLana okkinrathE:** What a wonder it is ! Those sacred feet, which are not visible even to Brahma and other dEvAs even if they have divine vision stand right in front of my fleshy eyes (**maamsa Chakshus**) without any special effort on my part.

The fifteen KalyANa guNams of the Lord at their ascendancy are MoshA

Pradhathvam, Jagath KaaraNathvam Rakshakathvam et al. These are described in detail at the end of this section dealing with the meanings of the ten Paasurams Of ThiruppANar.

The First Paasuram starts with the letter "A" (Amalan). The second and Third Paasurams start with the letters "U" and "M". Together A, U and M form the PraNavam.

VAIKUNTAVAASI SRI D. RAMASWAMY IYENGAR'S ANUBHAVA PARIVAHAM:

He is:

1. Ever Pure/Amalan
2. The Primordial Being/ Aadhi
3. The Great Benefactor/Piraan
4. The ever Blemishless One consigning me to the service of the devoted/
adiyArkennai Aadpadutthum Vimalan
5. the Lord of the Celestials/ViNNavar kOnn
6. The Resident of Vengadam with fragrant groves / Virayaar Pozhil
7. the One who has no fault / Nimalan
8. the One ever remaining unaffected by the fault of the devotees /
Ninmalan
9. the One residing in righteous Parama Padham/Neethi Vaanavan
10. my Lord and Liege of Arangam with long ramparts/neeL mathiL Arangan
-His radiant lotus feet appear as if they have come into, and are in my
eyes.

The AzhwaAr's focus in the first Paasuram is on Thirukkamala Paadham of Sri RanganAthan. The remaining portion of the Paasuram salutes Lord RanganAtha with TEN chosen epithets quoted above.

PAASURAM 2

உவந்த உள்ளத்தனாய்* உலகம் அளந்து அண்டமுற,*
நிவந்த நீள்முடியன்* அன்று நேர்ந்த நிசாசரரை,*
கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன் *கடியார்பொழில் அரங்கத் தம்மான்,*
அரைச்சிவந்த ஆடையின் மேல் * சென்றதாம் என் சிந்தனையே.

Uvantha uLLaththanAy ulagam aLanthu aNdamuRa,
Nivantha nILmudiyAn anRu nErnthA nisAsararai,
Kavarnta vengkaNaik kAkuththan kadiyArpozil arangaththammAn,
Ariachchivantha Adaiyin mEl senRathAm en sinthanaiyE.

'His piercing arrows destroyed the demons'
Artwork courtesy of Madhavapriya www.glimpseofkrishna.com

MEANING:

ThiruppANAr now shifts his gaze from the sacred feet of the Lord to the red dress of Sri Ranganatha. In it he sees Thrivikraman - the one whose golden crown reached the top of the Universe, Kaakusthan - Lord Rama, who destroyed the Rakshasa clan through his arrows. He declares: "With my heart filled with delight, my thoughts go to the red dress (PeethAmbharam) on your waist - to you, the Lord that lives among the fragrant groves of Thiruvarangam".

WORD BY WORD COMMENTARY:

1. **Uvantha uLLatthanAi ulaham aLanthu aNDam uRa:** with a joyous heart as Thrivikraman, He measured the universe all the way upto the roof of the world (aNDam). His foot hit the roof of the aNDam (aNDam uRa).
2. **aNDam uRa nivantha neeL mudiyan:** as His (Thrivikraman's) foot grew and His tall crown (nivantha neeL mudiyan) collided against the ceiling of the Universe (aNDam uRa nivanthathu); His extended foot touched every one's head on the way and removed their sins. Brahma dEvan washed that foot with water from his KamanDalu as Padhyam and Sivan placed that Sri Paadha Theertham on His head and got purified. Thrivikrama avathAram was to retrieve the riches from MahA Bali and return them to the legitimate owners (devAs). He was joyous (uavntha uLLathanAi) at the thought of helping th dEvAs. He blessed the dEvAs with ishta prApthi. Next, ThiruppANar focuses on the anishta nivrutthi (removal of sorrows of those tormented by the asurAs) in he RaamAvathAram.
3. **anRu nErnthA niSAchararai kavarntha VenkaNai Kaakutthan:** "anRu" here refers to the day when the dEvAs performed SaraNagathy to the Lord to save them from the misery caused by asurAs like RaavaNan. "nErnthA nisAchararai" refers to the asurAs who fought with the dEvAs and threatened them. Raamachandran gave the supplicating dEvaas His

assurance of protection and took RaamAvathAram. He killed the asurAs with His fierce arrows (nisAchararai kavarntha venkaNai Kaakutthan).

That Raamachandran is now presenting Himself at Srirangam as Archaa Moorthy adorning the most beautiful red PeethAmbharam. ThiruppAnar states that his mind left him and went on its own after the most beautiful PeethAmbharam adorning the waist (arai) of the Lord of Srirangam surrounded by fragrant groves (kadi Aarr pozhil Arangatthu AmmAn Arai sivanth aAadayin mEl yen chinthanai senRathAm). AzhwAr says that his mind was fully subjugated by the beauty of the Lord's red PeethAmbharam.

VAIKUNTAVAASI SRI D. RAMASWAMY IYENGAR'S JOYOUS SUMMARY OF THE SECOND PAASURAM:

The Lord of Arangam, with tall and erect head ornament, which pierced the higher worlds when with great delectation is His heart, He measured the world; who is the scion of the race of Kakut (an early king of solar race) whose sharp and stinging arrows devoured the RaakshasAs, who confronted Him (then), my mind has gone towards the reddish peethAmbharam worn by Him in His waist.

Here AzhwAr acknowledges that his mind left him and went after the enjoyment of the Lord's red dress. Azhwar was not aware of his mind reaching towards the Lord's PeethAmbharam. He noticed it after the happening. The hold of the beauty of the PeethAmbharam carries over into the next Paasuram as well.

PAASURAM 3

மந்தி பாய்* வட வேங்கட மாமலை,* வானவர்கள்,-
சந்தி செய்ய நின்றான்* அரங்கத்து அரவின் அணையான்,*
அந்தி போல் நிறத்து ஆடையும் *அதன்மேல் அயனைப் படைத்ததோர் எழில்*
உந்தி மேலதன்றே* அடியேன் உள்ளத்து இன்னுயிரே.

Manthi pAy vada vEnkata mAmalai, vAnavarkaL, -
Santhi seyya ninRAn aranggaththu aravin aNaiyAn,
anthi pOl niRaththu Adaiyum athanmEl ayanai padaitthathOr ezil
unthi mElathanRO adiyEn uLLaththu innuyirE.

MEANING:

He looks now above
the sunset hues red
dress on to the navel
from where appears
the lotus seat of
Brahma. He stands
among the
Thiruvankatam hills
where monkeys are at
play, to enable the
Devas to worship Him
with flowers. He rests
on the Adhishesan at
Thiruvarangam with
that sunset hues red
dress, above which is

'mandhi pAi vadavenkatam'

the beautiful navel - that divine beauty of the navel which created Brahma dEvan, has captivated my heart and spirits.

WORD BY WORD COMMENTARY:

1. **Manthi Paay Vada Venkata Malai:** The Northern boundary for the home of Tamil speaking people is Venkatam and hence it is called Vada Venkata Malai. Here, the monkeys jump from one branch to the other to gather edible fruits. Their act is similar to the Jeevans jumping from one perishable phalan to the other as Bhaddha chEtanams. This mountain (malai) of ThiruvEnkatam is saluted as Maa malai (the great One) because its stature approaches that of the Lord, who resides on It.
2. **VaanavarhaL santhy seyya ninRAn:** Lord stood on His Vada Venakta Maa Malai to receive the kaimkaryams by VaanavarhaL (nithya Sooris).
3. **ArnagattharavinaNayAn:** Thirumala is tall and takes effort to climb to reach the top to perform Kaimkaryams for the Lord. Srirangam on the other hand can be accessed easily and there the leader among the nithya Sooris (Adhi Seshan) is performing kaimkaryam as bed, umbrella and Paadhuka. Sri RanganAthan is resting on the fragrant, cool bed of Adhi Seshan.
4. **anthi pOl niRatthu Aadayaum:** The hue of the red PeethAmbharam around His waist is like the evening sky at sunset (Saayam sandhyaA). One who has the sevai of this PeethAmbharam will have all of his ajn~Anam and thApa Thrayams banished.
5. **"athan mEl Ayanai padaithathOrezhil unthi":** near the PeethAmbharam, the navel of the Lord and the Lotus that arose from there comes into sight. This is The unthi that created Brahma dEvan on the lotus for lOKa srushti. This enchanting PeethAmbharadhAri, EmperumAn with His PirAtti, is the sole UpAyam and UpEyam for Moksham .
6. **"mElathanRO adiyEn uLLatthin uyirE":** My soul is ready to enjoy this celebrated navel of the Lord at Srirangam. Our Lord is Parama

KaruNeekan. With His grace, adiyEn has been blessed to know about my seshathvam to Him in His role as Sarva Seshi (Supreme Lord to all). My mind's sathva aspect has been enhanced and in the middle of it shines the svaroopam of my jeevan. My prAnan and the Aathma (jeevaathmA) residing in my heart vie with each other to enjoy the sacred navel of the Lord of Srirangam.

VAIKUNTAVAASI SRI D. RAMASWAMY IYENGAR'S FLOOD OF ANUBHAVAM:

Enjoyment of the PeethAmbharam continues and AzhwAr's gaze shifts upto the navel above the Vasthram now. Out of the navel arises a lotus flower and Brahma dEvan is going about his duties of creation assigned to him by his Lord (ayanai padaitthathOr yezhil undhi). He is seen at Srirangam in the reclining position; erstwhile, He was standing on ThiruvEngada Malai. Here for the first time, AzhwAr uses the word "adiyEn" to show his dAsyathvam to His Swamy.

PAASURAM 4

சதுரமா மதிள்குழ்* இலங்கைக்கு இறைவன் தலைபத்து-
உதிர வோட்டி,* ஓர் வெங்கணை* உய்த்தவன் ஓத வண்ணன்*
மதுரமா வண்டு பாட* மாமயில் ஆடரங்கத்து அம்மான்,*திருவயிற்று-
உதர பந்தம்* என் உள்ளத்துள் நின்று உலாகின்றதே.

chaturamA mathiLsUz ilanggaikku iRaivan thalaipaththu-
uthira vOtti Or vengkaNai uyththavan Otha vaNNan
mathuramA vaNdu pAda mAmayil Adaranggaththu ammAn,
thiruvaRRu-uthara bantham en uLLaththuL ninRu ulAkinRathE.

MEANING:

AzhwAr's gaze moves further up to the belt on his waist. He, the one who destroyed the walled fortress of Lanka and killed the ten headed mighty Ravana with his powerful arrows, the ocean colored one, is reclining among the drones of bees and dances of peacocks at Thiruvarangam. The belt that adorns your waist is filling his(AzhwAr's)

'vatarangam-Ranganatha'

heart with ecstasy.

With the above three Paasurams, the meaning of PraNavam (the first padham of Moola mantram) was covered. The next padham is "nama:" meaning annaya sEshathvam (I am not my Master and I am not the Master of anyone). Our Lord alone is the Seshi for this sEsha bhUthan. This meaning of "nama:" sabdham (na mama) is covered in the 4th paasuram with the example of RaavaNan, who was destroyed by Chakravarthy Thirumahan as punishment for his offenses arising from ahankAra mamakArams. The middle portion of Thirumanthiram is connected to the middle portion of the Lord's ThirumEni (udharam: waist) and the udhara bhandham (belt) there.

WORD BY WORD COMMENTARY:

1. **Chathura MaamathiL soozh Iankaikku iRaivan:** RaavaNan, the Lord of Lankai surrounded by strong walls for its defense. RaavaNan was inside this "invincible" fortified residence as the king of LankApuri.
2. **"Iankaikku iRaivan Talai patthu uthira Otti Ohr VenkaNai uytthavan":** Our Lord sent a fierce arrow (venkaNai) to cut off all the ten heads of RaavaNan (talai patthu uthira uytthavan).
3. **"Odha VaNNan VenkaNai uytthavan":** That Lord with the hue of the blue ocean sent the fierce arrow that destroyed the VaNangAmudi, RaavaNan in the battle field.
4. **"Madhura MaavaNDu paada, Maa Mayil aada arangatthammAn, Odha VaNNan":** The ocean-hued beauty of this Lord of Srirangam (Odha VaNNan) with Veera Lakshmi after destroying RaavaNan is enjoyed by the nithya Sooris, who took the forms of Peacocks dancing to the music of the bees. Our Lord listens to the Hari nAma sankeerthanam of the Bramarams (bees) and enjoys the dance of the Peacocks at His dhiya dEsam of Srirangam.
5. **"ThiRu VayiRRu udhara bhandham yen uLLatthuL ninRu ulaa ninRathE":** The captivating waist band seen on the Lord's ThirumEni stays firmly in

adiyEn's mind and roams there as veethi ulaa. The reference here is to the darsanam of the waist of the Lord, which displays the three welt marks from the ropes with which YasOdhaa tied Him up. His name DhAmOdharan arose from those welt marks. His waist band (udhara bhandham) is adjacent to those welt marks. Azhwar acknowledges that the udhara bhandham has created a firm abode for itself in his mind and is engaged in roaming there.

PAASURAM 5

பாரமாய* பழவினை பற்றறுத்து,* என்னைத்தன்-
வாரமாக்கி வைத்தான்* வைத்ததன்றி என்னுள் புகுந்தான்,*
கோர மாதவம் செய்தனன் கொல் அறியேன்* அரங்கத்து அம்மான்,*திரு-
வார மார்பதன்றோ* அடியேனை ஆட்கொண்டதே.

pAramAya pazavinai paRRaRuththu ennaitthan-
vAramAkki vaiththAn vaiththathanRi ennuL pugunthAn,
gOra mAthavam seythanan kol aRiyEn aranggaththu ammAn,
thiru-vAra mArbathanRO adiyEnai AtkoNdathE.

sadagopan.org

'1000 Pillar Mandapam- Srirangam'

MEANING:

He relieved me of the burden of my earlier sins; He made me adore him as a devotee; not only that, He has now completely entered into me - have I done great penance to deserve this? - I don't know. The garland filled chest of Thiruvarangan where the divine Mahalakshmi resides has mesmerized me now.

AVATHARIKAI AND THE WORD BY WORD COMMENTARY:

In this fifth paasuram and the next one, AzhwAr focuses on the meanings of "NaarAyaNa" sabdham of Thirumanthiram. Fifth paasuram focuses on the matchless chest of the Lord, where Mahaa Lakshmi resides and the next Paasuram moves upto the sacred neck of the Lord of Srirangam.

1. "PaaramAhiya pazhavinaikaL paRRu aRutthu": after cutting to their very roots my heavy load of ancient sins.
2. "yennai tann Vaaram-AkkinAn": He made me His adimai (servant like one of His antha: Pura Sthrees (ladies of the inner chamber) and put an end to the sway of my indhriyams. He gave me the bliss of Kaimkarya SrI. He made me enjoy this bliss for ever.
3. "VaitthathanRi yennuL puhunthAn": Not only did He transform me into His adimai (Vaitthathu anRi) but also He entered into my mind and took up residence (yennuL puhunthAn) there.
4. "kOra maatavam seythaNnan koll aRiyEn": for time memorial, adiyEn had strayed away from Him.He was filled with desire to repossess me. Did he do powerful penance to regain me and chose Srirangam as the suitable place for that penance? adiyEn does not know. That grand sankalpa tapas (kOra maa tavam) resulted in the destruction of all of my ancient bundle of sins and made adiyEn's SaraNAgathy fruitful. adiyEn does not know how I came to be blessed this way. adiyEn did not do any hard tapas and neither did I know whether He did such a tapas to regain me, His property.

5. "ArangatthammAn ThiruvAra Maarbhu anRO adiyEnai AatKkoNDathE":
How can adiyEn express my gratitude to this most compassionate Lord. who condescended to bless this neechan. He is not one of the dhaivams without their PirAttis. He is Sridharan, who is never ever separated from His Devi, Mahaa Lakshmi. She has taken up permanent residence on His vast and beautiful chest. He accepted adiYEn's kaimkaryams in unison with His PirAtti displaying yEka sEshithvam. It is this sErtthi sEvai with His dEvi on His incomparable chest and With Her as His lakshaNam (defining mark), the Lord of Srirangam blesses adiyEn with His sevai. That vakshasthalam is adorned by Mahaa Lakshmi and a haaram (Aaram/Vaijyanthi Maalai). That unique chest with these lakshaNams have made adiyEn's mind a slave to Him.

The thoughts for reflection from the meditation on the padhams of this Pasuram are:

1. Sri Ranganathan's chasing away of our natural enemies (virOdhi/anishta nivrutthi),
2. Ishta prApthi (attainment of Moksham and nithya kaimkarayam),
3. His vyApakathvam as VishNu (pervasive presence inside and outside),
4. His ever-present dayaa to Jeevans,
5. His Sriya: Pathithvam
6. His soulabhyam (ease of access), which forms the basis of Him standing as UpAyam (means for Sathgathi),
7. His Parathvam, which is the root of His being Phalan / PrApyam/ upEyam
8. His ThirumEni, which bears the chEtanAchEtanams, weapons and AabharaNams
9. Being the svaroopam (inner nature) of the Sesha Jeevan
10. Being the phalan for the Sesha Jeevan (viz.), prayer for the boon of Nithya Kaimkaryam.

PAASURAM 6

துண்ட வெண்பிறையான்* துயர் தீர்த்தவன்* அஞ்சிறைய-
வண்டுவாழ் பொழில்குழ்* அரங்கநகர் மேய அப்பன்*
அண்டர் அண்ட பகிரண்டத்து* ஒரு மாநிலம் எழுமால்வரை, *முற்றும்-
உண்ட கண்டம் கண்டர் *அடியேனை உய்யக்கொண்டதே.

thuNda veNpiRaiyan thuyar thIrththavan anjiRaiya-
vaNduvAz pozilsUz aranganagar mEya appan
aNdar aNda pagiraNdathtu oru mAnilam ezumAlvarai,
muRRum-uNda kaNdam kaNdIr adiyEnai uyyakkoNdathE.

'Holy Srirangam Surrounded by Groves'

AVATHARIKAI:

In the previous Paasuram, AzhwAr described the Lord's mercy in destroying VirOdhis (enemies) that interfered with the performance of Kaimkaryams to

the Lord. Here, AzhwAr dwells on the need for Aakinchanyathvam of the jeevan as the necessary mind state for becoming the object of Lord's Dayaa (Dayaa Paathram).

MEANING:

Our Lord of Srirangam is the one who removed the sorrow of Sivan adorning the crescent Moon on His JaDai (thuNDa VeNN PiRayan thuyar theertthavan). He resides permanently at Sriranga dhivya dEsam known for fertile groves filled with the bees (Acharyans) performing Hari Naama sankeertthanam (anjiRaya vaNDu vaazh Pozhil soozh Aranga nahar mEya Appan) . He becomes visible to our human eyes at Srirangam. He performs the mahOpakAram of putting an end to the roaming of our indhriyams in pastures of vishaya sukham.

adiyEn has the darsana soubhAgyam of His powerful neck that swallowed the dEvAs of the aNDam, the bhagiraNDam and AavaraNams beyond our aNDam, the seven kula Parvathams and all else during the Mahaa PraLayam. This darsanam of the neck of this Sarva sakthan at Srirangam blessed adiyEn to realize my svaroopam as DhAsa bhUthan to Him and blessed adiyEn with Sathgathi.

WORD BY WORD COMMENTARY:

1. "ThuNDa VeNN piRayan thuyar theertthavan": Lord Siva adorns the crescent Moon on His Jadai and hence is known as Chandra Sekharan (ThuNda VeNN PiRayan). ThuNda means a small portion. VeNN PiRai means, the while crescent Moon. This Chandra Sekharan's Thuyar (sorrow) was the Kapaalam that got stuck to his palm and the curse of his father that required him to move like a nomad from place to place begging for food. Sriman narayana blessed Sivan as Hara Saapa vimOchana Murthy and there after the skull fell from Sivan's palm and he resumed his normal life. AzhwAr reminds us that Sivan could not take care of his problems and if so how can he help others ? AzhwAr

reminds us that Sivan was a Karma vasyan, who got his exalted position due to his austerities and it is Sriman Narayanan alone, who can bless us with all kinds of PurushArTams including Moksham.

2. "anjiRaya VaNDu vaazh pozhil soozh Aranganahar mEya Appan": Our Lord of such vaibhavam is present as ArchAvathara RanganAthana. There are many groves in and around Sriranga kshEthram. There are many honey bees enjoying the fragrant flowers in those groves. Their wings are beautiful to look at. They use those wings to arrive at Bhagavath sannidhAnam. They are really AchArya PurushAs, who arrive at the Lord's sacred feet to unite ChEtanams with the Lord, who is ready to accept the sipArisu of the AchAryAs and bless the Jeevans with Parama PurushArTam.
3. "aNDaraNDa BahiraNDatthu oru Maanilam yezhumAl varai muRRum uNDa kandam kandeer adiyEnai uyyakkoNDathE": During the Mahaa PraLayam, our Lord holds inside His stomach all the Kaarya vasthus for their safety. Otherwise, they might be destroyed thru drowning in the dangerous PraLayam waters. Brahma, Sivan, aNDam, dEvAs, chEtanams, achEtanams inside the aNDam, Kula Parvathams et al were all kept inside His stomach. AzhwAr is rapturous over the sight of the magical throat, which swallowed all of the above kaarya vasthus during PraLayam out of His infinite compassion for safe keeping them.
4. "kaNDam adiyEnai yuyakkoNDathE": This throat of the Lord doing such a miraculous feat has helped me with my ujjevanam (upliftment from samsAram).

PAASURAM 7

கையினார் *சுரி சங்கனல் ஆழியர்,* நீள்வரை போல்-
மெய்யினார் *துளப விரையார் கமழ் நீள் முடியெம்
ஐயினார்,* அணியரங்கினார் *அரவின் அணைமிசை மேய மாயினார்,*
செய்ய வாய் ஐயோ!* என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே! (7)

kaiyinAr suri sangganal Azhiyar nILvarai pOl-
meyyanAr thuLapa viraiyar kamazh nIL mudiyem
aiyanAr, aNiyarangganAr aravin aNaimisai mEya mAyanAr,
seyya vAy aiyo ! eannais sindhai kavarnthathuvE !

'Kalkunte Ranganathar'

AVATHARIKAI:

From the 7th to the 10th (concluding) Paasuram, AzhwAr sings about the state of rapture (Bhakthi paravasam) arising from the enjoyment of the Lord's

dhivya soundharyam. The "Aaya" sabdham over "NaarayaNa" in Thiru Manthiram is in the fourth case (Chathruthi Vibhakthi) and implies Kaimkarya PrApthi. Bhagavath anubhavam is the cause behind the prayerful request for Kaimkaryam. Kaimkaryam follows after the anubhaavm. In the 7th Paasuram, AzhwAr enjoys the beauty of the Lord's ripe red lips resembling bhimbhA fruit.

MEANING:

On His hands He wields the conch - sanku, and the fire breathing chakkaram, He has the body of a dark mountain, He wears the fragrant Thulasi on his crown. My Lord! the jeweled Thiruvarangan, who rests on the serpent bed! Your coral red lips and their smile have completely stolen my heart.

WORD BY WORD COMMENTARY:

1. "Kaiyinal surisanakanal AazhiyAr": The Lord of Srirangam carries the Valampuri Sankham and Sudarsana chakram serve which as both as weapon and AbaraNam. "Suri Sankham" and "anal Aazhi" refer to Paanchajanyam and Sudasana chakram. The sound emanating from Paanchajanyam is Veda Mayam and is hence takes mantra roopam for the listener. The enemies of the Lord, who hear that dhvani are destroyed by that sound. Sudarsana chakram represents the Manas tathvam of the Lord or sanklapa sakthi. It also destroys the enemies of the Lord effectively. Our Lord has both mantram (sankhu) and Manas (Chakram) in His hands to help the chEtanam.
2. "Neel varai pOl meyyanAr": The dhivyAthma savarropam is not easy to see except by those Yogis with sharp Jn~Ana dhrushti. The dhivya mangaLa vigraham however is readily seen even with our fleshy eyes (Maamsa Chakshus). He is Seen as clearly as a tall (neel) mountain (varai).
3. "TuLabha virayAr kamazh Neel mudi yemm IyyanAr": The fragrance

from the TuLasi garland reveals that He is superior to every one. A different kind of fragrance emanates from the divine, tall crown of the Lord. That Crown reveals that He is the Lord of both LeelA and Nithya VibhUthi. With this divine crown, the Lord of Srirangam shines as the Father of all the worlds.

4. "aNi AranganAr": The reference here is to Sriranga VimAnam, which is superior in glory to His other sthAnams like Sri Vaikuntam and the Milky ocean. Sriranga VimAnam is much easier to approach and enjoy than Sri Vaikuntam and the Milky Ocean. Here Sri RanganAthan rests on His bed of Adhi Seshan.
5. "aravinaNaimisa mEya MaayanAr": AdhisEshan appears like the union of Jn~Anam and Bhalam of the Lord. He is the most enjoyable bed for the Lord and the adiyArs enjoy this beautiful anubhavam of seeing the Lord resting on this unique bed.
6. "seyya Vaay IyyO ! yennai chinthai kavarnthathuvE": This wonderous Lord's mouth appears like a fruit ready for enjoyment from its color and sweetness. Inside that mouth, we can see all the seven lOkams. This wonderous mouth has captivated adiyEn's mind. This anubhavam is so sweet and at the same time difficult to fully digest.

PAASURAM 8

பரியனாகி வந்த* அவுணன் உடல்கீண்ட,* அமரர்க்கு-
அரிய ஆதிபிரான்* அரங்கத்து அமலன் முகத்து,*
கரியவாகிப் புடைபரந்து* மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி,* நீண்டவப்-
பெரிய வாய கண்கள்* என்னைப் பேதைமை செய்தனவே!

pariyanAki vantha avuNan udalkINda, amararkku-
ariya AthipirAn arangaththu amalan mugaththu,
kariyavAkip pudaiparanthu miLirnthu sevvariYodi,
nINdavap-periya vAya kaNkaL ennaip pEthamai seythanavE!

'Ranganatha in veNNAikkAppu'

AVATHARIKAI:

The charming eyes of the Lord took over and made me a slave of them. Their beauty defeated adiyEn and made me fall at His Thiruvadi. Those eyes made AzhwaAr enjoy the dhivya soundharyam of His other limbs. Azhwar uses the story of his becoming the adimai for those beautiful eyes of the Lord as a preface to the main message of this Paasuram that salutes the heroism of The Lord in destroying the enemies of His adiyArs.

MEANING:

The one who came down as a lion to tear down Hiranyakasipu, the first Lord - who even the Devas find hard to reach, that Arangan whose face holds the dark eyes, twinkling with the red lines, Oh those long big eyes are captivating me to a state of losing myself.

WORD BY WORD COMMENTARY:

1. "PariyanAhi vantha avuNan udal keenDa amararkku ariya AadhippirAn": Pariyan means one with a big body resembling a mountain. HiraNyan (avuNan) ran towards the Lord with his huge, strong body. Our Lord grabbed this mighty asuran in a flash, put him down on His lap and tore him apart (udal keeNDar). Bhaktha PrahlAdhan, the small child of HiraNyan stood near the Lord and enjoyed the Lord's valour. DevAs were frightened and ran away. ThiruppANar salutes the SthambhAvathara Narasimhan in this context as "amararkku ariya AadhippirAn". He is indeed AadhippirAn, The Jagath KaaraNan, Jagath Rakshakan and JagannAthAn. He is the primordial PirAn without Aadhi and antham.
2. "Arangatthamman Muhatthu kariyavAhi puDaip-paranthu miLirnthu sevvariyOdi neeNDa apperiyavAya KaNkaL" : "Arangatthu Amalan Muhatthu": Why did this Parama Padha Naathan, who is difficult to be seen even by the DevAs took archAvathAram to be seen and worshipped

readily at Srirangam ? He vowed to come to the rescue of the helpless, struggling samsAris to attain His sacred feet and be redeemed. He chases away the doubts of SamsAris loaded with heavy bundles of sins about His rakshakathvam in their cases and presents Himself as the embodiment of great beauty with a face containing the united soundaryam of the Moon and the lotus flower.

3. "Kariyavaahip-pudai paranthu miLirnthu": In that Thirumukha MaNDalam, the devotees see the two matchless beautiful eyes, which are like like blue gems with a black admixture (hue of Karuneythal flowers). They appear like just blossomed blue lotuses as a result of the joy of seeing the adiyArs and express great affection for them. Inside the eyes, there are beautiful red lines, which appear as measuring units of the Lord's love for His adiyArs. The glory and the sweetness of the Lord's compassion and affection for the devotees are expressed by those eyes .
4. "Yennai pEthamai seythavE": AzhwAr now expresses the effect of those beautiful eyes of the Lord on him. He says that he got lost in the enjoyment of those beautiful eyes and that blissful experience made him incapable of recognizing anything around him or to engage in any other activity.

PAASURAM 9

ஆலமா மரத்தின் இலைமேல்* ஒரு பாலகனாய்,*
ஞாலம் ஏழும் உண்டான்* அரங்கத்து அரவின் அணையான்,*
கோல மாமணி ஆரமும்* முத்துத் தாமமும் முடிவில்ல தோரெழில்*
நீல மேனி ஐயோ! * நிறை கொண்டது என் நெஞ்சினையே!

AlamA maraththin ilaimEl oru bAlaganAy,
njAlam Ezum uNdAn arangaththu aravin aNaiyan,
kOla mAmaNi Aramum muththuth thAmamum mudivilla thOrezil
nIla mEni aiyO! niRai koNdathu en nenjinaiyE!

sadagopan.org

'Gopuram- Vimanam of Srirangam'

MEANING:

Now ThiruppAnAzhwar sings the praise of the whole ThirumEni. That little boy who dwells on a tiny banyan leaf, and can swallow all the seven worlds, that One who rests on a serpent at Thiruvaramangam, the One who wears gem studded garlands and pearl necklace on his blue ThirumEni, has an infinite beauty, that has completely filled my heart.

AVATHARIKAI

Until now, AzhwaR enjoyed the soundharyam of every limb of the reclining Lord at Srirangam one by one and broke out into wonderful paasurams expressing that Aanandhaanubhavam. Until now, Azhwar was under the impression that he was contented with the enjoyment of the individual limbs of the Lord. After experiencing the unmatched beauty of the entire Thirumeni of the Lord, Azhwar concedes that his sense of contentment has left him and asks what can he do now ?

WORD BY WORD MEANING:

1. "Aala Maa maratthin ilai mEl oru BalaganAi Jn~alam yEzhum uNDAn Arangatthu aravinaNayAn": During the praLayam (deluge) that comes between BhagavAn's srushti of the naama-roopa prabanjam, one sees a huge peepal tree with countless branches and innumerable leaves. It is hard to tell whether that tree is inside the oceans or in the upper world or has its roots in this earth. On one leaf of the tree, Sage MarkaNDEyar saw a child resting and getting adrift in the fiercely swirling waters of avAnthara PraLayam. That child has swallowed all the worlds and kept them in a small portion of its stomach for protection. That little infant was recognized by Sage MarkaNDEyar as the Jagath kaaraNan and Rakshakan. That mysterious child is now seen inside the Koil Azhwar of Ranga VimAnam at Srirangam reclining on AdhisEshan. His subjects, Brahma dEvan and VisbhishaNan perform AarAdhanam for

Him there.

2. "Kola MaamaNi Aaramum, Mutthu thAmum, mudivillathOr yezhil neela mEni": On the broad chest of this reclining Lord, Mahaa Lakshmi has Her residence. Her Sannidhi is circumscribed by a beautiful nava rathna necklace, which appears like a prAKaaram for Her sannidhi. Outside the gem necklace are seen single, triple and five strand pearl necklaces. With all these AabharaNams, Sri RanganAthan gives the sEvai like a huge rainy season cloud with His dark blue hue and destroys the taapams of SamsAris.
3. "aiyyo niRai koNDathu yen nenjinayE": Azhwar now reveals the impact of the samudhAya sevai of the angams of the Lord; earlier, he had enjoyed those limbs one at a time and sung about them in ecstasy. His mind was contented about its Good fortune. Now, the effect of the integrated sevai of all the avayavams of the Lord has created PoorNAnubhavam and with that bliss an anxiety over any obstacles that may arise in the future that will interfere with that full experience. Azhwar says that nagging worry has made him worried and has led to his singing PallANDu for the Lord.

PAASURAM 10

கொண்டல் வண்ணனைக்* கோவலனாய் வெண்ணெய்-
உண்ட வாயன்* என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை,*
அண்டர் கோன் அணி அரங்கன்* என் அமுதினைக்-
கண்ட கண்கள்,* மற்றொன்றினைக்* காணவே.

koNdal vaNNanaik kOvalanAy veNNey-
uNda vAyan ennuLLam kavarnthAnai,
aNdar kOn aNi arangan en amuthinaik-
kaNda kaNkaL maRRonRinaik kANAvE.

'Beautiful Eyes, Crown, Chest..'

AVATHARIKAI:

The darsana soubhAgya anubhavam of ThiruppANa AzhwAr is a special adbhutha anubhavam. Until this paasuram, he was prefacing his anubhavam with "adiyEn, adiyEn". The overwhelming impact of the samudhAya anubhavam made AzhwAr forget his name and place of birth. He finds his soul enjoying the Lord without interference/distraction from anything else due to the Lord's grace. He expresses his joy over the relief from all the samsAric sorrows and celebrates his attainment of Satgathi. Just like a MukthAthma making Saama GhAnam, AzhwAr was engaged in eulogizing the Lord at His sannidhi and declared that his eyes have no desire to see anything else anymore.

MEANING:

Having experienced utmost delight in the darshan of Sri Ranganatha, we can enjoy the last paasuram where he does not want to see anything more. His heart, and mind are filled with the Arangan's beauty that there is nothing more to delight him. The dark cloud colored one, the one who stole butter as a cow boy, the king of the Universe, the beautiful Arangan - after having seen you, my eyes refuse to see anything else.

WORD BY WORD MEANING:

1. "KoNDal VaNNanai": The mental sufferings of the adiyArs, who have the darsana soubhAgyam of Sri Ranganathan will be banished. He rests in the island formed by the two rivers like a dark rainy cloud touching ground. He is like a KaaLa mEgham drenching the chEthanams and achEthanams with the rain of His kaaruNyam. His vaNNam (hue) is like that of KoNDal (dark blue rain-laden cloud).
2. "KovalanAi VeNNai uNDa Vaayan": As GopAlan, our Lord protected the simple cowherdesses (Gopis) of Gokulam and BrundhAvanam, who did not know that eight and two adds upto ten (AshtAsharam, Dhvayam and

Charama sLOkam). He stole away from Vaikuntam before the nithya Sooris could complete their AarAdhanam for Him and present Him with delectable chithrAnnams and arrived at Gokulam to steal VeNNai from the houses of the Gopis and moved in AaypAdi as one of their kulam. For Him, the consumption of the VeNNai of samsAra maNDalam was like enjoying the VeNNai of aprAKrutha Sri Vaikuntam. He ate the VeNNai to demonstrate that whatever is dear to His adiyArs are dear to Him as well.

3. **"Yenn uLLam kavarnthAnai"**: Just as He consumed stolen VeNNai at the houses of the Gopis, Sri Ranganathan has stolen adiyEn's heart also as another piece of navaneetham and is enjoying it. adiyEn can not describe this as stealing of MY heart. The use of the word, "MY" implies mamakAram. After being blessed by Him and gaining vivEkam, the words like "MY" and "MINE" have to be jettisoned. Lord Ranganathan used His dhivya soundharyam, got me under His spell and overpowered adiyEn with His souseelyam and Soulabhyam. There is nothing anymore that I can identify as "ME" or "MINE".
4. **"andar kOnn"**: He is the Master of the Lord of all Andams, Brahma and all the dEvAs, who populate the andams. Sri Ranganathan is holding all of them under His sway and is recognized as their Swami and Svatantira Purushan. This great Lord revered by the andar kulam now has been tied up to a mortar as punishment for stealing VeNNai at the neighbor's houses. He permits Himself to be tied up by the Gopi, while He is not the easiest to comprehend even by the dEvAs. Such is the soulabhyam of the andar kOnn.
5. **"aNiyarangan"**: That Periya PerumAL who draws the nithya sooris from their lovely abode of Parama Padham to Srirangam for His sevai is now blessing me with His enchanting darsanam.
6. **"yen amudhinai kaNDa kaNkaL maRRonRinaik-KaaNAvE"**: He is delectable to me like the nectar. He stays at Parama Padham, Milky ocean and Soorya MaNDalam to be enjoyed exclusively as nectar by the

residents of the three sites(sTAnams). Now, He has blessed adiyEn, who is inferior in svaroopam and SvabhAvam, to enjoy Him as the nectar effortlessly. After being blessed with this rare boon, how can adiyEn look at anything a subjects worthy of attention and acquisition as bhOgya vasthus ? adiyEn's eyes will not see anything other than this nectar at Srirangam with anantha kalyANa guNams and matchless Iswaryam (VibhUthis). adiyEn wil not be interested to see Parama Padha Naathan or Para VaasudEvan or VyUha forms of the Lord or Vibhava avathArams. adiyEn's eyes will not choose to see any one of those forms of the Lord except RanganAthan at Srirangam. adiyEn has no other desire. This is the height of Tanmayathvam experienced by the AzhwAr. After completing the tenth paasuram of Amalan Aadhi PirAn, ThiruppANazhwAr merged with the Lord in front of all.

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ThiruppANazhwAr ThiruvadigaLE SaraNam

**Appendix to
Amalanaathipiraan
Tamil Commentaries
by
Sri.K.Sridharan**

sadagopan.org

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
நம்பெருமாள் திருவடிகளே தஞ்சம்
திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருப்பாணாழ்வார் அருளிச் செய்த
அமலனாதிபிரான்

(பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானங்களுக்கு எளிய தமிழ் விளக்கங்கள்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

அடியேன் உரை

நம்பெருமானின் திருவுள்ளமாக கடந்த ஜூலை மாதம் (2007) தொடங்கப்பட்ட நம்பெருமாள் விஜயம் என்ற மாத இதழில், அடியேன் மூலமாக ஸ்ரீரங்கராஜன், தன்னைப் பற்றிய மிகவும் உயர்ந்த பிரபந்தமான அமலனாதிபிரானின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானங்களுக்கு எளிய தமிழ் விளக்கங்கள் எழுதிக் கொண்டு வந்தான்.

இந்த நம்பெருமாள் இதழுடன் அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள் மற்றும் எளிய தமிழ் விளக்கங்கள் பூர்த்தியானது. அதனை மட்டும் தொகுத்து, தனி நூலாக நம்பெருமானின் திருமுன்பாக அடியேன் சமர்ப்பிக்கிறேன். அடியேனின் இந்த நூலை அவன் ஒதுக்க முற்பட்டாலும், ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் அவனை அவ்விதம் செய்ய விடமாட்டான் என்று நம்புகிறேன். இந்த நூலில் ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான மூலங்கள் கட்டத்தினுள் உள்ளன.

இதனைப் படிப்பவர்கள் உங்களுடைய மேலான எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தினால், அவற்றையும் இதில் சேர்க்கலாம்.

இந்த நூலில் உள்ள கண்கவரும் புகைப்படங்களை அடியேனுக்குக் கொடுத்து உதவிய அடியேனின் ஆப்தரும், திருவரங்கம் பெரியகோயில் அர்ச்சகருமான ஸ்ரீமாந் முரளி பட்டர் ஸ்வாமிக்கு, அடியேன் தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே.

நாராயண. நாராயண. நாராயண.

நம்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

ஸர்வம் க்ருஷ்ணார்ப்பணம் ... வாஸுதேவம் ஸர்வம்

தனியன்

ஆபாத குடம் அனுபூய ஹரிம் சயாநம்
மத்யே கவேரதுஹிது: முதிதாந்தராத்மா
அத்ரஷ்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்
யோ நிச்சிகாய மநவை முநிவாஹநம் தம்

பொருள் - எந்த ஒரு திருப்பாணாழ்வார், காவேரியின் நடுவில் கண்வளரும் பெரியபெருமாளை திருவடி தொடங்கி திருமுடிவரை அனுபவித்து, தனது திருக்கண்கள், அந்தப் பெருமாளைத் தவிர்த்து வேறு எந்த விஷயங்களையும் காணாது என்று உறுதியாகக் கூறினாரோ - அப்படிப்பட்டவரும், லோகஸாரங்கள் என்ற முனிவனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டவரும் ஆகிய திருப்பாணாழ்வாரை நான் எப்போது சிந்திக்கக் கடவேன்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த தனியன் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை

(ஆபாதகுடமித்யாதி) இதில் கெருடவாகனனும் நிற்க, அஞ்சிறைப்புட்பாகனையான் கண்டது தென்னரங்கத்தே என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரிய பெருமாளை ஸேவித்து அனுபவித்த முநிவாஹநரை மநஸ்ஸாலே அனுபவிக்கும்படி சொல்லுகிறது. கருடவாஹநத்வமும் சேஷசாயித்வமும் ஸ்ரீய:பதித்வமுமிறே ஸர்வசேஷியான ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணம், இப்படி ஸர்வாதிகவஸ்துவினுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் ஸங்க்ரமமாக அனுபவித்தபடி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - இந்தத் தனியனில் கெருட வாகனனும் நிற்க(திருமாலை-10), அஞ்சிறைப் புட்பாகனை யான் கண்டது தென் அரங்கத்தே(பெரிய திருமொழி-5-6-6) என்று கூறுகின்றபடி, பெரியபெருமாளை சேவித்து அனுபவித்தவரும், லோகஸாரங்கள் என்ற முனியின் தோள்களில் பெரியபெருமானின் ஆணைக்கு ஏற்ப அமர்ந்து, அந்த முனியைத் தனது வாகனமாக உடையவரும் ஆகிய திருப்பாணாழ்வாரைத் தான்(இந்தத் தனியன் அருளிச் செய்த பெரிய நம்பிகள்) அனுபவித்ததைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம்

(ஆபாதகுடம்) திருப்பாதகேசத்தை

(அநுபூய) அமலனாதிபிரானடைவே அனுபவித்து

அமலன் ஆதிபிரான் என்று தொடங்கும் பாசரம் முதல் அனுபவித்து

(ஹரிம் சயாநம்) ஸ்ரீமாந்ஸூகஸூப்த:பரந்தப: என்னும்படியாய்க் கிடக்கை. கிடந்த கிடையிலே உட்குடையசுரயிரெல்லாமுண்டவரினே. ஹரத்திஹரி: அனுகூலர் மநஸ்சையும் ப்ரதிகூலர் ப்ராணன்களையும் ஹரிக்குமவரென்கிறது. அனுகூலரை த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரம் பண்ணும்படியாடிருக்கை. கிடந்ததோர் கிடக்கை கண்டுமெங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன், ஏரார்க்கோலம் திகழக்கிடந்தாய் கண்டேன் என்னும்படி தாபஹரானவரை. அவர்தாம், அரவினணை மிசை மேயமாயனாரான முகில் வண்ணரினே. இப்படி அனுகூல ப்ரதிகூலரகூண சிகூணங்களைப் பண்ணுமவரானவரை.

விளக்கம் - இராமாயணம் ஸூந்தர காண்டம் (38-25) - ஸ்ரீமாந் ஸூக ஸூப்த: பரந்தப: - விரோதிகளை வாட்டும் இராமன் சுகமாகக் கண்வளர்ந்தான் - என்று கூறியபடியே பெரியபெருமான் சயனித்துள்ளான். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (7-2-3) கூறியபடி - உட்குடையசுரர் உயிரெல்லாம் உண்ட - இராமன் போன்று அங்குமிங்கும் செல்லாமல், சயனித்தபடியே அனைவரையும் தனது அழகால் வீழ்த்தினான். ஹரத்திஹரி என்பது நாராயணனைக் குறித்தது. ஹரி என்ற திருநாமம், தன் மீது அன்பு கொண்டவர்கள் மனதையும், தன்னையும் அடியார்களையும் எதிர்ப்பவர்கள் உயிரையும் வாட்டுபவன் என்பதைக் கூறும். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம்(3-29) - த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரம் - காண்பவர்கள் கண்ணையும் மனதையும் இராமன் அபகரித்தான் - என்றபடி இவன் இருந்தான். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலையில் (23) - கிடந்ததோர் கிடக்கை கண்டுமெங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன் - என்றும், நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (5-8-1) - ஏரார்க்கோலம் திகழக்கிடந்தாய் கண்டேன் - என்றும் கூறியது போன்று, தன்னைக் கண்டவர்களின் தாபங்களை நீக்குபவன் என்று கருத்து. இப்படிப்பட்டவன் யார் என்றால், அவன் - ஆதிசேஷன் மீது கண்வளர்ந்தபடி, வியப்பான செயல்களைச் செய்தபடி, நீர் கொண்ட மேகம் போன்ற நிறம் கொண்டபடி உள்ள பெரியபெருமான் ஆவான். இப்படியாக தன்னுடைய அழகை மட்டுமே கொண்டு அடியார்களையும், விரோதிகளையும் ஒருசேர வீழ்த்துபவன் ஆவான்.

(கவரேதுஹிதூர்மத்யே) கவரேகந்யையான காவேரி மத்யே. கங்கையிற் புனிதமாய் காவிரி நடுவு பாட்டிலேயினே படுகாடு கிடக்கிறது. வண்பொன்னி திருக்கையாலடிவருட திருவாளினிதாகவாய்த்துத் திருக்கண்கள் வளருகிறது. இப்படி (கவரேதுஹிதூர்மத்யே சயாநம் ஹரிம் ஆபாதகுடம்) என்று குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம் நீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசையிலங்கை நோக்கிக் கடல்நிறக் கடவுளெந்தை அரவணைத் துயிலுமா கண்டு அனுபவித்தாரென்கை. (முதிதாந்தராத்மா) இப்படி அனுபவித்து ஹ்ருஷ்டமநாவானார், அகமகிழப்பெற்றார். உவந்தவுள்ளத்தரானார். ஸந்துஷ்ட சித்தஸமாஹிதரானார். மகிழ்ந்தது சிந்தை என்னக்கடவதினே.

விளக்கம் - கவரேர் என்னும் முனிவனின் பெண் காவேரி ஆவாள். அந்தக் காவேரியின் நடுவில், கங்கையைவிடப் புனிதமான காவேரியின் நடுவில் இவன் சயனித்துள்ளான். குளிர்ந்த காவேரி (வண்பொன்னி - பெருமான் திருமொழி - 2-3) தனது அலைகள் என்னும் திருக்கரங்களால் இவனது திருவடிகளை வருடியபடி உள்ளாள் (திருக்கையால் அடி வருட - பெருமான் திருமொழி - 1-1). அந்த வருடலில் தன்னை மறந்து திருவரங்கன் இன்பமாகக் கண்களை முடியபடி சயனித்துள்ளான். ஆக - கவரேதுஹிதூர்மத்யே சயாநம் ஹரிம் ஆபாதகுடம் - என்பதன் மூலம், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் தனது திருமாலையில் (19) - குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம் நீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டித்

தென் திசையிலங்கை நோக்கிக் கடல் நிறக் கடவுளெந்தை அரவணைத் துயிலுமாகண்டு - என்று அனுபவித்தது போன்று இவரும் அனுபவித்தார். இவ்விதம் அனுபவித்ததால் ஆனந்தம் சூழ்ந்த மனம் பெற்றார், உள்ளம் மகிழ்ப் பெற்றார். மிகவும் உயர்ந்த உகப்பு அடைந்தார். அமைதியான சீரிய மனம் பெற்றார். பூதத்தாழ்வார் இரண்டாம் திருவந்தாதியில் (32) - மகிழ்ந்தது சிந்தை - என்றுது போல இவரும் இருந்தார்.

இனி அவ்வளவில் நில்லாதே (அத்ரஷ்ருதாம்நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்) என்னும்படி காணாக் கண்ணையுடையரானார். அணியரங்கனென்னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே என்றாய்த்து இவர் விஷயத்திலே அஸ்தமிதாந்யபாவராயிருப்பது, ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வாத்ருப்யந்தி: அரங்கமா கோயில்கொண்ட கரும்பினைக் கண்டு கொண்டென் கண்ணினை களிக்குமாறே, ராமம் மேனுகதா த்ருஷ்டி:, நத்வாபச்யாமி யிறே. ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்திலே மக்நரானார், இவர்க்கு அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைத்ததாய்த்து. அத்ருஷ்டம் த்ருஷ்டமாகையாலே த்ருஷ்டம் அத்ருஷ்டமாய்த்து. அன்றிக் கே, சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்தல்லா, பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி என்னும்படி பரத்வாதிகளாய்த்து பரோக்ஷ விஷயமாகிறதென்னுதல், கட்கிலீ என்னும் வடிவையிறே கண்ணால் கண்டநூபவித்தது. காணாதவையும் கண்ட வஸ்துவில் உண்டிறே. இப்படி மைப்படி மேனியையநூபவித்து மற்ற விஷயங்களைக் காணாக் கண்ணாயிருக்குமவரைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - அத்துடன் மட்டும் நிற்கவில்லை. அரங்கனைக் கண்ட பின்னர் வேறு எதனையும் காணாத கண்களைப் பெற்றவரானார். அணியரங்கனென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே- என்று இவரே கூறும்படி ஆனார். மற்ற நிலைவுகள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றார். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வாத்ருப்யந்தி: - பரம்பொருள் என்ற அமிர்தத்தை கண்களால் பருகுகின்றனர் - என்னும்படி இவர் ஆனார். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் தனது திருமாலையில் (17) - அரங்கமா கோயில்கொண்ட கரும்பினைக் கண்டு கொண்டென் கண்ணினை களிக்குமாறே - என்ற நிலையை அடைந்தார். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம்(42-34) - ராமம் மேனுகதா த்ருஷ்டி: நத்வாபச்யாமி - தசரதன் கௌஸலையிடம் இராமன் பின்பாக மட்டுமே தனது கண்பார்வை இருந்தது, உன்னையும் காணவில்லை - என்றுது போன்று இவரும் பெரியபெருமானின் அழகு என்ற கடலில் முழுகினார். இந்த அழகில் முழுகியதால், மற்ற உலக விஷயங்களில் இவருக்கு அறியாமையே உண்டானது. எளிதில் காணக்கிடைக்காத பொருளைக் காண நேரிட்டதால், எளிதில் காணக்கூடிய பொருள்கள் இவருக்குக் காணாமல் போய்விட்டன. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில்(7-10-10) - சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்தல்லா - என்று கூறுவது போன்றும், அனுமன் இராமாயணம் உத்தர காண்டத்தில்(40-15) - பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி - வேறு எதன் மீதும் எனது சிந்தனை செல்லவில்லை - என்று கூறுவது போன்றும் இவர் அரங்கனின் மீது ஈடுபட்டார். இதனால் கண்களில் தென்படும் மற்றவைகளும் அறியாதனது. திருவாய்மொழி(7-2-3) - கட்கிலீ - என்று கூறுவது போன்று, இதுவரை கண்டிராத பெரியபெருமானை அல்லவா கண்டார். இவரால் காணப்படாத அனைத்து விஷயங்களும் அரங்கனின் திருமேனியில் உள்ளது அன்றோ? இப்படியாக அழகிய மணவாளனின் திருமேனை அழகை அனுபவித்த காரணத்தினால், மற்ற விஷயங்கள் எதனையும் காணாமல் உள்ள இவர் யார்?

(யோ நிச்சிகாய மநவை முநிவாஹநம் தம்) என்று யாவரொருவர் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே என்று அறுதியிட்டார் அப்படிப்பட்ட அந்த முநிவாஹநரை. (மநவை) மநஸ்ஸாலே ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறேனென்றபடி. அயனலர்க்கொடுதொழுதேத்த என்னும்படி ஹம்ஸவாஹநான சதுர்முகன் பஹுமுகமாக அனுபவித்தாப்போலே முநிவாஹநரான இவரும் ஏகமுகமாக இரண்டு கண்ணாலும் கண்டநூபவித்தார்.

விளக்கம் - எந்த ஓர் ஆழ்வார் - கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே - என்று தளராத உறுதியுடன் கூறினாரோ, அப்படிப்பட்ட முனிவாகனரான திருப்பாணாழ்வாரை மனது நிறையும்படி அனுபவிக்கிறேன் என்று

கருத்து(திருவரங்கனின் கட்டளைக்கு ஏற்ப, லோகசாரங்கள் என்ற முனிவர், இந்த ஆழ்வாரைத் தனது தோள்களில் ஏற்று அரங்கனின் கோயிலுக்கு வந்ததால், முனிவாகனர் எனப்பட்டார்). பெரியதிருமொழி (4-2-6) - அயனலர்க் கொடுத்தோழுதேத்த - கூறுகிறபடி, அன்னத்தை வாகனமாக உடைய ப்ரம்மன் (நான்முகன்) த்ரிவிக்ரமனைத் தனது நான்கு முகத்தாலும் அனுபவித்தது போன்று, முனிவனைத் தனது வாகனமாக உடைய இவர் தனது ஒரு முகத்தாலும் இரண்டு கண்களாலும் நம்பெருமாளை அனுபவித்தார்.

க்ரீடகேயூரக ரத்நகுண்டலம் ப்ரலம்பமுக்தாமணி ஹேமபூஷிதம் விசால வக்ஷஸ்ஸ்தல சோபிகௌஸ்துபம் ஸ்ரீயாச தேவ்யாத்யுஷிதோருவிக்ரஹம் ப்ரதப்த சாமீகர சாருவாஸஸம் ஸ்மேகலாநூபுர சோபிதாங்க்ரிகம் ஸ்பந்தூரீஜாத ம்ருணாள கோமளம் ததாநமச்ச்ச்சவியஜ்ஞ ஸுத்ரகம் புஜோபதாநம் ப்ரஸ்ருதாந்யஹஸ்தம் நிகுஞ்சி தோத்தாநித பாதயுகம் ஸுத்ரக்கமுர்வம்ஸமுதக்ரவேஷம் புஜங்கதல்பம் புருஷம் ததர்ச என்று ப்ரஹ்மாவானவன் அபிமாநியாகையாலே, முடியே தொடங்கியனு பவித்தான், இவர் அடியாராகையாலே அடியே தொடங்கி அனுபவித்தார். அவன் கண்டவநந்தரம் விஷயங்களையும் கண்டான், இவர் விஷயங்களைக் கண்டிலர், திருக்கமல பாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன, ஏகண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே என்றார். வீணையும் கையுமாய் ஸேவிக்கிற இவர்க்கு சேமமுடை நாரதனாரும் ஒருவகைக்கு ஒப்பாகார்.

விளக்கம் - ஸ்ரீஹஸ்திகிரி மஹாத்ம்யம் என்ற நூலில், கீழே உள்ளது போன்று ப்ரம்மன் காஞ்சி வரதனை அனுபவித்தான்.

க்ரீடகேயூரக ரத்ந குண்டலம்
 ப்ரலம்ப முக்தாமணி ஹேமபூஷிதம்
 விசால வக்ஷஸ்ஸ்தல சோபிகௌஸ்துபம்
 ஸ்ரீயாச தேவ்யாத்யுஷிதோருவிக்ரஹம்
 ப்ரதப்தசாமீகரசாருவாஸஸம்
 ஸ்மேகலாநூபுர சோபிதாங்க்ரிகம்
 ஸ்பந்தூரீஜாத ம்ருணாள கோமளம்
 ததாநமச்ச்ச்சவி யஜ்ஞ ஸுத்ரகம்
 புஜோபதாநம் ப்ரஸ்ருதாந்ய ஹஸ்தம்
 நிகுஞ்சிதோத்தாநித பாதயுகம்
 ஸுத்ரக்கமுர்வம் ஸமுதக்ரவேஷம்
 புஜங்கதல்பம் புருஷம் ததர்ச

இதன் பொருள் - க்ரீடம், தோளில் உள்ள வளைகள், ரத்ந குண்டலங்கள் போன்றவற்றைக் கொண்டவன், முத்துமாலை, ரத்நங்கள், பொன் ஆகியவை உடையவன், அழகான பரந்த திருமார்ப்பில் கௌஸ்துப மணி உடையவன், ஸ்ரீதேவியால் எப்போதும் வாஸம் செய்யப்பட்ட அழகிய திருமேனி கொண்டவன், உருக்கிய தங்கம் போன்ற அழகான பீதாம்பரம் அணிந்தவன், மேகலை மற்றும் சிலம்புகளுடன் கூடிய திருவடிகள் உடையவன், தாமரையின் தண்டு போன்று நீண்டும் வெண்மையானதும் ஆகிய யஜ்ஞோபவீதம் அணிந்தவன், ஒரு திருக்கரத்தைத் தலையணையாகக் கொண்டவன், மற்றொரு திருக்கரத்தை நீட்டியபடி உள்ளவன், ஒரு பக்கமாகச் சயனித்து விரிந்துள்ள திருவடிகளைக் கொண்டவன், நீண்ட தோள்களை உடையவன், ஆதிசேஷன் என்ற படுக்கையை உடைய புருஷனை ப்ரம்மன் கண்டான் - என்பதாகும். ஆக ப்ரம்மன் அவனது உபாஸகனாக உள்ளதால் திருமுடியிலிருந்து திருவடிவரைக் கண்டான், இவர் அடியாராக உள்ளதால் திருவடியிலிருந்து அனுபவித்தார். ப்ரம்மன் பரம்பொருளுடன் உலக விஷயங்களையும் சேர்த்தே கண்டான். இவர் பெரியபெருமாளைத் தவிர வேறு எதனையும் காணவில்லை. அதனால்தான் - திருக்கமல பாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன என்றும், கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே என்றும் - கூறினார். நாரதர் கூட, வீணையும் கையுமாக உள்ள இவருக்கு ஒப்பில்லை.

பெரியாழ்வார் அவதாரத்தில் அநுபவம் இவர்க்கு அர்ச்சாவத்திலே, அவர் பாதக்கமலம் என்றத்தை திருக்கமலம் என்றார், பீதகச்சிற்றாயொடும் என்றதை அரைச்சிவந்த ஆடையின்மேல் என்றும், அழகியவுந்தியை அயனைப் படைத்ததோரெழில் உந்தி என்றும், பழந்தாம்பாலார்த்த உதரத்தை திருவயிற்று உதரபந்தம் என்றும், குருமாமணிப்பூண் குலாவித்திகழும் திருமார்வை திருவாரமார்வு என்றும், அண்டமும் நாடும் அடங்க விழுங்கிய கண்டத்தை முற்றும் உண்ட கண்டம் என்றும், நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவிய கைத்தலத்தை கையினார் சுரிசங்கனல் ஆழியர் என்றும், செந்தொண்டை வாயை செய்யவாய் என்றும், கண்கள் இருந்தவாரென்றதை அப்பெரியவாய கண்கள் என்றும், உருவுகரிய ஒளி மணிவண்ணன் என்றதை எழில் நீலமேனி என்றும், குழல்கள் இருந்தவா என்றதை துளவவிரையார் கமழ் நீண்முடி என்றும் அருளிச் செய்தார். கோவலனாய் வெண்ணையுண்ட வாயனிறே பெரியபெருமாள். ஆகையால் அநுபவத்தில் இருவரும் ஸகோதரிகளாய்த்திருப்பது. இப்படி மனப்ரீதி பிறக்கும்படி அநுபவித்த ஆழ்வாரை இங்கு மனப்ரீதி பிறக்கும்படி (மநவை) என்று மனஸ்ஸாலே ஸேவிக்கும்படி சொல்லிற்று.

விளக்கம் - பெரியாழ்வார் கண்ணின் அவதாரத்திலே மயங்கிக் கிடந்தார், இவர் பெரியபெருமானின் அர்ச்சாவதாரத்தில் மயங்கினார். பெரியாழ்வார் - பாதக்கமலம் - என்று கூறியதை, இவர் - திருக்கமல பாதம் - என்றார். அவர் - பீதகச்சிற்றாயொடும் என்றதை, இவர் - அரைச்சிவந்த ஆடையின்மேல் என்றும் - என்றார். அவர் - அழகியவுந்தி என்றதை, இவர் - அயனைப் படைத்ததோரெழில் உந்தி என்றார். அவர் - பழந்தாம்பாலார்த்த உதரம் - என்றதை, இவர் - திருவயிற்று உதரபந்தம் என்றார். அவர் - குருமாமணிப்பூண் குலாவித்திகழும் திருமார்வு - என்றதை, இவர் - திருவாரமார்வு என்றார். அவர் - அண்டமும் நாடும் அடங்க விழுங்கிய கண்டம் - என்றதை, இவர் - முற்றும் உண்ட கண்டம் என்றார். அவர் - நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவிய கைத்தலம் - என்றதை, இவர் - கையினார் சுரிசங்கனல் ஆழியர் என்றார். அவர் - செந்தொண்டை வாய் - என்றதை, இவர் - செய்யவாய் என்றார். அவர் - கண்கள் இருந்தவா - என்றதை, இவர் - அப்பெரியவாய கண்கள் என்றார். அவர் - உருவுகரிய ஒளி மணிவண்ணன் - என்றதை, இவர் - எழில் நீலமேனி என்றார். அவர் - குழல்கள் இருந்தவா என்றதை, இவர் - துளவவிரையார் கமழ் நீண்முடி என்றும் அருளிச் செய்தார். கோவலனாய் வெண்ணையுண்ட வாயனாகப் பெரியபெருமாள் உள்ளதால், திருப்பாணாழ்வாரும் கண்ணாகவே பெரியபெருமானை அநுபவித்தார் எனலாம். ஆகையால், பகவத் அநுபவத்தில் இருவரும் ஒரே போன்று மனம் கொண்டே இருந்தனர். இப்படியாகத் தனது மனதில் இன்பம் பிறக்கும்படி பெரியபெருமானை அநுபவித்த ஆழ்வாரை, இங்கு மனதில் இன்பம் பிறக்கும்படி அநுபவித்ததைக் கூறினார்.

திருமலை நம்பி அருளிச் செய்த தனியன்

காட்டவே கண்ட பாதகமல நல்லாடை உந்தி
தேட்டரும் உதர பந்தம் திருமார்வு கண்டம் செவ்வாய்
வாட்டமில் கண்கள் மேனி முனி ஏறித் தனிபுகுந்து
பாட்டினால் கண்டு வாழும் பாணர் தான் பரவினோமே

பொருள் - தாமரை போன்ற திருவடிகள், சிவந்த பீதாம்பர ஆடை, அழகான தொப்பூழ், மிகவும் அரியதான அரைநாண், பெரியபிராட்டி அமரும் திருமார்பு, அழகான கழுத்து, சிவந்த வாய், சோர்வு இல்லாத திருக்கண்கள், நீண்ட திருமே ஆகியவற்றுடன் கூடிய பெரியபெருமானை, லோகஸாரங்கள் என்ற முனிவரின் தோள்களில் அமர்ந்து சென்று திருப்பாணாழ்வார் வணங்கி ஆனந்தம் அடைந்தார். அந்த ஆனந்தத்தை, தனது பாசரங்கள் மூலமாகத் தெரிவித்து மகிழும் திருப்பாணாழ்வாரின் திருவடிகளைத் துதிப்போமாக.

அவதாரிகை

பெரியபெருமானைப் பாததிகேசாந்தமாய் அனுபவிக்கப் பெற்ற பாண்பெருமானை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஹர்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - பெரியபெருமானை, திருவடி தொடங்கி திருமுடிவரை நின்று அனுபவித்த திருப்பாணாழ்வாரைத் துதித்து, மனம் ஆனந்தம் அடையும்படி இந்தத் தனியன் கூறுகிறது.

வ்யாக்யானம்

(காட்டவே கண்ட பாதம்) அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே என்று ஸ்ரீரங்கேசயபாதபங்கஜயுகம் என்ற ஸ்ரீரங்கராஜ சரணாம்புஜங்களைச் சொல்லுகிறது. (நல்லாடை) அரங்கத்தம்மான் அரைச்சிவந்தவாடை என்று ரங்கதூரந்தரனுடைய பீதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது. (உந்தி) அரங்கத்தரவினணையன் அயனைப் படைத்ததோரெழிலுந்தி என்று விதிசிவநிதாமான நாப்பீதத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (காட்டவே கண்ட பாதம்) - அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்து என் கண்ணினுள்ளன ஒக்கின்றவே என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (1-125) ஸ்ரீரங்கேசயபாதபங்கஜயுகம் - அழகியதான பெரியபெருமானின் தாமரை போன்ற திருவடிகள் - என்றும் கூறப்படும் ஸ்ரீரங்கராஜனின் திருவடிகள் கூறப்பட்டது. (நல்லாடை) - அரங்கத்தம்மான் அரைச்சிவந்த ஆடை என்று திருவரங்கத்தை நியமித்தபடி உள்ளவனின் பீதாம்பரம் கூறப்பட்டது. (உந்தி) - அரங்கத் தரவினணையன் அயனைப் படைத்தது ஓர் எழில் உந்தி என்று ப்ரஹ்மனுக்கும் ருத்ரனுக்கும் காரணமாக உள்ள தொப்புழ் கூறப்பட்டது.

(தேட்டருமுதபந்தம்) தேட்டரும் திறல் தேனான தென்னரங்கனுடைய தேடற்கரிய உதரபந்தம். அரங்கத்தம்மான் திருவயிற்றுதரபந்தம் என்று பட்டம்கிலோதரபந்தநம் என்றதைச் சொல்லுகிறது. (திருமார்வு) அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பு என்று லக்ஷ்மீலளித க்ருஹமான வக்ஷஸ்தலத்தைச் சொல்லுகிறது. (கண்டம்) அரங்கநகர் மேயவப்பன் முற்றுமுண்ட கண்டம் என்று ஸ்ரீரங்கநேதாவின் கண்டத்தைச் சொல்லுகிறது. (செவ்வாய்) அணியரங்கனார் செய்யவாய் என்று, அதரமதூராம்போஜம் என்று அருணாதர பல்லவத்தைச் சொல்லுகிறது. (வாட்டமில்ல்கன்கள்) கூணோஜ்வலமாய் அழலானியையுடைய தாமரைப் பூவில் வ்யாவ்ருத்தமாய், ஸதைகரூபமாய், அரங்கத்தமலன் முகத்துக் கரியவாகிப்புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய் கண்கள் என்று விசால ஸ்பீதாயத்ருசிசிசிசிரதாம்ர தவளமான் ஸ்ரீரங்க ப்ரணயி நயநாப்ஜங்களைச் சொல்லுகிறது. (மேனி) ஏவம்விதமான திவ்யமங்கன விக்ரஹத்தை.

விளக்கம் - (தேட்டரும் உதர பந்தம்) - பெருமான் திருமொழி(2-1) தேட்டரும் திறல் தேனான தென்னரங்கன் என்று அருளிச் செய்தபடி, யாராலும் எளிதில் (துங்கள் முயற்சியால்) தேடி அடைய இயலாத பொன்னாலான அரைஞாண் கயிறு. இதனை இந்த ஆழ்வார் - அரங்கத்தம்மான் திருவயிற்றுதரபந்தம் - என்று அனுபவித்தார். இதனையே பராசரபட்டர் ரங்கராஜ ஸ்தவத்தில்(1-115) - பட்டம்கிலோதரபந்தநம் - பெரியபெருமானின் உதரபந்தனம் என்பது அவனுக்கு உள்ள பரதவ குணம் மற்றும் ஸௌலய குணம் ஆகிய இரண்டிற்கும் கட்டப்பட்ட பட்டம் - என்றார். (திருமார்வு) - ஆழ்வார் அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பு என்று கூறியதை பட்டர் ரங்கராஜ ஸ்தவத்தில்(1-111) லக்ஷ்மீலளித க்ருஹமுபாஸே - மஹாலக்ஷ்மி விளையாடும் என்று கூறினார். (கண்டம்) - அரங்கநகர் மேயவப்பன் முற்றுமுண்ட கண்டம் என்று ஆழ்வார் அனுபவித்த ஸ்ரீரங்கநாதனின் திருக்கழுத்து கூறப்பட்டது. (செவ்வாய்) - அணியரங்கனார் செய்யவாய் என்று ஆழ்வார்

அனுபவித்ததை, பட்டர் ரங்கராஜ ஸ்தவத்தில்(1-103) - அதரமதுராம்போஜம் - திருப்பவளம் போன்ற அழகான தாமரை மலர் என்றார். (வாட்டமில் கண்கள்) - சிறிதும் களைப்பற்றதாய், ஒருவிதமான குடு உடைய தாமரை மலரை விட வேறுபட்டதாக, எப்போதும் ஒரே போன்று உள்ளதாக, அரங்கத்தமலன் முகத்துக் கரியவாகிப்புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய் கண்கள் என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி பரந்தும் விரிந்தும் நீண்டும் அழகானதாகவும் சிவப்பும் வெளுப்பும் கலந்து உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனின் கண்கள் கூறப்பட்டன. (மேனி) இப்படிப்பட்ட திவ்யமான விக்ரஹத்தை

(முனியேறி) - முனிவாஹநாய். (தனிபுகுந்து) - இந்த மஹாபோகத்திலே தாம் ஏகராய் உள்புகுந்து. (பாட்டினால்) அனுபவத்துக்குப் பாசரமிட்டுப் பேசின அமலனாதிபிரான் என்கிற ப்ரபந்தத்தின் பாட்டுக்களாலே அண்டர்கோன ணியரங்கனைக் கண்டு வாழும்வராய்த்து இவர். பின்பு இவ்வனுபவத்துக்கு பட்டர் தேசிகரானார். (கண்டுவாழும்) காட்சியே வாழ்ச்சியாக வாழுகிற. (பாணர்தான்) வீணாபாணியாய்ப் பெரியபெருமாள் திருவடிக் கீழே நிரந்தர ஸேவை பண்ணிக்கொண்டு நிற்கிற திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளை. (பரவினோம்) ஸ்தோத்ரம் பண்ணினோம். அலப்பலாபமானது லபிக்கவும் பெற்றோம், இனியொரு குறைகளுமில்லையென்கிறது.

விளக்கம் - (முனியேறி) - லோகஸாரங்க முனிவரைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டு. (தனிபுகுந்து) - பெரியபெருமானுடைய அனுபவம் என்னும் உயர்ந்த போகம் பெறத் தனியாகச் சென்று. (பாட்டினால்) - தனது அனுபவத்தை பாசரங்களாகக் கூறிய அமலனாதிபிரான் என்னும் ப்ரபந்தத்தின் பாசரங்களாலே, அரங்கனைக் கண்டு, அவனிடமே வாழ்கிறார். இந்த அனுபவத்திற்கு பராசரபட்டர் வழிகாட்டியாகத் தனது ரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் விளக்கினார். (கண்டு வாழும்) - அரங்கனைக் காண்பது மட்டுமே தனது வாழ்க்கை என்னும்படி உள்ள ஆழ்வார். (பாணர்தான்) - இவ்விதமாக வீணையும் கையுமாக பெரியபெருமானின் திருவடிகளின் கீழ், எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள திருப்பாணாழ்வாரின் திருவடிகளை. (பரவினோம்) - துதித்தபடி நின்றோம். இதனால் எளிதில் பெற இயலாத பெரும்பேறு பெற்றோம். இனி எந்தக் குறையும் இல்லை.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த
அமலனாதிபிரான் தனியன் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை

ப்ரவணம் போலே அதிஸங்குசிதமாயிருத்தல், வேதமும் வேதோபப்ரும்ஹணமான மஹாபாரதமும் போலே பரந்து துறுப்புக் கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்டாய் ஸ்க்ரஹமாய் ஸர்வாதிகாரமுமாயிருக்கும். வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு: என்றும், வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரதபஞ்சமாந என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதோபப்ரும்ஹணமான மஹாபாரத ராமாயணங்களும், நாராயணகதாமிமாம் இத்யாதிகளைச் சொல்லி வைத்து பகவத்கதை அல்லாதவற்றையும் சொல்லி வைத்தது.

விளக்கம் - அமலனாதிபிரான் என்ற பத்துப் பாசுரங்கள் கொண்ட இந்தத் திவ்யப் ப்ரபந்தம் - ப்ரணவ மந்த்ரம் போன்று மிகவும் சுருக்கமானது அல்ல, வேதம் போன்றும், வேதங்களின் உட்பொருளை விளக்கவல்ல மஹாபாரதம் போன்றும் மிகவும் விரிவானதும் அல்ல, அனைவரும் புரிந்து கொள்ள இயலாதபடி கடினமானதும் அல்ல, இதனைக் கற்பதற்குத் தகுதியை (அதிகாரி) எதிர்பார்ப்பதும் அல்ல. இராமாயணம் - வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு: - வேதத்தை அவர்களின் சரிதம் மூலமாக விவரிப்பதாக வால்மீகி முடிவு செய்தார் - என்றது. மஹாபாரதம் - வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரதபஞ்சமாந - வேதவ்யாஸர் ஐந்தாவது வேதமான மஹாபாரதத்தை - என்றது. இப்படியாக உள்ள இராமாயணமும், மஹாபாரதமும், நாராயணகதாமிமாம் - நாராயணனின் கதைகளைக் கூறியபின், மற்ற கதைகளையும் கூறின. (இது போன்ற குறை ஏதும் அமலனாதிபிரானுக்கு இல்லை, காரணம் இந்தப் ப்ரபந்தம் நாராயணனைப் பற்றி மட்டுமே கூறுகிறது என்று கருத்து).

திருவாய்மொழியும் அமர்சுவையாயிரம், பாலோடமுதன்னவாயிரம், உரைகொளின்மொழி என்று ஏதமிலாயிரமாயிருந்ததேயாகிலும் அந்யாபதேச ஸ்வாபதேசமென்ன, ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்ணாயகமென்ன, தரிமுர்த்திலாமய ததுத்தீர்ண தத்வ நிலேதமென்ன இவை தொடக்கமான அருமைகளையுடைத்தாயிருக்கும், திருநெடுந்தாண்டகமும் பரப்பற்று முப்பது பாட்டாயிருந்தேயாகிலும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு, திருமாலைக்கு அவ்வருமைகளில்லையேயாகிலும் தம்முடைய லாபாலாபுபமான ப்ரியா ப்ரியங்களை ப்ரதிபாதியா நிற்கும், திருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்றங்களில்லையேயாகிலும் அதுக்குமொரு குற்றமுண்டு, தரிவிதாதி காரிகளுடைய குணாகுணங்களை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, ப்ரணவம் போலே அல்ல. அதிஸங்குசிதமாய் துர்ஜ்ஞேயமாயிராமையாலே யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்நே ஹாஸ்தி ந தத்க்வசித் என்கிறபடியே ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில் குளப்படியும் போலே புறம்பில்லாதவையெல்லாம் இதிலேயுண்டாய் இதிலில்லாத தொன்றும் புறம்பின்றியேயிருக்கும்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழியானது, (1-3-11) - அமர்சுவையாயிரம், (8-6-11) - பாலோடமுதன்னவாயிரம், (6-5-3) - உரைகொளின்மொழி என்றபடி எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றதாகவே உள்ளது. ஆனாலும் திருவாய்மொழியில் - பரமாத்மா, ஜீவாத்மா, முன்று முர்த்திகளையும் விட உயர்ந்த ப்ரஹ்மம் உண்டு என்பதைத் தள்ளும் கருத்துகள் - போன்ற பல சிக்கலான விஷயங்கள் உண்டு, ஆகவே புரிந்து கொள்ளும் சிக்கல் உண்டு. திருநெடுந்தாண்டகம் என்பது திருவாய்மொழி போன்று விரிவாக இல்லாமல் உள்ளபோதிலும், முப்பதே பாட்டுகள் உள்ளதாக இருந்தபோதிலும், திருவாய்மொழிக்குக் கூறப்பட்ட கடினத்தன்மைகள் இதற்கும் உள்ளன. திருமாலைக்கு மேலே கூறிய தோஷங்கள் இல்லாதபோதிலும், அதில் ஆழ்வார் தனக்கு உண்டான பயன் குறித்து (அரங்களை அனுபவித பயன் எனலாம்) மகிழ்வதும், தான் முன்பு அனுபவித்த துன்பங்கள் குறித்து புலம்புவதும் தோஷங்களாகவே உள்ளன. திருப்பல்லாண்டில் இதுபோன்று எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லை என்றாலும், அதற்கும் ஒரு தோஷம் உண்டு. அது என்னவென்றால் - முன்று விதமான அதிகாரிகளின் (ஐச்வரியம் மட்டுமே விரும்புவன், கைவல்யம் விரும்புவன், பகவத்சரணாகதி விரும்புவன்) குணங்கள் பற்றிக் கூறுவதே ஆகும். மேலும் திருப்பல்லாண்டு ப்ரணவம் போன்று மிகவும் சிறிதாகவும் இல்லை.(அமலனாதிபிரானின் சிறப்பு என்ன என்று கூறுகிறார்) மஹாபாரதம் - யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத்க்வசித் - இந்த ஞாலில் கூறப்பட்டவை மட்டுமே மற்ற ஞால்களில் உள்ளன, இதில் இல்லாதது மற்றதில் இல்லை - என்பது போன்று, ஆயிரம் என்பதில் ஒன்று அடக்கம் என்பதாகவும், கடல் நீரில் அனைத்து குளங்களின் நீரும் உள்ளது போன்றும், மற்ற ப்ரபந்தங்களில் இல்லாததும் இதில் உள்ளதாகவும், இதில் இல்லாதது மற்றவற்றில் இல்லை என்பதாகவும் அமைந்துள்ளது.

பரவ்யூஹவிபவங்களை ப்ரதிபாதிக்கையன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரரூபேண வந்தவ தரித்து திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பள்ளி கொள்ளும் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டு கொண்டு, மணத்தூணை பற்றி நின்று வாயார வாழ்த்துகிற ப்ரபந்தமாகையாலே எல்லாப் ப்ரபந்தங்களிலும் இப்ப்ரபந்தத்துக்கு வைலகூண்யமுண்டு. மற்றையாழ்வார்களின் காட்டிலும் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு. பல்லாண்டு, போற்றி என்று பாவிக்க வேண்டிற்று அவர்களுக்கு. அது வேண்டாதே ஜன்மஸித்தமாய்த்து இவர்க்கு. குலங்களாய வீரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன் என்கிறபடியே இவர் தம்மை நாலு வர்ணத்திலும் புறம்பாக நினைத்திருப்பர். பெரியபெருமாளும் அப்படியே நினைத்திருப்பர். நித்யகுரிகள் நாலுவர்ணத்திலுமுள்ளாரல்லரே. ஆழ்வார்கள் இருகரையர் என்னும்படியிறே ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஐகாந்த்யம். அவரிலும் இவர் ப்ரோபதேசமும் இதரநிரஸனமும் அனுபவவிரோதி என்று வெறும் பெரியபெருமாளையே அடித்தலை செவ்விதாகவனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - நாம் காண இயலாத பர, வ்யூஹ நிலைகளை மற்ற ஞால்கள் கூறுகின்றன. அவற்றைப் போன்று அல்லாமல் நாம் கண்களால் கண்டு களிக்கும்படி அர்ச்சையாக பெரியபெருமான் அவதரித்தான். இப்படிப்பட்ட அரங்களை, பெருமான் திருமொழியில் குலசேகராழ்வார் - திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பள்ளி கொள்ளும் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டு கொண்டு, மணத்தூணை பற்றி நின்று வாயார வாழ்த்தினார். இந்தப் பெருமான்

திருமொழி போன்று, அரங்கனைப் பற்றிப் பாடுவதால், மற்ற ப்ரபந்தங்களைக் காட்டிலும் அமலனாதிபிரானுக்கு மிகுந்த சிறப்பு உண்டு. அதனால் மற்ற ஆழ்வார்க்களைக் காட்டிலும் இவர்க்குச் மேன்மை உண்டு. அவர்கள் உயர்ந்த குலத்தில் அவதரித்ததால் பல்லாண்டு என்றும், போற்றி என்றும் தங்களைத் தாழ்த்திக்கொண்டு பாடவேண்டியதாக இருந்தது. ஆனால் இவர் பிறப்பிலேயே தாழ்ந்த குலத்தில் வந்ததால், தன்னைத் தானே மேலும் தாழ்த்திப் பாடவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போயிற்று. திருச்சந்தவிருத்தத்தில் திருமழிசையாழ்வார் - குலங்களாய வீரரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன் - என்று கூறுவது போன்று, இவர் தம்மை நான்கு வர்ணங்களிலும் சேராதவராகவே எண்ணியிருந்தார். பெரியபெருமானும் இவரை அப்படியே நினைத்திருந்தான். நித்யசூரிகள் எவ்விதம் நான்கு வர்ணத்திற்கு உட்பட்டவர்கள் அல்லரோ அது போன்று இவரும் என பெரியபெருமான் கருதினான். மற்ற ஆழ்வார்கள் - இங்கு ஒரு கால், அங்கு ஒரு கால் - என்றபடி, பல அரச்சாவதாரங்களைப் பாடினார்கள். ஆனால் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் நம்பெருமாளை மட்டுமே பாடினார். அவரது (தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்) பாசரங்களில் - மற்றவர்க்கு உபதேசம் செய்தல், மற்ற மதங்களைக் கண்டித்தல் - போன்ற விஷயங்கள் இருந்தன. அவை பெரியபெருமாளை முழுவதுமாக அனுபவிக்கத் தடையாக உள்ளவை ஆகும். எனவே இவர் அது போன்று செய்யாமல், பெரியபெருமாளை திருவடி தொடங்கி, திருமுடிவரை அனுபவிப்பதுடன் நிறுத்துகிறார்.

ஸ்நேஹோமேபரம:, என்றளவன்றால் யானுடையவன்பு, ராஜம்ஸ்வயி இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று, அதுவுமவனதின்னருளே. நித்யம் ப்ரதிஷ்டித: இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது கொடுபோகிறோமென்ன, அங்ஙன் செய்யுமதன்று. தர்மியைப் பற்றி வருகிறதாகையாலே நின்னலாலிலேன்காண் என்னுமாபோலே. பக்திச்ச நியதா ஸ்நேஹமாவதென்? பக்தியாவதென்னென்னில் பெருமாளையொழியச் செல்லாமை பிறந்து வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்திநிலை ஸ்நேஹம். பக்தியாவது நில் என்ன குருஷ்வ என்னும்படியாய் முறையறிந்து பற்றின இளையபெருமான் நிலை.

விளக்கம் - (அரங்கனிடம் தனக்குள்ள அன்பைக் கூறுகிறார்) அனுமன் இராமனிடம் - ஸ்நேஹோமேபரம: - எனக்கு உம்மிடம் உள்ள அன்பு மிகவும் சிறப்பானது - என்றான், பூதத்தாழ்வார் இரண்டாம் திருவந்தாதியில்(100) - என்றளவன்றால் யானுடையவன்பு - என்றார், அனுமன் - ராஜம்ஸ்வயி - அரசனே. உன்னிடம் எனக்கு உள்ள அன்பு என்றும் உள்ளது - என்றான். இதுபோன்று எனக்கும் உன் மீது உள்ளது(திருப்பாணாழ்வாருக்கு அரங்கன் மீது). இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம் - இந்த அன்பு தாமாகவே ஆழ்வாருக்கு உண்டானதா? திருவாய்மொழியில்(8-8-3) - அதுவும் அவனது இன்னருளே - என்பது போன்று, இந்த நிலை உன்னாலே வந்தது, என்னால் ஏற்படவில்லை - என்றார். இந்த அன்பு - நித்யம் ப்ரதிஷ்டித: - எப்போதும் நிலையாக உள்ளது - என்றார். இங்கு பெரியபெருமான் ஆழ்வாரிடம் - இன்று அல்லாமல் வேறு ஒரு நாளில் உம்மை பரமபதம் அழைத்துச் செல்வோம் - என்று கூறினான். அதற்கு ஆழ்வார் - அவ்விதம் சென்றாலும் உன்னை விடுத்து என் சிந்தையானது அங்கு ஈடுபடாது - என்றார். நம்மாழ்வார் (2-3-7) - நின்னலால் இலேன் காண் - உம்மை விட்டு நான் இல்லை - என்பது போல் இவர் நிலையும் உள்ளது. அனுமன் இராமனிடம் - பக்திச்ச நியதா - பக்தியும் என்றும் உள்ளது என்றான். இங்கு ஒரு கேள்வி - அன்பும் பக்தியும் வேறுவேறா? பக்தி என்பது அவனை விட்டு அகலாமல் உள்ள நிலையே ஆகும். இராமனைப் பிரிந்த தசரதன் உயிர்விட்டது அன்பு காரணமாகும். இராமனி இலக்குவனிடம் - நீ அயோத்தியிலேயே இருப்பாயாக - என்று கூறியும், இலக்குவன் - குருஷ்வ - கைங்கர்யம் செய்பவனாக இருப்பேன் - என்று பின் தொடர்ந்தது பக்தி ஆகும்.

வீர தன்னைத் தோற்பித்த துறை. உம்முடைய வீரங்கொண்டு புறம்பே வென்றீரென்று இங்கு வெல்லமுடியது. தானும் வீரனாகையாலே தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துப் பேசுகிறான். பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி - என்னை மீட்டராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்கப்போகாது. அந்யத்ர - என்கிறது. மற்றாரானுமுண்டென்பார் என்னுமாபோலே கொடுபோக நினைத்த தேசத்தின் பேருங்கூடத் தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி. இப்படி ராமாவதாரமல்லதறியாத திருவடியைப் போலேயாய்த்து இவரும், இவர் தேவாரமான பெரியபெருமாளையல்லாது பரவ்யூஹவிபவங்களை அறியாதபடி.

விளக்கம் - அனுமன் - வீர - வீரனே - என்று கூறுவதன் மூலம் தான் இராமனின் வீரமான குணத்திற்குத் தோற்றதை உணர்த்துகிறான். அவன் இராமனிடம் - உம்முடைய வீரத்தால் விரோதிகளை நீர் வீழ்த்தலாம், ஆனால் உமது பக்தனான என்னை விழ்த்த இயலாது - என்றான். தானும் ஒரு சிறந்த வீரனாகையாலே இவ்விதம் பேசுகிறான். பாவோ நான்யதீர கச்சதி - என் மனம் வேறு பொருள்களில் செல்லாது - என்பதால் என்னை நீவீர் வென்றாலும், எனது மனதை வெல்ல இயலாது - என்றான். பரமபதநாதனின் திருநாமத்தைக் கூட உச்சரிக்க விருப்பம் இல்லாத திருமங்கையாழ்வார்(சிறிய திருமடல்) - மற்றாரானும் உண்டென்பார் - என்று கூறியது போன்று, அனுமனும் - அந்யதீர - வேறு இடம் - என்றான். ஆக இராமனை விடுத்து வேறு எதனையும் விரும்பாத அனுமன் போன்று அரங்கள் அல்லாது வேறு எதனையும் விரும்பாமலும் அறியாமலும் இவரது நிலை இருந்தது. பெரியபெருமானை அல்லாமல் மற்ற பர-வ்யூஹ-விபவங்களை இவர் அறிய விரும்பவில்லை.

ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் திருவவதாரஸ்தலம் உகந்தருளின திருப்பதிகள் இவையெல்லாம் பெரியபெருமாளையானாப்போலே அவ்வோவிடங்களிலுண்டான இளைந்தரய குணசேஷ்டிதாதிகளெல்லாம் பெரியபெருமான் பக்கலில் காணலாம். பெரியபெருமாளழகும் ஐசவ்யமுமெல்லாம் பரமபதத்திலே முகுளிதமாயிருக்கும், அவதாரத்தில் ஈரலைபோரும், இங்கே வந்த பின்பு தழைத்தது. எங்ஙனையென்னில் - பொங்கோதச் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகமங்காதும் சோராமேயான்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனாராகையாலே அவ்வோவிடங்கள் ஸங்குசிதமாயிருந்ததினே.

விளக்கம் - இவ்வாழ்வாருக்கு ஸ்ரீவைகுண்டம், திருப்பாற்கடல், மதுரா போன்ற அவதார இடங்கள், மற்ற அர்ச்சாவதார திவ்ய தேசங்கள் ஆகிய அனைத்தும் பெரியபெருமாளாகவே தோன்றுகின்றன. இது போன்று அந்தந்த இடங்களில் காணப்படும் அழகு முதலான பல்வேறு குணங்களைப் பெரியபெருமானிடம் காணலாம். பெரியபெருமானின் அழகும், ஐசவ்யமும் பரமபதத்தில் மொட்டாக மட்டுமே இருக்கும். அவதாரங்களில் ஒன்று-இரண்டு இலைகள் துளிர்ந்தது போன்று மட்டுமே இருக்கும். ஆனால் திருவரங்கத்தில் மட்டுமே தழைத்து, மலர்ந்து காணப்படும். எப்படி என்றால் - நாச்சியார் திருமொழி(11-3) - பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோல் உடைய திருவரங்கச் செல்வனார் - என்று கூறுவது போன்று பெருமை இங்கு உள்ளதால், மற்ற இடங்களில் அவை சிறிதளவே காணப்படும்.

தன்னையுகந்தாரை அனுபவிக்கையன்றியே தான் என்றால் விழுகராயிருப்பாரும் கண்டனுபவிக்கலாம்படி இருக்கையாலே நீர்மையினால் வந்த ஏற்றமிங்கேயுண்டு. குணாதிக்யத்தாலேயினே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம். குணம் விலைபெறுவது இங்கேயினே. குணத்திலகப்பட்டார் இவ்விஷயம் போக்கி அறியார்களினே.

விளக்கம் - தன்னை மிகவும் விரும்புவர்கள் மட்டுமே அனுபவிக்கும் இடங்களாக சில உள்ளன(பரமபதம் போன்றவை). அப்படி அல்லாமல், தன்னிடம் மிகவும் ஈடுபாடு இல்லாதவர்களுக்கும் ஈடுபாடு உண்டாக்கும்படி தன்னுடைய எளிமையால் வந்து சயனித்த ஏற்றம் திருவரங்கத்திற்கு உண்டு. ஒரு பொருளின் உயர்வு என்பது அந்தப் பொருளிடம் உள்ள குணங்களால் அல்லவோ? ஆனால் குணங்கள் உயர்வு பெறுவது பெரியபெருமான் மூலமாக அன்றோ? அவனது குணத்தில் மயங்கியவர்கள், பெரியபெருமானை அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியாதவர்கள் அல்லவோ?

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே என்று வேதங்களுக்கெட்டாத ஸர்வேச்வரனை, ஆற்றில் தண்ணீரோபாதி ஆற்றுக்குள்ளே கண்டனுபவிக்கலாம்படி இருக்கிறவிடமினே. மழைக்கன்றுவரைமுனேந்தும் மைந்தன்மதுரவாறான அவ்வாறு இவ்வாறாய்த்துக் காணும். இவர் தமக்கு ப்ராப்யரும் ப்ராபகரும் ருசிஜநகரும் விரோதி நிவர்த்தகமுமெல்லாம் பெரியபெருமானே என்றிருக்கிறார்.

விளக்கம் - தைத்திரீய உபனிஷத் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - வாக்கும் மனமும் ப்ரஹ்மத்தை அளவிட இயலாமல் திரும்பின - என்று கூறியது. இப்படிப்பட்ட அந்த ஸர்வேச்வரனை, இரண்டு காவேரி ஆற்றின் நடுவில், அந்தத் தண்ணீர் போன்று எளிதாகக் கண்டு அனுபவிக்கும்படியான இடம் திருவரங்கம் அல்லவோ? திருமாலையில்(36) - மழைக்கு அன்று வரை முனேந்தும் மைந்தனே மதுர ஆறே

- என்று கூறப்படும் இனிய ஆறு(க்ருஷ்ணன்) அல்லவோ இங்கு பெரியபெருமானாக உள்ளது. இப்படிப்பட்ட பெரியபெருமானைத் திருப்பாணாழ்வார் தன்னால் அடையக்கூடிய ப்ராப்யமாயும், ப்ராபகமாயும், இவ்விதம் அடைவதற்கு ஏற்ற ருசியை(விருப்பம் எனலாம்) விளைவிப்பதாகவும் கொண்டார்.

பலபோக்த்ருத்வம் தம்மதாயிருக்க எல்லாமவரே என்கிறபடி எங்ஙனையென்னில் ப்ரதமஸூக்ருதமும் தானாய் பேற்றுக்கு வேண்டுவன நிர்வஹித்துப்போந்த ஸௌஹார்த்தமும் அத்தலையிலே கிடக்கையாலே, பேற்றுக்கு இத்தலையிலுள்ளது சொல்லப்பாததம் போராதிறே உள்ளதுண்டாகில் அனுக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவாமித்தனை. இதர விஷயங்களில் அருசியும் பகவத் விஷயத்தில் அப்ரதிஷேதமும் விளைந்த இம்மாத்ரத்திலே பெரியபெருமான் தம்முடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளைக் காட்டக் கண்டனுபவித்து ப்ரீதராகிறார். ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட என்று மஹாராஜரையிட்டு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை அருள் பாடிட்டாப்போலே, தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிரந்து கடைத்தலையிருந்து வாழும் சோம்பராயிருக்கிற லோகஸாரங்க மஹாமுனிகளை அருள் பாடிட்டு, நம் பாடுவோனை அழைத்துக் கொண்டு வாரும் என்ன, அவரும் அருள்பாட்டுநன்பாடு என்று சொல்ல, இவரும் அடியேன் அடிப்பாணைடிப்பாணன் என்று இறாய்க்க, அவரும் விடாதே தோள் மேலே எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக் கொண்டுபோக, வழியிலே ஒன்பது பாட்டுப்பாடித் திருப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று பத்தாம் பாட்டுப் பாடித் தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - பெரியபெருமானை இவர் அனுபவித்தபடி உள்ளபோது, அனைத்தும் பெரியபெருமானே என்று கூறுவது எப்படி? பெரியபெருமான், தன்னிடம் ஒருவன் வந்து சேர்வதற்கு உறுப்பான முதல் புண்ணியத்தை, அவனை ஏற்படுத்தி வைக்கிறான். மேலும் அவ்வப்போது தன்னிடம் சேதனனுக்கு உள்ள உறுதி தளராமல் நிலை நிறுத்தும்படியாக ஆழமான நட்பைக் கொண்டபடி உள்ள தன்மை பெரியபெருமானிடம் உள்ளது. ஆக பெரியபெருமானை அடைய சேதனனிடம் ஏதும் இல்லை என்பதே கூறிவிடலாம். அப்படி உள்ளபோது பெரியபெருமானின் அருளுக்கு ஒருவன் பாத்திரம் ஆவதற்கு என்ன காரணம்? உலக விஷயங்களில் பற்று இல்லாமையும், பெரியபெருமான் இவனைத் தன் பக்கம் இழுக்க முனையும்போது, இவன் தடுக்காமல் இருந்தாலுமே போதுமானது. இந்த இரண்டை மட்டுமே மிகவும் உயர்ந்தது என்று பெரியபெருமான் தன்னுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், கல்யாண குணங்கள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்திவிடுகிறான். இதனைக் கண்டு ஆழ்வார் மிகவும் மகிழ்ந்து போகிறார். ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட - வானரர்களில் சிறந்த சுகர்வனே, அவனை அழைத்து வா - என்று சுகர்வன் முலமாக விபீஷணனை இராமன் அழைத்தான், அதுபோன்று திருவாய்மொழி(3-2-4) கூறுவது போன்று - தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிரந்து - மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடாமல் உள்ளவரும், திருமாலையில்(38) கூறுவது போன்று - கடைத்தலையிருந்து வாழும் சோம்பர் - கோயில் தொண்டில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி உள்ளவரும் ஆகிய லோகஸாரங்க மஹாமுனிவனை அரங்கன் அழைத்தான், அவரிடம் - நம்மைப் பாடுபவனான திருப்பாணனை அழைத்துக் கொண்டு வாரும் - என்றான். அவர் ஆழ்வாரிடம் சென்று - அருளப்பாடு - என்று பெரியபெருமானின் உத்தரவைக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார் - அடியேன் அடிப்பாணன் அடிப்பாணன் - என்று தனது தகுதியைக் காட்டி மறுத்தார். ஆயினும் முனிவர் விடாமல், தனது தோள்களில் ஆழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிச் சென்றார். செல்லும் வழியில் ஆழ்வார் ஒன்பது பாசரங்கள் அருளிச் செய்தார். பெரியபெருமான் திருமுன்பாக நின்று பத்தாவது பாசரத்தைக் கூறி இந்தப் பிரபந்தத்தை நிறைவு செய்தார்.

1. அமலன் ஆதி பிரான் அடியார்க்கு என்னை ஆள்படுத்தி விமலன் விண்ணவர்கோன் விரையார் பொழில் வேங்கடவன் நிமலன் நின்மலன் நீதி வானவன் நீள்மதிள் அரங்கத்து அம்மான் திருக் கமல பாதம் வந்து என் கண்ணில் உள்ளன ஒக்கின்றனவே

பொருள் - மிகவும் தூய்மையானவன், இந்த உலகின் காரணமானவன், எனக்கு அனைத்தும் செய்பவன், மிகவும் தாழ்ந்த என்னை அவனது அடியார்களுக்குத் தொண்டனாக மாற்றியதால் உண்டான மகிழ்ச்சி என்னும் ஒளியுடையவன், நித்யகுரிகளின் தலைவன், நறுமணம் வீசும் சோலைகள் நிறைந்த திருமலையில் வாசம் செய்பவன், என்னிடம் ஏதும் எதிர்பாராமல் உதவும் பெருமை உள்ளவன், எனக்கு உதவுவதைத் தனது பேறு என்ற எண்ணியபடி உள்ளவன், எஜமான-அடிமை

உறவுமுறை மாறாமல் இருக்கும் பரமபதத்தின் நாயகன் - இப்படிப்பட்டவன் யார் என்றால் - உயர்ந்த திருமதிங்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தின் பெரியகோயிலில் கண்வளரும் அழகியமணவாளன் ஆவான். அவனது திருவடித்தாமரைகள் எனது கண்களில் தானாகவே வந்து புகுந்தன.

நம்பெருமாள் உறையூரில் கமலவல்லி நாச்சியாருடன் ஸேவை சாதிக்கிறபடி

வ்யாக்யானம்

(அமலன்) - நித்யஸம்ஸாரியாய்த் தண்ணியராயிருக்கிற தாம் கிட்டுகை அத்தலைக்கு அவத்யமென்றிருந்தார். வந்து கிட்டின பின்பு பெரியபெருமானுக்குப் பிறந்த வைலகூண்யத்தைக் கண்டு அமலன் என்று கொண்டாடுகிறார். அமலன் என்றது ஹேய ப்ரத்யநீகனென்றபடி. அபஹதபாப்மத்வாதிகுணங்கள் ஆத்மாவுக்குண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஹேயஸம்பந்தாவஹமாய், பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே உண்டாக வேண்டியிருக்கும். இவன் அங்ஙனன்றிக்கேயிருக்கை.

விளக்கம் - எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் சுழன்றபடியும், தாழ்ந்த குலத்தில் உள்ளவராகவும் இருந்தபடியால், தான் பெரியபெருமானிடம் செல்வது அவனுக்குத் தாழ்வை ஏற்படுத்திவிடும் என்ற எண்ணி, அவனைச் சென்றடையாமல் இருந்தார். ஆனால் (பெரியபெருமானின் உத்தரவின் பேரில்) பெரியபெருமானிடம் தான் சென்றதும், அவனது திருமுகத்தில் உண்டான மகிழ்வையும் மலர்ச்சியையும் கண்டு, அவன் குற்றமற்றவன் என்று புகழ்ந்தார். அமலன் என்ற பதம் தாழ்வுக்கு எதிர்த்தடாக உள்ளவன் என்ற பொருள் அளிப்பதாகும். பரமாத்மாவைப் போன்றே ஜீவாத்மாவுக்கும் பாவம் அற்றவன் முதலான தன்மைகள் உண்டு, ஆனால் ஜீவன் கொண்டுள்ள உடல் தொடர்பு காரணமாக அந்தத் தன்மைகள் பகவானின் அருளால் மட்டுமே வெளிப்படும். ஆனால் பரம்பொருளோ இவ்விதம் அந்தத் தன்மைகள் வெளிப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், அவற்றை எப்போதும் வெளிப்படுத்தியபடியே உள்ளான்.

(அமலன்) சுத்தனென்றபடி. இவன் சுத்தனாகையாவது தான் ஒருத்தன் சுத்தனாகையன்று, தன்னோடு ஸம்பத்தித்தாரையும் சுத்தராக்கவல்ல அடியுடைமை. துயரறு சுடரடியிறே. பாவநல் ஸர்வலோகாநாம் த்வம் ஏவ ரகுநந்தந என்னுமாபோலே. (அமலன்) என்கிறது - ஜன்மவ்ருத்தாந்திகளால் குறைய நின்ற தம்மை விஷயீகரித்த பின்பு தன்பக்கல் தோஷம் தட்டாதே அந்சநந்நயோ அபிசாகசீதி என்கிறபடியே விளங்குகிறது. என்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே.

விளக்கம் - மிகவும் தூய்மையானவன். தூய்மை என்பது, தான் மட்டும் எந்தவிதமான குற்றமும் இல்லாமல் இருப்பதோடு அல்லாமல், தன்னை சார்ந்தவர்களையும் அவ்விதமே மாற்றவல்ல திறன் கொண்டவன் என்பதாகும். இதனை திருவாய்மொழியில்(1-1-1) - துயரறு சுடரடி - என்றார். இராமாயணம்(உத்தர காண்டம்:82-9) - பாவநல் ஸர்வலோகாநாம் த்வம் ஏவ ரகுநந்தந - ராமா. இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் தூய்மைப்படுத்த வல்லவன் நீயே - என்றது. மேலும், பிறவியால், ஒழுக்கத்தால் மிகவும் தாழ்ந்த என்னை, அவன் ஏற்றுக் கொண்ட பின்னரும், தான் எந்தவிதத்திலும் தாழ்ந்துவிடாமல் உள்ளான். முண்டக உபனிஷத்(3-1-1) - அந்சநந்நயோ அபிசாகசீதி - கனியை உண்ணாமல் ப்ரகாசமாகவே உள்ளது - என்று கூறுவது போன்று உள்ளான். இது ஏன் என்றால், நம்மாழ்வார்(3-3-4) - என்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே - என்றார்.

(ஆதி) ஆதீயத இதி ஆதி: - ஸ்ப்ருஹணீயனென்றபடி. தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு அடியானானென்று ஆதி என்னவுமாம். ஜகத்காரணத்வாதிகளைச் சொல்லவுமாம். ஆக இரண்டு பதத்தாலும் ஹேயப்ரத்யயீகத்வமும் கல்யாணகுணயோகமும் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - ஆதீயத இதி ஆதி: - அனைவராலும் ஏற்கப்படுபவன் ஆதி - என்று கூறப்பட்டது. அனைவராலும் விரும்பப்படுபவன் ஆவான். தன்னை(ஆழ்வாரை) ஈடுபடுத்திக்கொண்டதற்குக் காரணமாக உள்ளதால் ஆதி என்றார். இந்த உலகின் காரணமாக உள்ளதால் ஆதி எனப்பட்டான். ஆகவே அமலன் மற்றும் ஆதி ஆகிய இரண்டு சொற்களாலும் பெரியபெருமான் தாழ்வுகளால் தீண்டப்படாமல் உள்ளான் என்றும், திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளான் என்றும் உணர்த்தப்பட்டது.

(பிரான்) - இவ்வோநிலைகளை எனக்கறிவித்த உபகாரகன். (பிரான்) உபகாரத்தைச் சொல்லி, சொல்லப்பற்றாமே எத்திறம் என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனைப் பற்றி இவ்விதமாக எனக்குத் (ஆழ்வார்) தெரியப்படுத்தியவன், இப்படிப்பட்ட உதவி செய்தவன். மேலும் பல உதவிகளும் செய்யத் தயாராக உள்ளவன்.

(அடியார்க்கு) - ரத்நஹாரீ ச பர்த்திவ: என்கிறபடியே இவ்வஸ்துவின் சீர்மையாலே இது நம்மளவிலடங்காது, நம்மடியார்க்காமித்தனையென்று அவர்களுக்காக்கினானென்கிறார். (அடியார்) - தன் பக்கலிலே நிக்ஷிப்தபரராயிருக்குமவர்கள்.

விளக்கம் - இராமாயணத்தில் - ரத்நஹாரீ ச பர்த்திவ - இரத்தினக்கற்களை உரிமையுடன் அரசன் எடுத்துக் கொள்ளலாம் - என்று கூறுவது போன்று என்னை உரிமையுடன் கைக்கொண்டான். என்னிடம் என்ன பெருமை கண்டான் என்று எனக்குப் புரியவில்லை, என்னைத் தனக்கு மட்டும் அல்லாமல் தன்னுடைய அடியார்களுக்கும் அடிமையாக்கினான்.

(என்னையான்படுத்த விமலன்) - தன்னிடையாட்டமுமறியாதவென்னைத் தன்னடியார்க்கு சேஷபூதனாக்கின சுத்தனென்கிறார். (என்னை) ப்ரக்ருதிக்கடிமை செய்து போந்தவென்னை. தந்த தனத்தின் சீர்மை அறியாத என்னை. (என்னை) - தேஹாத்மாபிமாநிகள் தீண்டாதவென்னை. நன்மைக்குத் தனக்கவ்வுரு கில்லாதாப்போலே தீமைக்கு எனக்கவ்வுருகில்லாத என்னை. (ஆள்படுத்த) - அவர்களோடே ஒப்பூணுண்ண வைத்திலன். அவர்களுக்கு சேஷமாக்கினான். பகவச் சேஷத்வத்தளவிலே நின்றால் மீளசங்கையுண்டு, பாகவத சேஷத்வத்தளவும் சென்றால் மீளப்போகாதே. உகப்பாலே வருமதாகையாலே. ஒரு க்ஷேத்ரம் பத்தெட்டு

க்ரயம் சென்றால் மீள விரகில்லை. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு முதலிகளுடைய விஷயீகாரம் பெருமாளுடைய விஷயீகாரத்துக்கு முற்பட்டாப்போலே இவர்க்குத் ததீய விஷயீகாரம் முற்பட்டபடி. தத்ருகு; ஆநயைநம் ஹரி ச்ரேஷ்ட அங்கு. இங்கு லோகஸாரங்கமஹாமுனிகளைப் போய் ஆழ்வாரை அழைத்துக் கொண்டு வாருமென்றான்.

விளக்கம் - (என்னையான்படுத்த விமலன்) - அவனது விஷயம் குறித்து ஏதும் அறியாமல் உள்ள என்னை அவனது அடியார்களின் தொண்டனாக்கிய தூயவன் என்றார். (என்னை) - இந்த உலக விஷயங்களுக்கு மட்டுமே அடிமையாக இருந்த என்னை. அவன் எனக்கு அளித்துள்ள செல்வத்தின் பெருமை அறியாத என்னை. (என்னை) - இந்த உடலையே ஆத்மா என்று நினைக்கும் தாழ்ந்தவர்கள் கூட ஒதுக்கும் அளவிற்குத் தாழ்ந்தவனான என்னை. (ஆள்படுத்த) - பகவானிடம் அடிமையாக இருந்தால்கூட நமுவ வாய்ப்புண்டு, ஆனால் அவன் அடியார்களுக்கு அடிமையானால் நமுவ வாய்ப்பில்லை - காரணம், இந்த நிலை அவன் மீது கொண்ட உகப்பால் வருவதாகும். விபீஷணனுக்கு இராமனின் அறிமுகம் கிட்டுவதற்கு முன்பாக, இராமனின் அடியாரான சுகீர்வனின் அறிமுகம் கிட்டியது. இதேபோன்று ஆழ்வாரும் பெரியபெருமானிடம் செல்வதற்கு முன்பாக அடியாரின் அறிமுகம் கிட்டப்பெற்றார். சுகீர்வனிடம் விபீஷணனை அழைத்து வரும்படி எம்பெருமான் இராமாயணத்தில் கூறினான். இங்கு லோகஸாரங்கமஹாமுனிகளிடம் ஆழ்வாரை அழைத்து வரும்படிப் பணித்தான்.

(அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த) - தான் சேஷித்வத்தினுடைய எல்லையிலே நின்றாப்போலே சேஷித்வத்தினெல்லையிலே என்னை வைத்தான். (விமலன்) - என் சிறுமை பாராதே ததீயர்க்கு சேஷமாக்குகையால் வந்த ஓளஜ்வல்யம். எதிரிகளை தரம்பாராதே சீரியர் தந்தாமளவிலேயிறே கொடுப்பது.

விளக்கம் - (அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த) - எஜமானத்தனத்தின் எல்லையாக அவன் உள்ளது போன்று என்னைக் கைங்கர்யத்தனத்தின் எல்லையில் வைத்தான். (விமலன்) - என்னுடைய தாழ்மை ஏதும் பாராமல் அவனது அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்படி வைத்தது அவனது ஓளஜ்வல்ய குணம். வந்தவர்கள் விரோதிகளாயினும் நன்மை செய்வது நல்லவர் குணம் அன்றோ?

(விண்ணவர்கோன்) - ஆளில்லாதவன் கிடர் இப்படி விஷயீகரித்தான். நித்யசூரிகள் எடுத்துக் கைநீட்டும்படி இருக்கிறவன் கிடர் கதிர் பொறுக்கி ஜீவிப்பாரைப்போலே நித்யஸம்ஸாரியாயிருக்கிறவென்னை நித்யமுத்தரோடொக்க விஷயீகரித்தான். இவ்வெளதார்யம் கற்றதும் அவர்களோடே கிடரென்றுமாம். அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது என்றார்களிறே. (விண்ணவர்கோன்) - இங்குத்தைக் குழாத்தையொழிய அங்குத்தைக் குழாத்தையும் காட்டித்தந்தான். உடன் கூடுவதென்று கொலோ என்று இவர் ஆசைப்படவேண்டுவதில்லை. (கோன்) - அவர்களாலும் எல்லை காணவொண்ணாது. (விரையார் பொழில் வேங்கடவன்) - பரிமளம் நிறைந்திருந்துள்ள சோலையையுடைய திருவேங்கட மலையையுடைவன். பெரியபெருமானைப் பாடாநிற்கத் திருமலையிலே போவானென்னென்னில் - ஒருவனைக் கவிபாடும்போது அவனுடைய வரத்துச்சொல்லியிறே கவிபாடுவது. பரமபதத்தில் நின்றும் ஸ்ரீமதுரையிலே தங்கித் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப்போலே, ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் திருமலையிலே தங்கிக்காணும் கோயிலுக்கு வந்தது என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி. அன்றியே, கோயில் போக்யதை தமக்கு நிலமல்லாமையாலே திருமலையிலேபோய் தரிக்கப்பார்க்கிறாரென்றுமாம். (விரையார்) - நித்யஸூரிகளையுடையனாவதுக்கு மேலே ஓர் ஐச்வர்யம்.

விளக்கம் - (விண்ணவர்கோன்) - இவ்விதம் தாழ்ந்தவனான என்னை அவன் பக்கம் சேர்த்தது வேறு யாரும் கிட்டாமையாலா? அல்ல. நித்யசூரிகள் பலரும் குழ உள்ளவன் அவன். அன்றாடம் ஜீவனத்துக்காக நெல் சேகரித்தபடி உள்ளவன் போன்று, என்றும் ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கியபடி உள்ள என்னை, நித்யமுத்தர்களுடன் சேர்த்தான். இராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தில் - அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது - சுகீர்வன் இராமனிடம் விபீஷணன் நமது நண்பனாக இருக்கட்டும் - என்று கூறினான். எம்பெருமான், என்னை நித்யசூரிகளுடன் சேர்த்து வைக்கும் ஓளதார்ய குணத்தை சுகீர்வனிடமிருந்து கற்றான் போலும். இங்குள்ள அடியார்குழாம் மட்டும் அல்லாமல், பரமபதத்தில் உள்ள அடியார்குழாத்தையும் காட்டினான். நம்மாழ்வார்

திருவாய்மொழியில் (2-3-10) - உடன் கூடுவது என்று கொலோ - என்று ஏங்கியது போன்று திருப்பாணாழ்வார் ஆசைப்படக்கூட நேரம் இல்லாதபடி சேர்த்து வைத்தான். (கோன்) - அந்த நித்யசூரிகளாலும் இவனது குணங்களைப் பற்றிய எல்லைகள் காண இயலாதபடி உள்ளவன். (விரையார் பொழில் வேங்கடவன்) - பரிமளம் கமழும் சோலைகள் எங்கும் சூழ்ந்த இடமாகிய திருவேங்கடமலையைத் தனது இருப்பிடமாக உள்ளவன். இங்கு ஓர் ஐயம் ஏற்படலாம் - பெரியபெருமானைப் பற்றிப் பாடிக்கொண்டுள்ளபோது, திடீரென திருமலையைப் பற்றிக் கூறுவது ஏன் - இவ்விதம் பட்டரிடம் ஒரு சிலர் கேட்டனர். அதற்குப் பட்டர் - ஒருவனைப் பற்றிக் கூறும்போது அவன் எங்கிருந்து வந்தவன் என்று புகழ்ந்து கூறுவது வழக்கம். பரமபதத்திலிருந்து புறப்பட்டு மதுரா நகரில் தங்கி, பின்னர் திருஆய்ப்பாடிக்கு வந்தான். அது போன்று, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து புறப்பட்டு, திருமலைக்கு வந்து, திருவரங்கத்துக்கு வந்தான் - என்றார். அல்லது திருவரங்கப் பெரியகோயில் தன்னால் எளிதாகச் சென்று அனுபவிக்க இயலாமல் உள்ளதால், திருமலைக்குச் சென்று உயிர் தரிக்கப் பார்க்கிறார். (விரையார்) - நித்யசூரிகள் என்ற பெரும் ஐச்வரியம் உள்ளவன், அவர்களை விட இவரை உயர்ந்த ஐச்வரியம் என்று கொள்பவன்.

(விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்) - ஆற்றிலே அழுந்துவார் ஆழங்காலிலே இளைப்பாறத் தேடுமாபோலே அவர்களும் வந்து அடிமை செய்யுமிடம். (வேங்கடவன்) - அர்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொலியவிட்டவிடம். (நிமலன்) - இத்தலையில் அர்த்திதவமும் கூடவின்றிக்கேயிருக்க, இப்படி உபகரிக்கையால் வந்த ஓளஜ்வல்யம். இவனும் ஓரடியிடப்பார்த்திராதொழிகை. அசித்வயாவ்ருத்தியாலே ஓரடியிட்டாருண்டாகில் பத்யாமபிக மாச்சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்சநேச. (நின்மலன்) - இத்தலைக்கு உபகரித்தானா யிருக்கையன்றிகே தன் பேறாயிருக்கை. அமலன் என்று தனக்காக்கினபடி, விமலன் என்று தன்னடியார்க்காக்கினபடி, நிமலன் என்று நான் பச்சையிடாதிருக்க என்கார்யம் செய்தானென்கிறார். (நின்மலன்) - இது தன் பேறாகச் செய்தானென்கிறார். க்ருத்க்ருத்யஸ்ததாராம: என்கிறபடியே.

(நீதிவானவன்) - சேஷசேஷித்வங்கள் முறைமாறாத நித்யவிபூதியிலேயுள்ளவன். ஈச்வரோஹம் என்று எதிரிட்டிருக்குமிடமிறே இவ்விடம், அங்கு கலக்குவாருமில்லை, கலங்குவாருமில்லை, இங்கு கலக்குவாருமுண்டு, கலங்குவாருமுண்டு. (நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்) - நீதிவானவன் என்னா, நீண் மதிளரங்கத்தம்மா னென்கிறார், அளப்பரியவாரமுதை அரங்கமேயவந்தணனை என்னுமாபோலே (நீண்மதிள்) - ரகூகத்வத்துக்குப் போரும்படியான மதியையுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமசேஷி. (அம்மான்) - ஈரசு தவிர்த்தாலிறே சேஷித்வம் பூர்ணமாவது. திருமலையில் போக்யதை நிலமல்லாமையாலே மீளவும் கோயிலிலே புகுகிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே விடுமாபோலே, திருவேங்கடமுடையான் வடக்குத் திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனை என்றுமாம். (திருக்கமலபாதம்) - செவ்வியும் குளிர்த்தியும் விகாஸமும் பரிமளமும் தொடக்கமானவை.

விளக்கம் - (நீதிவானவன்) - எஜமானன்-அடிமை என்ற முறை மாறாமல் உள்ள பரமபதத்தில் உள்ளவன். இந்தப் பூமியில் மட்டுமே - ஈச்வரோஹம் - நானே ஈச்வரன் - என்று வாதம் செய்யும் தன்மை உள்ளது. பரமபதத்தில் இது போன்ற தவறான கருத்துக்கள் கொண்டு யாரும் மயக்குவதும் இல்லை, அவ்விதம் மயங்குபவர்களும் இல்லை. ஆனால் இந்தப் பூமியில் இது போன்ற தவறான வாதங்கள் கொண்டு நம்மை மயங்கச் செய்பவர்களும் உண்டு, இந்த வாதத்தினால் மயங்குபவர்களும் உண்டு. (நீண்மதிள் அரங்கத்து அம்மான்) - நீதிவானவன் என்பதுடன் நிலமால் நீண்மதிள் அரங்கத்து அம்மான் என்றார். (நீண்மதிள்) - காப்பதற்குப் பூர்ணமான மதிள்களைக் கொண்ட திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் கண்வளர்க்கின்றவனும், அனைவருக்கும் எஜமானனும். (அம்மான்) - இரு அரசர்கள் ஆட்சி செய்தால், ஒருவன் மட்டுமே முழுமையான எஜமானன் என்று எவ்விதம் கூற இயலும்? அதுபோன்று இங்கு திருமலையும், திருவரங்கமும் கூறப்படும்போது, பெரியபெருமானே எஜமானன் என்று எவ்விதம் கூற இயலும்? திருமலையில் இனிமை நிறைவாக இல்லாத காரணத்தால், மீண்டும் பெரியகோயிலுக்கே வந்து விடுகிறார். (திருக்கமலபாதம்) - அழகு, குளிர்ச்சி, நறுமணம் ஆகிய அனைத்தும் பிறக்கும் இடமாக உள்ள திருவடிகள்.

ஆதித்யனைக் கண்டாலிறே தாமரையலருவது, இத்தாமரைக்கு ஆதித்யன் இவர். பிராட்டி திருமுலைத்தடங்களிலும் திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொள்ளும் திருவடிகள். இவருடைய தளிர்முரையும் திருவடிகளிருக்கிறபடி. (அம்மான் திருக்கமலபாதம்) - தொடர்ந்து வருகைக்கு ப்ராப்தி. (வந்து) - த்வீபாந்தரத்தில் சரக்குச் சேரவேண்டினால் பாதிப்பாதி வழியாகிலும் வருதல், ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்யவேணுமிறே, அங்ஙனன்றியே, வந்துனதடியேன் மனம் புகுந்தாய் என்கிறபடியே வழிவந்தானும் தானே, பற்றினானும் தானே என்கிறது. (நீதிவானவன்-கமலபாதம்-என்கண்ணினுள்ளன்) - ஸதாதர்சநம் பண்ணுகிறவர்கள் கண்ணுக்கிலக்கானதுகிடீர் என்கண்ணுக்கிலக்காகிறது. வல்லதனை நாளும் விரோதம் பண்ணினேன், போக்கற்றவாறே என் கண்ணைச் செம்பளித்தேன், தொடர்ந்து வந்து செம்பளித்த கண்ணையுறுத்து உள்ளே புகுந்து நிற்கையாலே என் கண்ணினுள்ளன் என்கிறார். அன்றியே தம் கண்ணாலே பார்க்கை அவத்யமென்று கண்ணைச் செம்பளித்தார், கண்ணினுள்ளே ப்ரகாசிக்கத் தொடங்கிற்று.

விளக்கம் - சூரியனைக் கண்டால் தாமரை மலர்வது இயல்பு அல்லவா? தாமரையாகிய எம்பெருமானின் திருவடிகள் மலர்வதற்கான சூரியனாக ஆழ்வார் உள்ளார். இந்தத் திருவடிகள் பெரியபிராட்டி தனது ஸ்தனங்களிலும், திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக் கொள்ளும் திருவடிகள் ஆகும். (வந்து) - ஒரு தீவில் உள்ளவர்கள் தங்களுக்கு ஏற்ற பொருள் வேண்டும் என்றால், நாட்டில் உள்ளவர்களைக் கடலில் பாதி தூரம் வரச்சொல்லி, தாங்கள் பாதிதூரம் வந்த, பொருள்களைப் பெறுவர். இங்கு அப்படி இல்லை. பெரிய திருமொழி (3-5-1) - வந்துனதடியேன் மனம் புகுந்தாய் - என்று கூறுவது போன்று, தானாகவே வலிய வந்து, இவரைப் பற்றவும் செய்தான். எப்போதும் தரிசித்தபடி உள்ள நித்யசூரிகளின் கண்களுக்கு இலக்காக உள்ளவன் இன்று என் கண்களுக்கு இலக்கானான். ஆயினும் அதனைக் காணாமல் ஒவ்வொரு நாளும் தகாத செயல்களையே செய்தேன். அது மட்டுமன்றி எனது கண்களை முடிக்க கொள்ளவும் செய்தேன். ஆனால் அவன் முடிய எனது கண்களை வலியத் திறந்து உள்ளே புகுந்து நின்றான். அல்லது வேறு பொருளும் கூறலாம். அவனைப் பார்க்கத் தனக்குத் தகுதி இல்லை என்று கண்களை முடிக்கொண்டார், ஆயினும் அவன் முடிய கண்களின் உள்ளே ப்ரகாசித்தான்.

(ஒக்கின்ற) - ப்ரயோஜநம் இரண்டு தலைக்கும் ஒத்திரா நின்றது. அங்குத்தைக்கு சீலஸித்தி. இங்குத்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்தி. (ஒக்கின்ற) - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகார மாயிருந்ததென்னுதல். என் கண்ணுக்கிலக்கான விடத்திலும் பழைய நிலை குலையாதிருந்ததென்னுதல். ஸம்சாரிகளைப் பார்த்து உங்களுக்கும் ஒக்குமோ வென்கிறாராதல். இந்த லாபம் அத்தலைக்கும் ஒக்குமோ வென்கிறாராதல்.

விளக்கம் - (ஒக்கின்ற) - இவர் எம்பெருமானை அடைந்ததன் மூலம் இருவருக்குமே பயன் உண்டானது. இவர் அவனை அடைந்ததன் மூலம், அவனது சீல குணத்தை உலகிற்கு வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்பு அவனுக்கு உண்டானது. இவருக்கு தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு உண்டானது. இவர் தன்னுடைய மனதாரக் கண்டதையே, தனது கண்களில் அவன் நின்றான் என்று கூறுகிறார். தாழ்வான் தனது கண்களில் புகுந்த பின்னரும், தனது பழைய பொலிவு மாறாமல் உள்ளான். ஸம்ஸாரிகளிடம் - உங்களுக்கு உங்கள் உலக விஷயத்தில் ஏற்படும் நிலையானது, இந்த உன்னத நிலையை எட்டுமா - என்றார்.

(அமலன்) - உயர்வற உயர் நலம் உடையவன். (ஆதி) - யவன். (பிரான்) - மயர்வற மதிநலம் அருளினான். (அடியார்க்கு) - பயிலும் கடரொளி. (விண்ணவர்கோன்) - அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி. (வந்து) - அவர் தொழுதெழு என்றார், இவர்க்கு அவை தானே வந்து நின்றன.

விளக்கம் - (அமலன்) - தன்னை விட உயர்ந்தது என்று ஏதும் இல்லாதவன். (வந்து) - நம்மாழ்வார் அனைவரிடமும், அவனது திருவடிகளைச் சென்று தொழவேண்டும் என்றார். இவருக்கோ அந்தத் திருவடிகள் தாமாகவே வந்து எதிரே நின்றன.

2. உவந்த உள்ளத்தனாய் உலகம் அளந்து அண்டமுற
நிவந்த நீண்முடியன் அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக்
கவந்த வெம் கணைக் காசுத்தன் கடியார் பொழில் அரங்கத்தாம்மான்
சிவந்த ஆடையின் மேல் சென்றதாம் என் சிந்தனையே.

பொருள் - என்னைத் தனது அடியாராகக் கொண்டதால் மிகவும் மகிழ்வுடன் உள்ளான். முன்று உலகங்களையும் தனது திருவடியால் அளந்து எடுத்தான். அந்த நேரத்தில், அண்டத்தின் எல்லையை எட்டும்படியாக உயர்த்தியுடைய திருமுடியைக் கொண்டான். முன்பு ஒரு காலத்தில், இராமனாக நின்று, தன்னை எதிர்த்து வந்த அரக்கர்களின் உயிரைத் தன்னுடைய கொடிய அம்புகளால் கவந்தான். இப்படிப்பட்டவன் இன்று அழகான சோலைகள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் கண்வளர்கிறான். அவனது அழகான இடுப்பில் கட்டப்பட பீதாம்பரத்தின் மீது என்னுடைய நினைவானது நிலை நின்றது.

ஆழ்வார் கூறுவது போன்று சிவந்த பட்டாடை சாற்றிக்கொண்டு சிந்தை கவரும்
நம்பெருமான்

அவதாரிகை

முதற்பாட்டில் அவன் தொடர்ந்து வந்தபடி சொன்னார். இப்பாட்டில் தாம் மேல் விழுந்தபடி சொல்லுகிறார். திருவடிகளிலே தொடர்ந்த திருவுள்ளம் திருப்பரியவட்டத்தின் மேல் சேர்ந்தபடி எங்ஙனையென்னில், தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின் போக்யதைக்குக் குற்றமாம். ஆகையாலே போக்யதை அளவுபட்டதாமல்ல, ஆசை தலைமடிந்ததாமல்ல, கடலோதம் கிளர்தலை கப்புக்கால் உள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு கடலை அளவிட்டல்லவே கரையேறுவது. ஒரு திரை ஒரு திரையிலே ஏற வீசுமத்தனையிறே.

விளக்கம் - கடந்த பாசரத்தில், அவன் இவரைப் பின் தொடர்ந்து வந்ததைக் கூறினார். இந்தப் பாசரத்தில், தான் அவன் பக்கம் சென்று விழுந்ததைக் கூறுகிறார். திருவடிகளைக் கூறியபடி இருந்த இவர், திடீரென இடுப்பில் உள்ள ஆடையைப் பற்றிக் கூற வந்தது ஏன்? தானாகவே ஒவ்வொரு பகுதியாகப் பெரியபெருமாளை அனுபவித்திருந்தால், அவற்றின் இனிமைக்குக் குறை ஏற்படலாம். ஆகையால் திருவடிகளின் மீது இவருக்கு இனிமை குறைந்ததால், அடுத்துள்ள ஆடையின் மீது இவர் கண்கள் சென்றது என்பது அல்ல. கடலில் அலைகள் வீசும்போது, அதனுள்ளே உள்ள சிறிய பொருளானது, ஓர் அலையிலிருந்து மற்றோர் அலைக்குத் தள்ளப்படும் அல்லவோ? கடல் முழுவதும் அறிந்து கொண்ட பின்னரே அந்தப் பொருள் கரையேறும் என்பதல்ல. அதுபோன்று இவரும் பெரியபெருமானின் என்ற கடலில் சிக்கி, அவனது அழகான உறுப்புகள் என்ற பல அலைகளால் அங்குமிங்கும் தள்ளப்படுகிறார் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம்

(உவந்தவுள்ளத்தனாய்) - ஆழ்வாரை அகப்படுத்துகையால் வந்த ப்ரீதி, ஸர்வேச்வரனாய் ஸ்ரீய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்த காமனாயிருக்கிறவன் அர்த்தியாய் வந்து, தன் திருவடிகளைத் தலையிலே வையா நின்றால் மதீய மீர்த்தாநம லங்கரிஷ்யதி என்று உகக்க வேண்டியிருக்க, அவையறியாதொழிய ப்ரஜை பால் குடிக்கக்கண்டு உகக்கும் மாதாவைப்போலே உகந்த திருவுள்ளத்தை உடையவனாய். இவற்றைப் பிரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்னதேயிறே வ்யஸநேஷு மனுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (உவந்தவுள்ளத்தனாய்) ஆழ்வாரைத் தனக்கு வசப்படுத்திய காரணத்தால் உண்டான மகிழ்ச்சியில் உள்ளவன். ஸர்வேச்வரனும், பெரியபிராட்டியின் நாயகனும், தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெற்றவனாக உள்ளவனும் ஆகிய பெரியபெருமான், யாசகம் பெறுபவனாக வந்து தனது திருவடிகளை அனைவர் தலையிலும் வைத்தான். அவ்விதம் வைத்தபோது, ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் (31) - மதீயமுர்தநா மலங்கரிஷ்யதி - உனது திருவடித்தாமரைகள் எப்போது எனது தலையை அலங்கரிக்கப் போகின்றன - என்று ஏங்கிய நிலை நமக்குக் கைகூடியது அல்லவோ? ஆக நாம் அல்லவோ மகிழ வேண்டும்? மாறாக இவன் மகிழக் காரணம் - என்னை இவர்கள் தங்கள் அறியாமல் வெறுக்காமல் இருந்தனரே - என்று எண்ணி, தன்னிடம் பால் குடிக்கும் குழந்தையைக் கண்டு தாய் மகிழ்வது போன்று, இவன் மகிழ்ந்தான். நாம் அவனை விட்டுப் பிரிந்தால், தன்னுடைய உடைமைகளை இழந்தோம் என்று அவன் அல்லவோ துன்பம் கொள்கிறான்? இராமாயணம் (அயோத்யா காண்டம் 2-40) - வ்யஸநேஷு மனுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி - மனிதர்களின் துன்பம் கண்டு, துன்பப்படும் மனிதர்களை விட அதிகமாக இராமன் துயரம் கொள்கிறான் - என்றது காண்க.

(உலகமளந்து) - வகுத்த திருவடிகள் தலையிலே வந்திருந்தாலும் உகக்கவறியாத லோகத்தைக் கிபர் தானும் விடாதே அளந்தது. உகக்கவறியாமைக்கு வன்மாவையிறே. குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே எல்லோர் தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை வைத்தபடியாலே, பக்திமான்களும் பாதகிகளும் ஒக்க வாழ்ந்து போய்த்து.

விளக்கம் - (உலகமளந்து) - தங்களது எஜமானன் திருவடிகள் தங்கள் தலையில் வந்து நின்றபோது அதனைக் கண்டு இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் உகப்பு அடையாமல் இருந்தனர். இவ்விதம் இவர்கள் உள்ளபோதிலும் - நான் கைவிடமாட்டேன் - என்று உறுதி கொண்டு அல்லவா அளந்தான்? ஏன் உகப்பு அடையாமல் இருந்தனர்? திருவாய்மொழி (3-2-2) - வன்மா - கூறுவது போன்று இந்த உலகத்தினர் மிகவும் வலிமையான மனம் கொண்டவர்களாக உள்ளனர். அவ்விதம் தனது திருவடிகளை வைத்தபோது - நல்லவனா, தாழ்ந்தவனா - என்று ஆராயாமல் அனைவரின் தலையிலும் ஒரே போன்று தனது திருவடிகளை வைத்தான். இதனால் அவன் மீது பக்தி கொண்டவர்கள், பாவம் செய்தவர்கள் என்ற பேதம் இல்லாமல், அனைவரும் சிறப்பான வாழ்வு பெற்றனர்.

(அண்டமுற நிவர்த்த நீண்முடியன்) - அண்டகடாஹத்திலே சென்று சேர்ந்த திருவபிஷேகத்தை உடையவன். அண்டகடாஹம் வெடித்து அடைகட்ட வேண்டும்படியிறே அபேக்ஷிதம் பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) - அண்டம் மோழையெழு.

விளக்கம் - (அண்டமுற நிவர்த்த நீண்முடியன்) - ப்ரம்மாண்டத்தின் எல்லைவரை சென்று விட்ட திருமுடியை உடையவன். உலகத்தை அளந்து மீண்டும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற தனது விருப்பம் நிறைவேறிய காரணத்தால் திருவாய்மொழி (7-4-1) - அண்டம் மோழையெழு - என்று கூறுவது போன்று, அண்டம் வெடித்து விடாது தடுக்கவேண்டும்படி அல்லவா இவன் உயர்ந்தான்.

(நிவர்த்த) - நிமிர்ந்த பூவலர்ந்தாப்போலே. (நீண்முடியன்) - உபயவியுதிக்கும் நிர்வாஹனென்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையவன். ரக்ஷயவர்க்கத்தை நோக்கினாலிறே ரக்ஷகன் முடிதரிப்பது. (அன்றித்யாதி) - கண்ட காட்சியிலே ஜிதம் என்ன வேண்டும்படியிருக்குமவனிறே. எதிரிட்ட பையல்களை முடிக்கைக்கு வெவ்விய சரத்தையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன்.

விளக்கம் - (நிவர்த்த) - அழகான மலர் மலர்ந்தது போன்று நிமிர்ந்த. (நீண்முடியன்) - நித்யவியுதி, லீலாவியுதி ஆகிய இரண்டின் சக்ரவர்த்தி இவனே என்று அறிவிக்கும் விதமாக நீண்ட க்ரீடம் உடையவன். தன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய மக்களைக் காப்பாற்றினால் அல்லவோ ஓர் அரசனின் தலையில் அவன் மணிமுடி தங்கியிருக்கும்? (அன்று இத்யாதி) - இவனைக் கண்டவுடனேயே இவனது வெற்றி நிச்சயம் என்பதும், தங்கள் தோல்வி நிச்சயம் என்பதும் விரோதிகள் உணரும்படி உள்ளவன். எதிரே நின்ற அரசுக்கர்கள் அழியும்படி வெம்மையான அம்புகளை எய்த சக்ரவர்த்தித் திருமகன்.

(அன்று) - ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷயத்தை நோக்கக்கடவதாக வந்து நின்றவன்று. (நேர்ந்த நிசாசரரை) - எதிரிட்ட நிசாசரரை. நேர்ந்த நிசாசரரை என்கிறது திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டும் அழகைக் கண்டும் எதிரம்பு கோப்பதே என்று. நிசாசரர் - வெளியில் முகங்கண்டறியாத பையல்கள். (கவர்ந்த) - புறப்படும்போது விநயத்தோடு புறப்பட்டு, வேட்டை நாய்கள் ஓடி மேல் விழுமாபோலே விழுகை. (வெங்கணை) - விடும்போது அம்பாய், படும்போது காலாக்கிபோலேயிருக்கை. தீப்த பாவக லங்காசை: சிதை: காஞ்சனபூஷணை: என்கிறபடியே பெருமாள் கண் பார்க்கிலும் முடித்தல்லது நில்லாத வெம்மை.

விளக்கம் - (அன்று) - தன்னால் காக்கப்படவேண்டிய மக்களுக்காக, காக்கவேண்டிய பொறுப்பு உடைய எம்பெருமான் இராமனாகத் அவதரித்த அன்று. (நேர்ந்த நிசாசரரை) - தனக்கு எதிரே நின்ற அரசுக்கர்களை. நேர்ந்த நிசாசரரை என்பதன் பொருள் என்ன? இராமனைக் கண்டவுடன் அவனது அழகில் மயங்கி அவனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாட வேண்டியது இருக்க, அவன் முன்பாக நின்று அம்புகளை விடுகின்றனர் என்று கருத்து. நிசாசரர் என்றால் வெளிச்சம் நிறைந்த இடங்களில் நிற்க இயலாமல் இருளில் மட்டுமே உள்ள அரசுக்கர்கள் என்பதாகும். (கவர்ந்த) - இராமனின் வில்லிலிருந்து வெளிப்படும் அம்புகள், புறப்படும்போது மிகவும் அடக்கமாப் புறப்படுகின்றன, ஆனால் அவை அசுரர்கள் மீது வேட்டைநாய்கள் போன்று பாய்கின்றன. (வெங்கணை) - இராமனின் வில்லிலிருந்து கிளம்பும்போது அம்புகளாக உள்ளவை, அசுரர்கள் மீது விழும்போது ப்ரளயகாலத்தின் நெருப்பு போன்று விழுகின்றன. இராமாயணம் - தீப்த பாவக

ஸங்காசை: சிதை: காஞ்சனபூஷணை: - நெருப்பு போன்றவையும், கூர்மையானவையும், தங்கத்தால் செய்யப்பட்டவையும் - என்னும்படி அம்புகள் எவ்வளவு அழகாக இருந்தாலும், இராமன் இரக்கம் கொண்டு நின்றாலும், அந்த அம்புகள் எதிரிகளை அழிப்பதில் கருணை காட்டாத வெப்பம் உடையவை.

(காகுத்தன்) - குடிப்பிறப்பாலே தரம் பாராதே விஷயீகரித்தபடியும் வீரவாதியும்.

விளக்கம் - (காகுத்தன்) - ககுத்தன் என்ற சக்ரவர்த்தியின் குலத்தில் அவதரித்ததால் உயர்ந்தவர்கள்-தாழ்ந்தவர்கள் என்று பேதம் காணாமல், அனைவருக்கும் அருள் புரிந்த தன்மை.

(கடியார்பொழில்) - திருவுலகளந்தருளினவிடமே பிடித்து அடியொற்றி, ராவணவதம் பண்ணித் தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து சாய்ந்தருளினான். இன்னமும் வேர்ப்படங்கிறிறில்லை, திருச்சோலையில் பரிமளம் விடாய்க்கு சிசிரோபசாரமானபடி. (அரங்கத்தம்மாள்) - அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர்க்கும் இழவு தீரக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. (அம்மாள்) - இங்கே வந்த பின்பு ஈசுவரத்வம் நிலைநிற்கை.

விளக்கம் - (கடியார்பொழில்) - திருவுலகம் அளந்து என்று கூறி விட்டு, அதனைத் தொடர்ந்து காகுத்தன் என்று இராமனைக் கூறினார். இதன் மூலம், உலகம் அளந்த களைப்பு நீங்குவதற்காகவும், இராவணனை வதம் செய்த களைப்பு நீங்குவதற்காகவும், இராமன் தெற்கு வாசல் மூலமாகப் பெரியகோயிலுக்கு வந்து, நறுமணம் வீசும்படியான திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளான் என்று கருத்து. இவனுக்கு இன்னமும் களைப்பால் வந்த வியர்வை அடங்கவில்லை. திருவரங்கத்தைச் சூழ்ந்துள்ள சோலைகள் இவனுக்கு குளிர்நீர், களைப்பு நீங்கும் விதமாக உள்ளன. (அரங்கத்தம்மாள்) - தனது அவதார காலத்தில் இல்லாமல், பின்னர் பிறந்தவர்களுக்கு எந்தக் குறையும் நேராமல் இருக்க, திருவரங்கத்தில் சயனித்தான் என்று கருத்து. (அம்மாள்) - திருவரங்கத்திற்கு வந்த பின்னரே அவனே ஈசுவரன் என்ற தகுதி நிலையானது.

(அரைச்சிவந்தவாடை) - உடையார்த்தவாடை, செக்கர்மாழுகில், திருமேனிக்குப் ப்ரபாகமான திருப்பீதாம்பரம். (சிவந்தவாடையின் மேல் சென்றதாம்) - சோற்றின்மேலே எனக்கு மனம் சென்றது என்னுமபோலே ஆச்சரியப்படுகிறார். (எனசிந்தனை) ஆருடைய கூறையுடையைக் கண்டு உகக்கக் கடவ நெஞ்சு இதிலேயகப்பட்டது. (எனசிந்தனை) - திருவடிகளின் சுவடறிந்த பின்பு புறம்பு போகமாட்டாத நெஞ்சு. தீர்த்தமாடா நிற்கத் துறையிலே பிள்ளையைப் கெடுத்துத் திருவோலக்கத்திலே காண்பாரைப்போலே திருவடிகளில் நின்றுத் திருப்பீதாம்பரத்திலே திருவுள்ளத்தைக் கண்டபடி.

விளக்கம் - (அரைச்சிவந்தவாடை) - நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-7-4) - உடையார்த்தவாடை - என்றும், திருவாசிரியத்தில் - செக்கர்மாழுகில் - என்றும் அருளிச்செய்தபடி, அவனுடைய கறுத்த திருமேனிக்கு ஏற்ற நிறம் கொண்டதாக உள்ள திருப்பீதாம்பரம் என்றார். (சிவந்தவாடையின் மேல் சென்றதாம்) - மிகுந்த பசியுள்ள ஒருவனுக்கு உணவின்மீது மட்டுமே கண்கள் செல்வது போன்று, எனது மனம் அவனது ஆடையின்மீது சென்றது என வியப்படைகிறார். (எனசிந்தனை) - பெண்களின் ஆடைகளைக் கண்டு மட்டுமே இன்பம் அடைந்தபடி இருந்த எனது மனம், இப்போது இவனது ஆடையில் சிக்குண்டது. (எனசிந்தனை) - கடந்த பாசரத்தில் அவன் திருவடிகளைக் கண்ட எனது மனம் வேறொன்றிலும் செல்லாது என்றோம், இப்போது அவன் ஆடையைக் கண்டு கலங்கியது என்றார். நதியில் நீராடிய பின்னர் தன்னுடன் வந்த குழந்தையைக் காணாமல், அக்குழந்தை மற்றொரு கூட்டத்தில் இருப்பதைக் காணுவது போன்று - தனது மனம் அழகிய மணவாளனின் திருவடிகளில் காணாமல் போய்விட, இப்போது அதனை ஆடையில் கண்டெடுக்கிறார்.

3. மந்தி பாய் வடவேங்கட மாமலை வானவர்கள்
சந்தி செய்ய நின்றான் அரங்கத்து அரவின் அணையான்
அந்தி போல் நிறத்து ஆடையும் அதன்மேல் அயனைப் படைத்தது ஓர் எழில்
உந்தி மேலது அன்றோ அடியேன் உள்ளத்து இன் உயிரே.

பொருள் - குரங்குகள் ஒரு கிளையிலிருந்து மற்றொரு கிளைக்குத் தாவியபடி உள்ள திருவேங்கடமலையில் நித்யசூரிகள் மலர்கள் தூவி வணங்க நிற்கிறான். இப்படிப்பட்ட அவன், திருவரங்கத்தில் ஆதிசேஷன் என்ற படுக்கையில் பெரியபெருமாளாகக் கண்வளர்கிறான். அவனது திருப்பீதாம்பர ஆடையானது அந்திப்பொழுதில் தோன்றும் சிவந்த வானம் போன்று உள்ளது. அந்த ஆடையின் மீது ப்ரம்மனைப் படைத்த அழகான தாமரைமலர் போன்ற நாபிக்கமலம் உள்ளது. இவற்றின் மீது எனது நல்மனம் நிலைபெற்று நின்றது.

அந்தினேரத்து விண்போன்று நிறம் கொண்ட ஆடை சாற்றியபடி நம்பெருமான்

அவதாரிகை

திருப்பீதாம்பரத்தின் அழகு திருநாபீ கமலத்திலே வீசிற்று.

விளக்கம் - அரங்கனின் பீதாம்பரத்தின் அழகானது இவரது மனதை அவனது நாபியின்மீது அடித்துத் தள்ளியது.

வ்யாக்யானம்

(மந்திபாய்) - திருமலையில் பலாக்கள் வேரே பிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக் கிடக்கையாலே அங்குத்தைக் குரங்குகள் ஜாத்யுசித சாபலத்தாலே ஒரு பழுத்தை புஜிக்கப் புக மற்றை மேலில் பழுத்திலே கண்ணையோட்டி இத்தை விட்டு அதிலே பாய்ந்து தாவா நிற்கும் அத்தனையாய்த்து. பெரியபெருமாளுடைய திவ்யாவயவங்களிலே தாம் ஆழங்கால் படுகிறாப் போலேயாய்த்து அவைகளும். கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடமிறே. (மந்திபாய்) - ஒன்றையொன்று பற்றி மாலையாக நாலாநிற்கும். திருச்சின்னக்குரல் கேட்டவாறே பாய்ந்தோடா நிற்குமென்றுமாம். பரமபதமும் திருமலையும் கோயிலும் திருவயோத்யையும் திருச்சோலையும் ஒரு போகியாயிருக்கிறபடி. எங்கும் மாறிமாறித் தங்குகை. (மந்திபாய்) - பலாக்கள் வேரோடு பணையோடு வாசியறப் பழுத்துக் கிடக்கையாலே ஒன்றிலே வாய் வைக்கப் பெறாதேதான் வேண்டினபடியே திரியும்படியாய்த்து.

விளக்கம் - திருமலையில் உள்ள பலா மரங்களில் வேர் தொடங்கி உச்சி வரை, மரம் முழுவதும் பலாப்பழங்கள் உள்ளன. அங்குள்ள குரங்குகள் அவற்றை உண்பதற்காக ஒரு மரத்திற்குத் தாவும். அப்போது மற்றொரு மரத்தில் உள்ள பலாப்பழம் கண்ணில்பட, இதனை விட்டு அதற்குத் தாவும். இதனை இங்கு கூறுகிறார். இவரது மனமானது பெரியபெருமானின் திவ்யமான உறுப்புக்களில் ஈடுபடுவது இது போன்றே ஆனது என்று கருத்து - ஒரு உறுப்பு விட்டு மற்றொரு உறுப்புக்கு மனம் தாவுகிறது. இதனையே திருமழிசை ஆழ்வார் நான்முகன் திருவந்தாதியில் (47) - கானமும் வானரமும் வேடும் உடை வேங்கடம் - என்றார். (மந்திபாய்) - பெரியகோயிலின் மதில்களில் குரங்குகள் ஒன்றை ஒன்று பற்றியபடி, காண்பதற்கு மாலை போன்று தொங்கும். நம்பெருமானின் திருச்சின்ன ஒலி கேட்டவுடன் பாய்ந்து ஓடாநிற்கும். ஆழ்வாருக்கு பரமபதம், திருவரங்கம், திருமலை, அயோத்யா, திருமாலிருஞ்சோலை ஆகிய அனைத்தும் ஒரே போன்று உள்ளது. இவரது மனமானது குரங்கு போன்று இந்தக் கோத்திரங்களில் மாறிமாறிச் செல்கிறது என்று கருத்து. (மந்திபாய்) - திருமலையில் உள்ள பலா மரங்களில் வேர் தொடங்கி உச்சி வரை, மரம் முழுவதும் பலாப்பழங்கள் உள்ளன. அங்குள்ள குரங்குகள் அவற்றை உண்பதற்காக ஒரு மரத்திற்குத் தாவும். அப்போது மற்றொரு மரத்தில் உள்ள பலாப்பழம் கண்ணில்பட, இதனை விட்டு அதற்குத் தாவும்.

(வடவேங்கடம்) - தமிழ்தேசத்துக்கு எல்லை நிலம். போக்யதை அளவற்றிருக்கை. உபயவிபுதியும் ஒரு முலையிலே அடங்குமென்றுமாம்.

விளக்கம் - (வடவேங்கடம்) - தமிழ்நாட்டின் எல்லையாக உள்ள இடம். எல்லையாக உள்ளதால் அளவற்ற இனிமையுடன் உள்ள தன்மை. இந்த மலையின் ஒரு சிறிய பகுதியிலேயே நித்யவிபுதியும், லீலாவிபுதியும் அடங்கிவிடும்.

(வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்) - எத்தனையேனும் தண்ணியார்க்கும் முகங்கொடுத்து நிற்கிற இந்நீர்மையை அனுஸந்தித்து, நித்யஸூரிகள் வந்து படுகாடு கிடப்பது இங்கேயாய்த்து. மேன்மையை அனுபவிக்குமத்தனையிறே அங்கு. சீலானுபவம் பண்ணலாவது இங்கேயிறே. நித்யஸூரிகள் திருமலையிலே நிற்கிற சீலவத்தையிலே ஈடுபட்டு வந்து ஆசிரயிக்க, குருடர்க்கு வைத்த அறச்சாலையிலே விழிகண்ணர் புகுரலாமோவென்று, தான் ஆனைக்குப்பாடுவாரைப் போலே மந்திகள் பக்கலிலே திருவுள்ளத்தை வைத்தான் என்றுமாம்.

விளக்கம் - மிகவும் தாழ்ந்தவர்களும் தனது அழகான திருமுகத்தை மிகவும் எளிதாகக் காணும்படி திருமலையில் வந்து நின்றான். இந்த எளிமையை எண்ணி வியந்தபடி நித்யஸூரிகள் அன்றாடம் திருமலைக்கு வந்து ஈடுபட்டபடி நிற்பார்கள். பரமபதத்தில் இவனது மேன்மை மட்டுமே வெளிப்படு. ஆனால் திருமலையில் அல்லவா இவனது சீலம் வெளிப்படுகிறது? இவ்விதம் இவனது சீலத்தைக் கண்டு நித்யஸூரிகள் வந்து நின்றனர். இதனைக் கண்ட திருவேங்கடவன் - குருடர்களுக்காக உள்ள இடத்தில், கண் பார்வை உள்ளவர்கள் வந்து அனுபவிப்பது சரியா - என்று எண்ணினான். ஆகவே இவர்கள் பக்கம் திரும்பாமல், குரங்குகளின் பக்கம் தனது மனதை வைத்தான்.

(அரங்கத்தரவினணையான்) - அங்கு நின்று இங்கே சாய்ந்தபடி. பரமபதத்தினின்றும் அடியொற்றினான், திருமலையளவும் பயணமுண்டாயிருந்தது. அங்கு நின்று வடக்குத் திருவாசலாலே கோயிலிலே சாய்ந்தான். ராமாவதாரத்தே பிடித்து அடியொற்றினான். ராவணவதம் பண்ணித் தெற்குத் திருவாசலாலே வந்து சாய்ந்தவித்தனையாயிருந்ததென்றுமாம். (அரவினணையான்) - திரிகிறவன் சாய்ந்தருளினால் உள்ளவழகு. (அரவு) - நாற்றம், குளிர்ந்தி, மென்மையும்.

விளக்கம் - (அரங்கத்தரவினணையான்) - திருமலையில் நின்று, திருவரங்கத்தில் சயனித்தும் உள்ளான். பரமபதத்திலிருந்து புறப்பட்டான். திருமலைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அங்கிருந்து புறப்பட்டு, வடக்கு வாசலாலே திருவரங்கப் பெரியகோயிலில் புகுந்து, இங்கு சயனித்தான். இராமாவதார காலத்திலேயே இங்கு வந்தான். இராவணனை வதம் செய்த பின்னர், தெற்கு வாசலாலே பெரியகோயிலில் புகுந்து, சயனித்தான். (அரவினணையான்) - எங்கும் சஞ்சாரம் செய்தபடி உள்ளவன் தனது களைப்பு நீங்க இங்கு வந்து சயனித்ததால் வந்த அழகு. (அரவு) - இனிய மணம், குளிர்ச்சி, மென்மை முதலான தன்மைகள் உடைய ஆதிசேஷன்.

(அரங்கத்தரவினணையான்) - சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயாம் ஸ்ரீபரதாழ்வானை வளைப்புக் கிடக்க விட்டுப்போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக் கிடந்தாற்போலே ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றாலல்லது போகேனென்று வளைப்புக் கிடக்கிறான். சக்ரவர்த்தித் திருமகளைப் போலே முதலில் சரணம்புக்கு முகங்காட்டாவிட்டவாறே - சாபமாநய - என்று சீறும்வரல்லர். ஆற்றாமையைக் காட்டிச் சரணம் புக்குக் கிடக்குமவரினே இவர். (அந்திபோல் நிறத்தாடையும்) - ஸந்த்யாராகம் போலேயிருந்துள்ள திருப்பீதாம்பரமும், அரைச்சிவந்தவாடை என்றது பின்னாட்டுகிறபடி.

விளக்கம் - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (114-14) - சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயாம் - இராமனை அயோத்திக்கு அழைத்துச் செல்லாமல் பர்ணசாலையை விட்டு அகலமாட்டேன் என்று பரதன் இருந்தான். ஆனால் இராமனோ கடலைக் கடப்பது என்று முடிவு செய்து கடற்கரையை விட்டு அகலவில்லை. இதேபோன்று ஸம்ஸாரிகள் தன்னை அடையாமல் தான் இங்கிருந்து கிளம்புவதில்லை என்று பெரியபெருமாள் சயனித்துள்ளான். ஆனால் இராமன் அழைத்த பின்னரும் ஸமுத்ராஜன் வராமல் இருக்கவே, இராமன் கோபம் கொண்டு - சாபமாநய - இந்தக் கடலை வற்றச் செய்து விடுகிறேன் - என்றான். பெரியபெருமானோ தன்னிடம் ஸம்ஸாரிகள் வராமல் இருந்தாலும், இராமன் போன்று கோபம் கொள்ளாமல் உள்ளான். (அந்திபோல் நிறத்தாடையும்) - மாலை நேரத்து வானம் போன்று சிவந்த திருப்பீதாம்பரம். கடந்த பாசரத்தில் கண்ட - அரைச்சிவந்த ஆடை - இன்னமும் தனது மனதை விட்டு நீங்காதபடி உள்ளதால் இங்கு மீண்டும் கூறினார்.

(அதன்மேல்) - இவ்வழகினின்றும் கால்வாங்க மாட்டிகிறிலர். (அயனித்யாதி) - சதுர்த்தசபுவந ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்தி ஸ்தாநமான திருநாபீ கமலத்தின் மேலதன்றோ. சதுர்முகஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயாகிலும் இப்போது ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்தி ஸ்தாநமென்று கோள்சொல்லித்தாரா நின்றது, திருநாபீகமலம் (எழிலுந்தி) - இளகிப்படிக்கை ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம் என்கிறபடியன்றிக்கேயிருக்கை.

விளக்கம் - (அதன்மேல்) - ஆடையின் அழகிலிருந்து இவரால் மீள இயலாமல் உள்ளதால், அதனையே மீண்டும் கூறுகிறார். (அயனைப் படைத்தது ஓர்) - பதினான்கு உலகங்களையும் படைத்தவன் ப்ரம்மன். அவனுக்கும் உற்பத்தி இடமாக உள்ளது பெரியபெருமானின் திருநாபீ. அதன் அழகில் மனம் நின்றது அல்லவோ. இந்த உந்தியானது ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்தான் ப்ரம்மனைப் படைத்தது, ஆயினும் இப்போது காணும்போது, இதுவே ப்ரம்மனைப் படைத்த உந்தி என்ற சிந்தனை மேலோங்கும்படி உள்ளது. (எழிலுந்தி) - ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம் - குழந்தை பிறந்தவுடன் யௌவநம் மறையும் - என்ற விதி பெரியபெருமாள் விஷயத்தில் பொருந்தாமல், ப்ரம்மனைப் படைத்த பின்னரும் அழகு குறையாமல் உள்ளது என்று கருத்து.

(அடியேன்) - பதிம் விச்வஸ்ய, யஸ்யாஸ்மி என்கிற ப்ரமாணத்தாலே அடியேன் என்கிறார்லர், அழகுக்குத் தோற்று அடியேன் என்கிறார். (அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே) - என்னுடைய நற்சீவனானது திருநாபீ கமலத்ததன்றோவென்கிறார். விடாமைக்குப் பற்றாக, மருடியேலும் விடேல் கண்டாய் என்னுமபோலே. இப்பாட்டில் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே திருவேங்கடமுடையான் தன்மையுமுண்டென்கிறது.

விளக்கம் - (அடியேன்) - பதிம் விச்வஸ்ய - உலகின் நாதனாக உள்ளவன், யஸ்யாஸ்மி - யாருக்கு நான் தாஸனோ - முதலான ப்ரமாணங்களை மனதில் கொண்டு இங்கு இவர் - அடியேன் - என்று கூறவில்லை. பெரியபெருமானின் அழகில் தன்னை இழந்த காரணத்தினால் இவ்விதம் கூறுகிறார். (அடியேன் உள்ளத்து இன் உயிரே) - என்னுடைய சிறந்த ஆத்மஸ்வரூபம், இவனது அழகான திருநாபீக் கலமத்தில் ஈடுபட்டது என்றார். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (2-7-10) - மருடியேலும் விடேல் கண்டாய் - மனமே, எம்பெருமானை எப்போதும் விடக்கூடாது - என்று கூறுவது போன்றதாகும். இங்கு பெரியபெருமாளுக்குத் திருவேங்கடமுடையானின் தன்மைகளும் உண்டு என்றார்.

4. சதுரம் மா மதிள் சூழ் இலங்கைக்கு இறைவன் தலை பத்து உதிர ஓட்டி ஓர் வெம்கணை உய்த்தவன் ஓதவண்ணன் மதுரமா வண்டு பாட மாயில் ஆட அரங்கத்தம்மான் திருவயிறு உதரபந்தம் என் உள்ளத்துள் நின்று உலாகின்றதே.

பொருள் - நான்கு திசைகளிலும் உயர்த்திக் கட்டப்பட்ட மதிள்களால் சூழப்பட்ட இலங்கையின் அரசனான இராவணனின் பத்துத் தலைகளையும் ஒரே அஸ்திரம் கொண்டு, தரையில் உருண்டு ஓடும்படிச் செய்தான். அவன், மிகுந்த ஓசை கொண்ட கடல் போன்ற நிறம் உடையவன் ஆவான். அவன், வண்டுகள் இனிமையாகப் பாடியபடியும் அந்தப் பாடல்களைக் கேட்டு அழகாக மயில்கள் ஆடியபடியும் உள்ள திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியுள்ளான். இப்படிப்பட்ட பெரியபெருமாள், தனது அழகான வயிற்றில் அணிந்துள்ள உதரபந்தம் என்ற ஆபரணமானது, எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து கொண்டு, அங்கேயே நிலைத்து நின்றது.

அவதாரிகை

திருநாபீ கமலத்தோடே சேர்ந்த திருவுதரபந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசரத்தில் அனுபவித்து நின்ற திருநாபீ கமலத்துடன் சேர்ந்த உதரபந்தனம் என்னும் திருவாபரணத்தை இப்போது அனுபவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம்

(சதுரமாமதிள்) - கட்டளைப்பட்டிருக்கை. (மாமதிள்) - துர்க்கதர்யம். ஈச்வரன் என்றறியச்செய்தே எதிர்க்கப்பண்ணின மதிள். (இலங்கைக்கிறைவன்) - முழுஞ்சிலே ஸிம்ஹங்கிடந்ததென்னுமாயோலே. லங்காம் ராவண பாலிதாம். (இலங்கைக்கிறைவன்) - ஸர்வேச்வரன் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வற்றிருந்தாப்போலே காணும் இவனும் இலங்கைக்கு ஈச்வரனென்றிருந்தபடி. வீரக்தனான திருவடியுங்கூட மதித்த ஜச்வரயமிறே. யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேச்வர: ஸ்யாதயம் ஸூரலோகஸ்ய சக்ரஸ்யாபி ச ரக்ஷிதா என்றானிறே. யாவனொருவனுக்காக இவனை அழியச்செய்ய நினைக்கிறார், அவன்றன்னையே இவ்வரனுக்குக் காவலாக வைப்பர்கிஊர் அல்பம்னுக்கூலித்தானாகில்.

விளக்கம் - (சதுர மா மதிள்) - சிறந்த காவலுடன் அமைக்கப்பட்டுள்ள இலங்கை நகரம். (மா மதிள்) - ஸர்வேச்வரனே இராமனாக நின்றுள்ளான் என்பதை அறிந்திருந்தும், தன்னுடைய மதிள்களை நம்பி அவனை இராவணன் எதிர்த்தான். (இலங்கைக்கு இறைவன்) - குகையில் சிங்கம் உள்ளது போன்று இராவணன் இலங்கையில் அரசாண்டான். அனுமன் இராமாயணம் சுந்தரகாண்டத்தில் (1-34) - லங்காம் ராவண பாலிதாம் - இராவணனால் காப்பாற்றப்படும் இலங்கை - என்றான் அல்லவோ? (இலங்கைக்கு இறைவன்) - ஸர்வேச்வரன் தனது இரண்டு விபூதிகளையும் ஆள்வதற்காக எவ்விதம் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை மகிழ்வுடன் ஏற்று அமர்ந்துள்ளானோ, அது போன்று இராவணன் தானே இலங்கையின் இறைவன் என்றபடி இருந்தான். மிகவும் வீரனான அனுமனாலும் மதிக்கப்பட்ட செல்வம் இராவணனது ஜச்வரயம் அல்லவோ? அனுமன் வால்மீகி இராமாயணம் சுந்தர காண்டத்தில் (49-17) - யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேச்வர: ஸ்யாதயம் ஸூரலோகஸ்ய சக்ரஸ்யாபி ச ரக்ஷிதா - இவன் அசுரர்களின் தலைவனாகவும் இருக்கலாம், இந்த்ரனுடன் கூடியுள்ள தேவலோகத்தின் தலைவனாகவும் இருக்கக்கூடும் - என்று எண்ணினான் அல்லவோ? இராவணன் மட்டும் இராமன் விஷயத்தில் சிறிது ஈடுபட்டிருந்தால், அழிக்க நினைத்த அவனையே இராமன் இலங்கையின் தலைவனாக நியமித்திருப்பான்.

(தலைபத்துதிர) - பனங்குலை உதிர்த்தாப்போலேயுதிர. அறுக்கவறுக்க முளைத்த சடங்கு. (ஓட்டி) - அனுகூலிக்குமாகில் அழியச்செய்ய வேண்டாவிறேயென்று பூசலிலே இளைப்பித்து விட்டபடி. கச்சானுஜாநாமி என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (தலை பத்து உதிர) - பனங்காய்களை அறுத்துத் தள்ளுவதால் அவை நிலத்தில் உதிர்வது போன்று இராம பாணங்களால் இராவணனின் தலைகள் தரையில் உதிர்ந்தன. தலைகள் வெட்டப்பட வெட்டப்பட மீண்டும் முளைக்கும் என்ற வரம் பெற்றதால் மீண்டும் மீண்டும் முளைத்தன. (ஓட்டி) - இவனது தலைகளை அறுப்பதைத் தனது விளையாட்டாகக் கொண்டு, இராவணன் திருந்திவிட்டால் அவனை அழிக்க வேண்டாம் என்ற எண்ணத்துடன், இந்த விளையாட்டில் நீண்ட நேரம் ஈடுபட்டான். அவனிடம் - கச்சானுஜாநாமி - நீ களைத்து விட்டாய், இப்போது செல்ல நான் அனுமதிக்கிறேன் - என்றான்.

(ஓர்வெங்கணையுத்தவன்) - பிறறைநானைப் பூசலிலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்திதமன்றோவென்று ப்ரஹ்மாதிகள் கருதினவாறே, அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான நெஞ்சிலே அத்விதீயமான ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டவன். அவன் ப்ராதிசூல்யத்தில் நிலை நின்றானென்று அறிந்தபின்பு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டபடி.

விளக்கம் - (ஓர்வெங்கணையுத்தவன்) அப்போது ப்ரம்மன் முதலானோர் இராமனிடம் - இவ்விதம் காலதாமதம் செய்தால் வெற்றி-தோல்வி பற்றி ஏதும்

அறிய இயலாமல் போய்விடும் - என்று கூறினர். இதனைக் கேட்ட இராமன் அந்தத் தலைகளுக்கு உயிராக இருந்த இராவணனின் நெஞ்சத்தில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடுத்தான். அவன் இறுதிவரைத் தனது விரோதியாகவே உள்ளான் என்பதை முடிவு செய்த பின்னரே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடுத்தான் என்று கருத்து.

(ஔவண்ணன்) - ராவணவதம் பண்ணி ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு முடி கொடுத்துக் கருதக்ருத்யனாய் ப்ரஹ்மாதிகள் புஷ்பவ்ருஷ்டியும் ஸ்தோத்ரமும் பண்ண விரஸ்தோற்ற ச்ரமஹரமான வடிவோடே நின்ற நிலை.

விளக்கம் - (ஔவண்ணன்) - இராவணனை அழித்து, விபீஷணனை இலங்கையின் அரசனாக்கி அவனுக்கு மணிமுடி சூடி, தனது அவதார நோக்கம் முடிந்தவனாக, ப்ரம்மன் முதலான தேவர்கள் மலர்களைத் தூவித் துதித்தபடி நிற்க, வீரம் என்ற செல்வம் வெளிப்பட, காண்பவர்களின் களைப்பைப் போக்கும் விதமாக சயனித்த திருமேனி கொண்டவன்.

(மதுரமாவண்டுபாட) - வினையற்றவாரே ஆடல் பாடலுக்கு இடங்கொடுத்தபடி. சிலர் பாடினால் ஆடுவாரும் வேணுமே, மயில்கள் ஆட்புக்கன. (மாமயில்) - ஒரு மயில் தோகை விரித்தால் அத்திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப்போலிருக்கை. ருஷிகள் கொண்டைக்கோல் கொண்டாடுகை தவிரந்து மயில்கள் ஆட்புக்கன. குரங்குகள் கூத்தாட்டாதல், இவற்றின் கூத்தாட்டாதல் என்றும் திரயக்யோதிகளுக்கு நிலமாகை. (வண்டுபாட மாமயிலாட) - ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் பெரியபெருமானாவாரே, நித்யஸூரிகளும் வண்டுகள் மாமயில்களுமானபடி. ஸர்வை: பரிவ்ருதோ தேவைர் வானரத்வம் உபாகதை: என்னக்கடவதிநே. ராஜா வெள்ளைச்சட்டையிட்டால் அடியார் கறுப்புச்சட்டையிடுமித்தனையிநே.

விளக்கம் - (மதுர மாவண்டு பாட) - போரில் வெற்றி பெற்றவுடன் அரண்மனையில் ஆடல் பாடலுக்கு அரசன் இடம் அளிப்பது போன்று, அரங்கனும் அனுமதித்தான். ஆக வண்டுகள் சோலையில் பாடியபடி இருந்தன. பாடும்போது ஒரு சிலர் ஆட வேண்டாமா? எனவே அங்கிருந்த மயில்கள் ஆடத்தொடங்கின. (மாமயில்) - ஒரு மயில் தனது தோகையை முழுவதுமாக விரித்து நின்றால், அங்குள்ள சோலை முழுவதற்கும் குடை பிடித்தாற்போன்று உள்ள நிலை. முனிவர்கள் கொண்டைக்கோல் கொண்டு ஆட்டுவிக்க மயில்கள் ஆடின. குரங்குகளின் ஆட்டம், மயில்களின் ஆட்டம் என விலங்குகளும் மகிழும்படி உள்ளது அரங்கன் கோயில். (வண்டுபாட மாமயிலாட) - பரமபதத்தில் உள்ளவன் பெரியபெருமானாக திருவரங்கத்தில் சயனிக்க, நித்யசூரிகள் அனைவரும் வண்டுகளாகவும் மயில்களாகவும் வந்தனர் என்று கருத்து. இராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தில் (114-17) - ஸர்வை: பரிவ்ருதோ தேவைர் வானரத்வம் உபாகதை: - வானர உருவம் கொண்ட தேவர்கள் சூழ இராமன் - என்றது போல ஆகும். அரசன் ஒருவன் வெள்ளை ஆடை அணிந்தால், அவனுடன் உள்ளவர்கள் அவனுடைய நிறச்சேர்த்திக்காகக் கறுப்பு ஆடை அணிவார்கள் அல்லவா?

(அரங்கத்தம்மான்) - பெரியகோயிலிலே கண்வளர்கிற பரமசேஷியிடைய. (திருவயிற்றுதர பந்தம்) - ஆபரணத்துக்காபரணம். பெற்ற வயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி. (என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே) - என்னெஞ்சினுள்ளே அழகு செண்டேறா நின்றதே. நெஞ்சம் நாடிநே. அகல நின்றாலும் பசையில்லை. இப்பாட்டில் தசரதாத்மஜன்படியும் இங்கே உண்டென்கிறார்.

விளக்கம் - (அரங்கத்தம்மான்) - பெரியகோயில் கண்வளர்பவனும், அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய பெரியபெருமான். (திரு வயிற்று உதர பந்தம்) - இவனே இந்த உலகிற்கு ஓர் ஆபரணமாக உள்ளவன். இப்படிப்பட்ட ஆபரணத்திற்கு ஓர் ஆபரணம் அணிவித்தது போன்றுள்ள உதரபந்தம் என்னும் ஆபரணம். இந்த உலகம் முழுவதையும் பெற்றெடுத்த வயிறு இதுவே என்று அறிவிக்கும்படி, அவனது வயிற்றில் கட்டப்பட்ட பட்டயம் போன்று. (என்னுள்ளத்துள் நின்று உலாகின்றதே) - எனது உள்ளத்தில் தனது அழகுடன் உலவியபடி உள்ளது. திருவாய்மொழியில் (8-6-4) - நெஞ்சம் நாடு - என்றார் அல்லவோ? அகன்று செல்ல முயன்றாலும் ஒட்டிக்கொள்ளும் அழகு. இந்தப் பாசரத்தின் மூலம் தசரதனின் குமாரனாகிய இராமனின் தன்மைகள் அனைத்தும் பெரியபெருமானிடம் உண்டு என்றார்.

5. பாரமாய பழவினை பற்று அறுத்து என்னைத்தன் வாரம் ஆக்கி வைத்தான் வைத்தது அன்றி என்னுள் புகுந்தான் கோர மா தவம் செய்தனன் கொல் அறியேன் அரங்கத்தம்மான் திரு ஆரம் மார்பு அது அன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே.

பொருள் - எனது பழவினை காரணமாக உண்டான பாவங்கள் எனக்குப் பெரும் சமையாக நின்றன. அந்தப் பாவங்களின் தொடர்பை நம்பெருமாள் முற்றிலுமாக அறுத்தான். அதன் பின்னர் என்னை அவனிடம் மிகவும் அன்புடன் இருக்கும்படிச் செய்தான். இவ்விதம் செய்ததுடன் நிற்கவில்லை. எனது நெஞ்சத்தில் முழுமையாக ளுழைந்து அங்கேயே நிலை கொண்டுவிட்டான். இவ்விதம் அவன் எனக்குச் செய்த நன்மைகளுக்காக நான் என்ன தவம் செய்தேன் என்று அறியவில்லை. ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் என்னும் ஆபரணத்தையும் கொண்ட அவனது அழகான திருமார்பு அல்லவோ என்னை அவனிடம் அடிமைப்படுத்தியது?

ஆழ்வாரை ஆட்கொண்ட நம்பெருமானின் திருமார்பு

அவதாரிகை

எனக்குப் பற்றாசான பெரியபிராட்டியாரிருக்கிற திருமார்புகிஃர் என்னை ஸ்வரூபானுரூபமான கைங்கர்யங்கொண்டதென்கிறார்.

விளக்கம் - நான் ஆதரவாகப் பற்றக்கூடிய ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் எப்போதும் அமர்ந்துள்ள அவனது திருமார்பு அல்லவோ என்னை, எனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்படி விதித்தது - என்றார்.

வ்யாக்யானம்

(பாரமாய) - ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரனே தள்ளுமிடத்திலும் ஒரு நிலை நின்று தள்ளவேண்டும்படி இருக்கை. ஸம்ஹரிப்பதும் நரகத்திலேயாய் ஸ்ருஷ்டிப்பதும் நரகத்திலேயாயிருக்கை.

விளக்கம் - (பாரமாய) - அனைத்து வலிமையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனே மிகவும் முயன்று தள்ள முற்பட்டாலும், சற்றே மலைத்து நிற்கும்படி எனது வினைப்பயன்கள் உள்ளன. நரகத்திலேயே ஒரு பிறவி முடிந்தாலும், மீண்டும் அங்கேயே மற்றொரு பிறவி எடுக்கும்படி எனது வினைகள் உள்ளன.

(பழவினை) - காலமநாதி. ஆத்மாவோ நித்யன். அசித்ஸம்ஸர்க்கமுமன்றேயுண்டிறே. இக்காலமெல்லாங்கூடக் கூடுபூரித்ததாயிருக்குமிறே. ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்றவன்றானே தள்ள வேண்டும்படியிருக்கை.

விளக்கம் - (பழவினை) - காலம் எல்லையற்றதாக உள்ளது, ஆத்மா என்றும் உள்ளதாக இருக்கிறது, அசித் பொருளான உடலுடன் தொடர்பு எப்போதும் உள்ளது. இப்படியாக வினைகள் எல்லையற்ற காலமாக உள்ளது என்றார். ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் (18-66) - ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுவித்துக் கரையேற்றுக்கிறேன் - என்ற உறுதியாகக் கூறிய அவனே இன்று மிகவும் முயன்று தள்ளும்படி நிலைமை உள்ளது.

(பற்றறுத்து) - அடியறுத்து நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே ஸவாஸநமாகப் போக்கி, நித்யஸூரிகளுக்குப் பாபசங்கை உண்டாகிலும் இவர்க்கில்லாதபடி பண்ணி.

விளக்கம் - (பற்றறுத்து) - சுவரைத் தள்ள முயற்சி செய்பவர்கள், முதலில் சுவரின் அடியில் பெரியதாக பள்ள தோண்டுவார்கள். இது போன்று, முதலில் பாவம் செய்யத்தூண்டும் சிந்தனையை அழிக்கிறான். நித்யஸூரிகளுக்குப் பாவம் என்பது உண்டா என்று யாராவது கேட்பார்களா? அதுபோல், இந்த ஆழ்வாருக்குப் பாவம் இருந்ததா என்ற சந்தேகம் ஏற்படாதபடிச் செய்தான்.

(என்னை) - பாபத்துக்குப் போக்கடியறியாத என்னை. பாபம் படும் ஆகாரமான என்னையென்றுமாம். அகமஹோததி: (தன் வாரமாக்கி வைத்தான்) - தான் என்றால் பகூபதிக்கும்படி பண்ணினான். என் கார்யம் தனக்குக்கூறாக என்பேரிலே தனக்கு இருப்பென்று தன்பேரிலே எனக்கிருப்பாக்கினபடி. அன்றியே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே கூறாகப் பற்றும்படி பண்ணினான். (வைத்தான்) - இச்சந்தாநச்சாபம் வைத்தான். (வைத்ததன்றி) - இந்த நன்மைகளுக்கு மேலே. (என்னுள் புகுந்தான்) - பின்னையும் தன்னாற்றாமையாலே, விடாய்த்தவன் தடாகத்தை நீக்கி உள்ளே முழுமாமோலே, என்னுள்ளும் புகுந்தான். வாலி புக்கவிடத்தே மலையிட்டடைத்து, மஹாராஜரிருந்து குறும்பு செலுத்தினாப்போலேயாக ஒண்ணாதென்று என் ஸ்வரூப அஜ்ஞாநம் குலையாதபடி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான். அந்சநநநய: என்கிறபடியே இத்தோ டொட்டற்றிருக்குமவனுக்கும் இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லை என்கிறது.

விளக்கம் - (என்னை) - எனது பாவங்களை எவ்விதம் நீக்குவது என்று புரியாமல் நின்ற என்னை. அனைத்துப் பாவங்களின் இருப்பிடமாக இருந்த என்னை. அகமஹோததி - பாவம் என்னும் பெரும் கடல் நானே என்னும்படியான என்னை. (தன் வாரமாக்கி வைத்தான்) - பெரியபெருமான் என்றவுடனேயே எனக்கு ஈடுபாடு அதிகரிக்கும்படிச் செய்தான். எனது பாவங்கள் அனைத்தையும் நீக்குவதைத் தன்னுடைய பொறுப்பு எனக்கொண்டான். எனது சுமைகள் அனைத்தையும் தனது என்று கொண்டான். என்னைத் தனக்கு உரியவனாக்கிக் கொண்டான், அவனுக்கு அடங்கியிருக்கும்படிச் செய்தான். உலக விஷயங்களை நான் கைவிட்டு அவனையே பற்றும்படிச் செய்தான். (வைத்தான்) - என்னை தன்னுடைய சந்ததியாக மாற்றினான். (வைத்தது அன்றி) - இத்தனை உபகாரங்கள் செய்து, அத்துடன் நிற்காமல். (என்னுள் புகுந்தான்) - அத்துடன் அவனால் இருக்க முடியவில்லை. பாலைவன உஷ்ணத்தில் தவிக்கும் ஒருவன், ஒரு குளத்தைக் கண்டால் அதில்

உடனே புகுவது போன்று, என்னைப் பிரிந்து இருக்க இயலாமல், என்னுள் புகுந்து விட்டான். துந்துபி என்னும் அரக்கனை அழிக்க வாலி ஒரு குகைக்குள் புகுந்துவிட, அந்த அரக்கன் வெளிவராதபடி குகையின் வாயிலை முடிவிட்டு சுக்ரீவன் ஆண்டான் அல்லவோ? அது போன்று என்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற ஞானத்தை நான் மீண்டும் இழக்கக்கூடாது என்று கருதி, என் இதயத்தில் நின்றான். முண்டக உபநிஷத் கூறுவது போன்று, கர்ம தொடர்பு இல்லாமல் உள்ளவன் ஆயினும், என்னை விட இயலாதபடி என்னுள் நின்றான்.

(கோரமாதவமித்யாதி) - இப்பேற்றுக்கடி என்னென்று பார்த்தார். இந்த்ரியங்களை யொறுத்து மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணினேனோ அறிகிலேன். நானறியவொன்றுமில்லை. இப்படி சங்கிப்பானென்னென்னில், பெற்ற பேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்கு மதாகையாலே. அவன்றானே நதீதீர்த்திலே கிடந்து தபஸ்ஸு'பண்ணினானோ அறிகிறிலேன். கோரமான தபஸ்ஸாகிறது - அத்தலையாகத் தம்மையழிய மாறின பெரியவுடையாரைப் போலே இருக்கை. எந்நன்றி செய்தேனோ என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (கோரமாதவம்) - இத்தனை பெரிய நன்மை தனக்குக் கிட்டுவதற்குக் காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்தார். எனது இந்த்ரியங்களை அடக்கி நான் பெறும் தவம் செய்தவன் எனக் கூற இயலாது, அதனை நான் அறியவும் இல்லை. இவ்விதம் இவர் சந்தேகம் கொள்ளக் காரணம் என்ன? காரணம் - இவர் பெற்றுள்ள பேறானது, மிகவும் பெரிய தவம் இயற்றிவர்களுக்கு மட்டுமே கிட்டக்கூடியதாகும். அல்லது, என்னைப் பெறுவதற்காகக் காவேரியின் கரையில் அவன் தவம் புரிந்தானோ? கோரமாதவம் என்பது - இராமனுக்காகத் தனது உயிரையே அளித்த ஜடாயுவின் த்யாகம் போன்றதாகும். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (10-6-8) - எந்நன்றி செய்தேனோ என் நெஞ்சில் திகழ்வதுவே - என்பது போல், இவரும் கூறுகிறார்.

(அரங்கத்தம்மான்) - இப்பேற்றுக்கு ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கிடந்து தபஸ்ஸு' பண்ணினாலும் அவனாயிருந்தது. இச்சீரிய பேற்றுக்கு வேறு உபாயமுண்டாகமாட்டாதே.

விளக்கம் - (அரங்கத்தம்மான்) - இப்படி ஒரு பேறு பெறுவதற்காகக் காவேரி ஆற்றின் கரையில் அவன் தவம் புரிந்தான் என்றே கூறவேண்டும். காரணம், இத்தனை பெரிய பேறு கிட்டும் அளவிற்கு என்னிடம் உபாயங்கள் ஏதும் இல்லையே.

(திருவாரமார்பதன்றோ) - பெரிய பிராட்டியாரையும் ஹாரத்தையுமுடைத்தான மார்வன்றோ. தமக்குப் பற்றாகத் தாய் நிழலிலே ஒதுங்குகிறார். இவனைக் குறித்து தேந மைதீர் பவது என்றும், அவனைக் குறித்து ந கச்சித் ந அபராத்யதி என்றும் சிறையிலிருந்தே சேரவிடப்பார்க்கிறவன், மார்பிலே இருந்தால் சேரவிடச் சொல்லவேணுமோ? அழகிய மார்விலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்க வற்றாயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கக்கூடலாமித்தனையிறே. ஸர்வ பூஷணபூஷார்ஹா: என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (திருவாரமார்வதன்றோ) - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும், ஹாரத்தையும் தனது திருமார்பில் கொண்டவன் அல்லவா? தான் சென்று சேர்வதற்கு ஏற்ற புகலிடமாக தனது தாயாரான ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரிடம் ஒதுங்குகிறார். அவன் இராவணனிடம் - தேந மைதீர் பவது - நீ உயிர் பிழைக்க விரும்பினால் இராமனுடன் நட்பு கொள்வாயாக - என்று கூறினான், இராமனிடம் - ந கச்சித் ந அபராத்யதி - இந்த உலகில் யார்தான் தவறு செய்யாமல் உள்ளனர் - என்று சமாதானம் செய்தான். இப்படியாக இராவணனின் சிறையில் இருந்தபோது சிபாரிககள் செய்தவன் (புருஷகாரம்), தனக்கு இனிமையான இடமாக உள்ள இவனது திருமார்பில் உள்ளபோது இச்செயலைச் செய்வான் என்று கூறவும் வேண்டுமோ? அழகான திருமார்பில் உள்ள ஆரம் எனலாம். அந்த ஆரமானது பெரியபெருமானின் திருமார்புக்கு அழகு சேர்ப்பதாக உள்ளது. ஆனால் சற்று சிந்தித்தால், அது அழகுக்காக அல்ல, இவனது திருமார்பைக் கண்டு காண்பவர்களின் த்ருஷ்டி பட்டுவிடக்கூடாது என்று

மறைத்துக் கொள்வதற்காக என்றே தோன்றுகிறது. இராமாயணத்தில் - ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா: - இராமனின் நீண்ட கைகள் ஏன் அலங்காரங்களால் மறைக்கப்படவில்லை - எனப்பட்டது காண்க.

(அடியேனை) - முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப்போலே அழகுக்குத் தோற்ற அடிமை, இது பிறந்துடையவடிமை. முந்துற தூதோ ராமஸ்ய என்றவன், பிராட்டி கடாசூம் பெற்றவானே தாலோஹம் கோஸலேந்தரஸ்ய என்றானிறே. (ஆள்கொண்டது) - இழந்த சேஷத்வத்தைத் தந்தது.

விளக்கம் - (அடியேன்) - முன்பு, கூலிக்காக வேலை செய்பவர்கள் போன்று, அவனது அழகைக் கூலியாகப் பெற்று அவனுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்வதாக இருந்தார். இப்போது, தனது ஸ்வரூபம் அறிந்தவுடன், தான் இயல்பாகவே, பிறப்பின் மூலமாகவே அவனுக்கு அடிமை என உணர்ந்தார். அனுமன் சீதையின் பார்வை கிட்டப் பெறுவதற்கு முன்பாகவே - தூதோ ராமஸ்ய - ராமனின் தூதன் - என்று கூறினான். அவளது கடாசூம் கிட்டியபின் - தாலோஹம் கோஸலேந்தரஸ்ய - கோஸலை நாட்டின் தலைவனான இராமனின் தாலன் நான் - என்றான். (ஆள்கொண்டது) - பெரியபெருமானின் திருமார்பானது, இத்தனை காலமாக, எல்லையற்ற பிறவிகளாக நான் இழந்திருந்த அடிமைத்தனத்தை மீண்டும் ஏற்படுத்தியது.

(அடியேனையாட்கொண்டதே) - ராஜ்யமிழந்த ராஜபுத்ரனையழைத்து முடிசூட்டுமபோலே, அழகிலே அழுந்தின என்னை அவன் குணங்கிலர் பிழைப்பித்ததென்கிறார். அழகிலே அழுந்தினாரை குணத்தைக் காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம், குணத்திலே அழுந்தினார்க்கு குணமே வேணும். நீரிலே அழுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுப் பிழைப்பிக்க விடுமித்தனையன்றோ உள்ளது.

விளக்கம் - (அடியேனையாட்கொண்டதே) - வெகுநாட்களாகத் தனது நாட்டை இழந்து சுற்றிக் கொண்டிருந்த அரசகுமாரனை அழைத்து முடிசூட்டுவது போன்று, கைங்கர்யம் என்ற பதவி இழந்து சுற்றிய என்னை அவனுடைய திருமார்பு மீண்டும் அதில் ஈடுபடுத்தியது. அவனது அழகில் மயங்கி, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவும் மறந்து நின்ற என்னை, தனது கல்யாண குணங்களைக் காட்டி மீண்டும் அதில் ஈடுபடுத்தியது அவனது திருமார்பே ஆகும். அழகில் மயங்கி நின்றால் குணத்தைக் காட்டி மீட்கலாம், குணத்தில் மயங்கி நின்றவர்களை குணம் கொண்டே மீட்க வேண்டும். நீரில் முழுகி மயக்கம் அடைந்தவர்களை, நீர் தெளித்தே எழுப்புவது போன்றாகும்.

இப்பாட்டால் அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ வ்யாபகத்சக்தியும் இங்கே உண்டென்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசரம் மூலம், அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் கூறும் கருத்தான - அனைத்திலும் வ்யாபித்து நிற்பவன் இவனே - என்பதை வெளிப்படுத்துகிறார்.

6. துண்ட வெண்பிறையன் துயர் தீர்த்தவன் அம் சிறைய வண்டு வாழ் பொழில்குழ் அரங்கநகர் மேய அப்பன் அண்டர் அண்ட பகிரண்டத் தொருமாநிலம் எழுமால் வரை முற்றும் உண்ட கண்டம் கண்டர் அடியேனை உய்யக்கொண்டதே.

பொருள் - ஒரு சிறிய துண்டாக உள்ளதும், வெண்மையாக உள்ளதும் ஆகிய பிறைச்சந்திரனைத் தனது தலையில் கொண்ட சிவனுடைய சாபம் என்னும் பாவம் நீங்கும்படிச் செய்தவன், அழகான சிறகுகளை உடைய வண்டுகள் பொருந்தி வாழும்படியாக உள்ள சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருவரங்கத்தில் எப்போதும் வாஸம் செய்பவன், இந்த அண்டம், அண்டத்தில் உள்ள சேதநர்கள், மற்ற அண்டங்கள், பரந்த பூமி, ஏழு மாமலைகள், என்னும் கூறப்படாத பலவற்றையும் ப்ரளய காலத்தில் அழுது செய்தவன் - இப்படிப்பட்ட பெரியபெருமானின் திருக்கழுத்து என்னை உய்யும்படிச் செய்தது.

ஆழ்வாரை உய்யும்படிச் செய்த நம்பெருமானின் திருக்கழுத்து

அவதாரிகை

ஸர்வலோகத்தையும் அமுது செய்தருளின கண்டத்திழைகு என்னையுண்டாக்கிற் றென்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்திலே ஏறிட்டதென்னவுமாம்.

பொருள் - அனைத்து உலகங்களையும் ப்ரளயத்தின்போது உண்டு, தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றிய பெரியபெருமானுடைய திருக்கழுத்தின் அழகு தன்னை உண்டாக்கியது என்றார். கடந்த பாசரத்தில் இவர் அனுபவித்த திருமார்பின் அழகானது, இவரைத் தள்ளிக்கொண்டுபோய், திருக்கழுத்தில் நிறுத்தியது எனலாம்.

வ்யாக்யானம்

(துண்டமித்யாதி) - கலாமாத்ரமாய் வெளுத்திருந்துள்ள பிறையை ஜடையிலே யுடையனான ருத்ரன் தனக்குப் பிதாவுமாய் லோககுருஷுமாயிருந்துள்ள ப்ரஹ்மாவினுடைய தலையையறுக்கையால் வந்த பாபத்தைப் போக்கினவன். சுமையராயிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழைமடலைச் சொருகுமாபோலே, ஸாதகனாயிருக்கச்செய்தே ஸுகப்ரதானாக அபிமானித்திருக்குமாய்த்து. ஆனாலும் ஆபத்து வந்தால் அவனல்லது புகலில்லையே. சந்த்ரனுடைய ஶ்யத்தைப் போக்கினானென்றுமாம். அவனுடைய துரிதத்தைப் போக்கினாப்போலே தம்முடைய துரிதத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

விளக்கம் - (துண்டம்) - முழுமையாக இல்லாமல் ஒரு துண்டாக மட்டுமே உள்ளதும், வெளுத்திருப்பதும் ஆகிய சந்த்ரனைத் தனது தலையில் உள்ள சடைமுடியில் கொண்டவன் சிவபெருமான் ஆவான். அவன், தனது தந்தையும், இந்த உலகம் அனைத்தையும் படைத்தவனும் ஆகிய ப்ரம்மனின் தலையை அறுத்ததால் ப்ரஹ்மஹத்தி தோஷம் அடைந்தான். இவனது இந்தப் பாபத்தை நீக்கியவன் பெரியபெருமான் ஆவான். தலையில் பெரும் சுமையைச் சுமந்து செல்பவர்கள், அழகுக்காக அந்தச் சுமையின் அடியிலும் தாழம்பூவைச் சொருகி

வைத்திருப்பார்கள். இதுபோன்று சிவபெருமான், தான் எம்பெருமானைக் குறித்து எப்போதும் தவம் செய்பவன் என்று காட்டிக்கொண்டாலும், இன்பத்தில் விருப்பம் உள்ளவன் என்ற நிலை வெளிப்படும்விதமாகத் தலையில் சந்திரனைச் சூட்டியுள்ளான் என்று கருத்து. இப்படி இருந்தாலும் அவனுக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தபோது, பெரியபெருமானை அல்லாமல் புகலிடம் வேறு ஏதும் அகப்படவில்லையே. சந்திரனுக்கு உண்டான பாபத்தையும் பெரியபெருமான் நீக்கினான். ஆக இவர்களுடைய பாவங்களை நீக்கியது போன்று, தனது பாவங்களையும் நீக்குவான் என்று கருத்து.

(அஞ்சிறைய வண்டு வாழ்பொழில்சூழ் அரங்கநகர் மேயவப்பன்) - லோகத்தில் ப்ரதானானவர்கள் ப்ரஹ்மஹத்தையையப் பண்ணி அலைந்து கொடுக்கிக் கப்புகுவாறே தான் கடக்க நிற்கவொண்ணாதென்று இவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகக் கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரகன். அழகிய சிறகை உடைத்தான வண்டுகள் வாழா நின்ற சோலை சூழ்ந்த பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிதாவானவன்.

விளக்கம் - (அஞ்சிறைய வண்டு வாழ்பொழில்சூழ் அரங்கநகர் மேயவப்பன்) - இந்த உலகில் மிகவும் முக்கியஸ்தர்களில் சிவபெருமான் போன்று ப்ரஹ்மஹத்தி தோஷம் கொண்டு அலைவதைக் கண்டான். அவர்களைக் காக்க, அவர்கள் வர இயலாத பரமபதத்தில் தான் இருக்கக்கூடாது, அவ்விதம் நாம் இருந்தால் அவர்களின் பாபம் நீங்காது என்று சிந்தித்தான். ஆகவே இவர்களைப் போன்றவர்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, திருவரங்கத்தில் வந்து சயனித்தான். அழகான சிறகுகள் கொண்ட வண்டுகள் கூட்டமாக அமர்ந்துள்ள சோலைகள், இந்தச் சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருவரங்கம், இத்தகைய பெரியகோயிலில் கண்வளர்பவனும், அனைவருக்கும் தந்தையும் ஆனவன்.

(வண்டுவாழ்பொழில்) - வண்டுகள் அவன் பக்கல் செல்லாது, திருச்சோலையின் யோக்யதையிலே இளமணல் பாய்ந்து கால்வாங்கமாட்டாதே நிற்கும். அவ்வண்டுகளைப்போலே தம்மையனுபவிப்பித்து விடாய் கெடுத்தானென்கிறார்.

விளக்கம் - (வண்டுவாழ்பொழில்) - வண்டுகள் பெரியபெருமான் உள்ள இடம்வரை செல்லாமல், சோலைகளின் அழகில் மயங்கி, ஆற்றின் புதைமணலில் கால்கள் சிக்குண்டவர்கள் நகர இயலாமல் இருப்பது போன்று, அங்கேயே இருந்தன. அந்த வண்டுகள் போன்று தன்னை அவன் பக்கம் நிலைநிறுத்தி, அவன் மீது ஈடுபாடு கொள்ளும்படிச் செய்தான். இதன் மூலம் தனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டான் என்றார்.

(அண்டரண்டமித்யாதி) - அண்டாந்தர்வர்த்திகளுடைய அண்டம். பகிரண்டம் - புறவண்டம். அத்வித்யமான மஹாப்ருதிவி. பூமிக்கு ஆணியடித்தாப் போலேயிருக்கிற ஏழுவகைப்பட்ட குலகிரிகள். ஒன்றொழியாமே ஆடிக்காற்றில் பூளைபோலே பறந்து திருவயிற்றிலே புகும்படியுண்ட கழுத்துக்கிடர். இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லுவானென்னென்னில் - தனியே சொல்லுகை போக்யமாயிருக்கையாலே. பெரியபெருமான் திருக்கழுத்தைக் கண்டால் ப்ரளயாபத்திலே ஜகத்தை எடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தமை தோற்றா நின்றதாய்த்து. விடுகாது தோடிட்டு வளர்ந்ததென்று தெரியுமாபோலே.

விளக்கம் - (அண்டரண்ட) - அண்டத்தின் உள்ளே இருப்பவர்கள் வாழ்கின்ற ப்ரம்மாண்டம். பகிரண்டம் என்றால் அண்டத்திற்கு வெளியில் உள்ள பரந்த இடம். பூமியானது பறந்து விடாமல் இருப்பதற்கு அடித்து வைத்த ஆணிகள் போன்ற ஏழு மலைகள். இவை அனைத்தும், ஆடிக்காற்றில் அடித்துச் செல்லப்படும் பஞ்சுக்குவியல் போன்று, ப்ரளய காலத்தில் இவனது திருவயிற்றினுள் புகும்படியாக இவனது அழகான கழுத்து அல்லவோ அவற்றை உண்டது? இவற்றை ஏன் தனித்தனியாகக் கூறினார்? அப்போதுதான் மிகவும் இனிமையாக இருக்கும் என்பதால் ஆகும். பெரியபெருமானின் அழகான கழுத்தைக் காணும்போது, ப்ரளய காலத்தில் அனைத்து உலகங்களையும் உண்டு, தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றிய நிகழ்வு இவருக்கு நினைவில் வருகிறது. துளையுடன் உள்ள காதைக் காணும்போது, தோடு அணிந்ததால் வளர்ந்ததோ என்று தோன்றுகிறது.

(அடியேனை உய்யக்கொண்டதே) - முன்பு பெற்ற கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேதம் பிறவாதபடி நோக்கிற்று. என்னை ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு நாளும் அகப்படாதபடி பண்ணிற்று.

விளக்கம் - (அடியேனை உய்யக்கொண்டதே) - முன்பு இவர் பெற்ற கைங்கர்யம் தடை இன்றி தொடர இவன் காப்பாற்றினான். இந்த உலக வாழ்க்கையில் நான் ஈடுபட்டு, சிக்குண்டு விடாதபடி காப்பாற்றினான்.

இப்பாட்டால் ஆபதஸகனான ஸர்வேச்வரன்படியும் இங்கே உண்டென்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசரம் மூலம், உலகம் அனைத்தையும் காப்பாற்றிய ஈச்வரத்தன்மை பெரியபெருமானிடம் உண்டு என்றார்.

7. கையின் ஆர் சுரி சங்கு அனல் ஆழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யனார் துளப விரையார் கமழ் நீண்முடி எம்
ஐயனார் அணி அரங்கனார் அரவின் அணைமிசை மேய மாயனார்
செய்யவாய் ஐயோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே.

பொருள் - அழகான திருக்கரங்களில் பொருந்தியுள்ள திருச்சங்கு மற்றும் அனல் வீசும் சக்கரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டவனும், மிகவும் பெரிய மலை போன்ற திருமேனி உடையவனும், திருத்துழாய் எப்போதும் சூழ்ந்துள்ளதால், அதன் நறுமணம் வீசியபடி உள்ள திருமுடி கொண்டவனும், என்னுடைய ஸ்வாமியாக உள்ளவனும், இந்த உலகின் ஆபரணமாக உள்ள திருவரங்கத்தில் கண்வளர்பவனும், ஆதிசேஷன் மீது இனிமையாக பொருந்தியுள்ளவனும், வியப்பான செயல்கள் செய்பவனும் ஆகிய பெரியபெருமானின் சிவந்த திருப்பவளம் எனது சிந்தையைக் கவர்ந்து கொண்டது.

ஆழ்வாரின் சிந்தை கவர்ந்த நம்பெருமானின் திருப்பவளச் செவ்வாய்

அவதாரிகை

திருவதாரத்திலே அகப்பட்டபடி சொல்லுகிறார். நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பத்தையிழந்தே னென்னுமபோலே.

விளக்கம் - பெரியபெருமானின் திருவாய் அழகிலே தான் சிக்குண்டு நின்றதைக் கூறுகிறார். ஆற்றைக் கடக்க முனையும் ஒருவன், பாதி ஆற்றில் தான் வந்த படகை இழந்து நிற்பது போல - அவனை அனுபவிக்கப் புகுந்த இவர், பாதிவரை அனுபவித்துவிட்டு, இப்போது தன்னுடைய மனதைப் பறி கொடுத்து நின்றேன் என்றார்.

வ்யாக்யானம்

(கையினாரித்யாதி) - வெறும்புறத்திலே படவடிக்கவல்ல கையிலே அழகு நிறைந்த கரியையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யம், ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே அனலையுமிழா நின்றுள்ள திருவாழி, இவற்றையுடையராயிருக்கை. ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்துக்குச் கரி ஸ்வபாவமானாப்போலே திருவாழியாழ்வானுக்கும் ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே அனலுமிழ்கை ஸ்வபாவம். திருக்கோட்டியூரிலே அனந்தாழ்வான் பட்டரை - ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் த்விபுஜனோ, சதுர்ப்புஜனோ - என்ன, இருபடிகளுமடுக்குமென்ன, இரண்டிலுமழகிதேதென்ன, த்விபுஜனாகில் பெரியபெருமானைப் போலே இருக்கிறது, சதுர்ப்புஜனாகில் நம்பெருமானைப் போலே இருக்கிறது - என்றார்.

விளக்கம் - (கையினார்) - பெரியபெருமானின் திருக்கரத்தை வெறுமனே கண்டாலே, அதன் அழகில் மயங்கி விழுவார்கள். இப்படிப்பட்ட திருக்கரத்தில் மிகவும் அழகும், அழகான ரேகைகளும் உடையதான பாஞ்சஜன்யம் என்னும் சங்கை வைத்துள்ளான். அடியார்களின் விரோதிகள் மீது நெருப்பைக் கக்கும் சக்கரத்தையும் வைத்துள்ளான். சங்கிற்கு ரேகைகள் இயல்பாக உள்ளது போன்று, சக்கரத்திற்கு நெருப்பு கக்குதல் இயல்பாக உள்ளது. திருக்கோட்டியூரில் அனந்தாழ்வான் என்பவர் பராசரபட்டரிடம் - ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் இரண்டு திருக்கரங்களுடன் உள்ளானா அல்லது நான்கு திருக்கரங்களுடன் உள்ளானா - என்று கேட்டார். அதற்கி பட்டர் - இரண்டு விதமாகவும் உள்ளது அவனுக்கு ஏற்றதே. இரண்டிலும் அழகாகவே உள்ளான், இரண்டு திருக்கரங்களுடன் உள்ளபோது பெரியபெருமான் போன்று இருப்பான், நான்கு திருக்கரங்களுடன் உள்ளபோது நம்பெருமானைப் போன்று இருப்பான் - என்றார்.

(நீள்வரை) - மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தையெயிறே. நீட்சிபோக்யதாப்ரகர்ஷம். பச்சைமாமலைபோல் மேனி, அதுக்கு மேலே ஒப்பனையழகு.

விளக்கம் - (நீள்வரை) - பெரியபெருமானின் திருமேனிக்கு கடல் அல்லது மலையை மட்டுமே உவமையாகக் கூற இயலும். நீள் என்னும் சொல்லானது இனிமையாக உள்ளது என்று உணர்த்துகிறது. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருமாலையில் - பச்சைமாமலை போல் மேனி - என்றார் அல்லவா? இவனுடைய திருமேனியே அழகு, அந்த அழகுக்கு அழகு சேர்ப்பது போன்று ஆபரணங்கள் உள்ளன.

(துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடி) - பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதமாய் ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை உடையருமாய். (எம்மையனார்) - உறவு தோற்றுகை, எனக்கு ஜனகரானவர்.

விளக்கம் (துளபவிரையார்) - மிகுந்த நறுமணத்துடன் கூடிய துளசியால் பெரியபெருமானின் திருமேனி அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய க்ரீடம் இவனை, அனைத்து தேவதைகளுக்கும் மேலானவன் என்பதை உணர்த்தியபடி உள்ளது. (எம் ஜயனார்) - இவனைக் காணும்போதே, இவனை என் தந்தை என்னும் உறவுமுறை கண்முன்னே நிற்கிறது.

(அணியரங்கனார்) - ப்ராப்த விஷயமாயிருக்கக் கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே வந்து அண்ணியருமாயிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (அணியரங்கனார்) - ஸம்ஸார கடலாக உள்ள பூமிக்கு ஆபரணமாக உள்ள திருவரங்கத்தில் வந்து நமது அருகாமையில், நம்மை விட்டு அகலாமல் சயனிப்பவன்.

(அரவினணைமிசை) - ரத்னங்களையெல்லாம் தங்கத்திலே புதைத்துக் காட்டுமாபோலே தன்னழகு தெரியத் திருவனந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்து காட்டுகிறபடி. (மேயமாயனார்) - மின்மினி பறக்கிறபடி. ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமாத் - எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்குகள் தெரியும், இங்கு பழையவழகுகளும் நிறம் பெறும்.

விளக்கம் - (அரவின் அணை மிசை) - இரத்தினக்கற்கள் பல தங்கத்தில் பதிக்கப்பட்டால் அதன் அழகு கூடுவது போன்று, தனது திருமேனியின் அழகு அனைவருக்கும் புலப்படும்படி ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவன். (மேயமாயனார்) - இவனது திருமேனியைக் கண்டால், கண்களில் மின்மினி பறப்பது போன்று உள்ளது. இராமாயணத்தில் - ஸ மயா போதித: - என்னால் கண்வளர்ந்தவன் - என்று கூறுவது போல், உறங்கும்போது இவன் அழகாக உள்ளான். ஒருவருக்கு அவரது விகாரம் அனைத்தும், அவர் உறங்கும்போது மட்டுமே வெளிப்படும். இவனுக்கு, சயனிக்கும்போது கூடுதலாக அழகு வெளிப்படுகிறது.

(செய்வாய்) - ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்ச்சிரிப்பிலே துவக்குண்டார்க்கு இச்சிரிப்புக் கண்டால் பொறுக்கவொண்ணுமோ.

விளக்கம் - (செய்வாய்) - பெண்களின் பொய்யான சிரிப்பைக் கண்டு மயங்கியவன் நான். இப்படிப்பட்ட என்னை இவனது மெய்யான புன்னகை ஈர்த்துக்கொண்டதை வியப்பாகக் கூறவும் வேண்டுமா?

(ஐயோ) - திருவதரமும் சிவப்பும் அனுபவிக்க அரிதாய் ஐயோ என்கிறார். (என்னை) - பண்டே நெஞ்சு பறிகொடுத்த என்னை அந்யாயம் செய்வதே என்று கூப்பிடுகிறார். (என்னை) - கல்லை நீராக்கி, நீரையும் தானே கொண்டது.

விளக்கம் - (ஐயோ) - திருவாயின் அழகி, அதன் சிவப்பு ஆகியவற்றை அனுபவித்து முடிக்க இயலாமையால் ஐயோ என்றார். (என்னை) - எனது மனதை முன்னரே எடுத்துக்கொண்டாய், இவ்விதம் உனது திருமேனியைக் காட்டி என்னை மேலும் வதைப்பதா என்றார். (என்னை) - கல் போன்ற என்னை நீராக்கினாய், அந்த நீரையும் விட்டுவைக்காமல் பருகிவிட்டாய்.

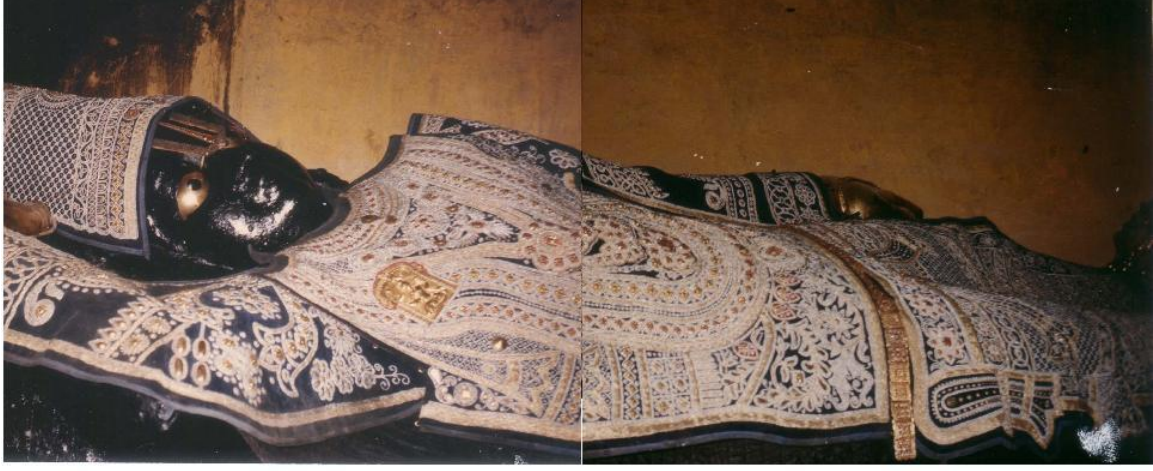
இப்பாட்டில் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்படியும் இங்கே காணலாமென்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசரம் மூலம் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனின் தன்மைகளை பெரியபெருமானிடம் காணலாம் என்றார்.

8. பரியனாகி வந்த அவுணன் உடல் கீண்ட அமரர்க்கு அரிய ஆதி பிரான் அரங்கத்து அமலன் முகத்து கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரி ஓடி நீண்ட அப் பெரியவாய கண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே.

பொருள் - மிகுந்த பருமனான உடல் கொண்டு வந்து, ப்ரஹ்லாதனை வருத்திய அசுரனான இரணியனின் உடலைக் கிழித்த எறிந்தவன், ப்ரம்மன் முதலான தேவர்களாலும் அப்போது எளிதில் அணுக இயலாதபடி இருந்தவன், இந்த உலகிற்குக் காரணமாக உள்ளவன் - இப்படிப்பட்டவன் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் சயனித்துள்ள பெரியபெருமான் ஆவான். அவனுடைய திருமுகத்தில் கறுத்த நிறம் கொண்டு, விசாலமாக, செவ்வரிகள் நிறைந்ததாக, காதுகள் வரை நீண்டு

உள்ளதாக, பெருமை பெற்றதாக இருக்கும் அவனது திருக்கண்கள், என்னை அவன் மீது பித்துப் பிடித்தவன் போன்று செய்தன.

ஆழ்வாரின் அறிவைக் கெடுத்த பெரியபெருமானின் திருக்கண்கள்

அவதாரிகை

திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகெடுத்ததென்கிறார்.

விளக்கம் - அவனது திருக்கண்கள் தன்னுடைய அறிவைக் கலக்கியது என்றார்.

வ்யாக்யானம்

(பரியனாகி வந்த) - பகவத் குணங்களை அனுஸந்தித்து நைந்திராமே, சேஷத்வத்தையறிந்து மெலிந்திராமே, ஸர்வேச்வரனை ஆசைப்பட்டுத் தளர்த்தவுடம்பாயொசிந்திராமே. (பரிய) - நரஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படி இருக்கை. ஊட்டியிட்டு வளர்த்த பன்றி போலே உடம்பை வளர்த்தானித்தனை. (வந்த) - இப்போது தாம் வயிறு பிடிக்கிறார்.

விளக்கம் - (பரியனாகி வந்த) - பெரியபெருமானின் திருக்கல்யாண குணங்களை எண்ணி எண்ணி உடலும் உள்ளமும் கரையாமல் இருந்தவன், தான் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்பதை அறிந்து உடல் மெலியாமல் உள்ளவன், தனது எஜமானனாகிய அவனைக் கிட்டவேண்டும் என்ற ஆசை உண்டாகி, அதனால் உடல் இளைக்காமல் உள்ளவன் - இவை அனைத்தும் இரணியனைக் குறிப்பதாகும். (பரிய) - இவனை அழிக்க வந்த நரஸிம்ஹன் கூட இவனது உடல் பருமன் கண்டு சற்று பின்வாங்கும்படி இருந்தவன். நன்றாக உணவு கொடுத்து வளர்க்கப்பட்ட பன்றி போல தனது உடலை வளர்த்தான்.

(அவுணனுடல்கீண்ட) - நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொறாந்த முகமும், நாமடிக் கொண்ட உதடும், செறுத்து நோக்கின நோக்கும், குத்தமுறுக்கின கையும் கண்டபோதே பொசுக்கின பன்றி போலே மங்குநாரைக் கிழிக்குமாபோலே கிழித்தபடி.

விளக்கம் - நரஸிம்ஹனின் கோபத்துடன் கூடிய முகம், நாக்கை உள்ளே மடித்துக் கொண்டிருந்த திருவாய், தீயைக் கக்கும்படியான பார்வை, ஒரே அடியில் உயிரை எடுக்கும்படியாக மடித்த திருக்கரம் - இவை அனைத்தையும் கண்டவுடனேயே இரணியன் தீயில் சுட்டு எடுத்த பன்றி போல ஆகிவிட்டான். அப்படி நின்ற அவனை, நீரில் நனைந்து மக்கிய நாரைக் கிழிப்பது போன்று கிழித்தான்.

(அமரர்க்கு அரிய ஆதிப்பிரான்) - தேவர்களுக்கு உத்பாதகனான மாத்ரமே, கையாளனாய் நிற்பது ஆஸ்திரர்க்கு. சிறுக்கனுக்கு உதவி நிற்கிற நிலை தன்னிலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடி நிற்கிற ப்ரதானன். க்வாஹம் ரஜ: ப்ரக்ருதிரீச தமோதிகே அஸ்மிந் ஜாதஸ்ஸுரேதரகுலே க்வ தவானுகம்பா ந ப்ரஹ்மணோ ந ச பவஸ்ய ந வை ரமயா யோ மேர்பித: சிரஸி பத்மகரப்ரஸாத:.

விளக்கம் - (அமரர்க்கு அரிய ஆதிப்பிரான்) - தேவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இவன் அவர்களைப் படைத்ததுடன் விட்டான். ஆனால் தனது அடியார்களுக்கு மட்டுமே ஏவலாள் போன்று உள்ளான். மிகவும் சிறிய வதுடைய ப்ரஹ்லாதனுக்கு ஓடிவந்து உதவிய அவன், ப்ரம்மன் முதலான தேவர்களால் எளிதில் அடைய இயலாதவனாகவே உள்ளான். ஸ்ரீமத் பாகவதம் - க்வாஹம் ரஜ: ப்ரக்ருதிரீச தமோதிகே அஸ்மிந் ஜாதஸ்ஸுரேதரகுலே க்வ தவானுகம்பா ந ப்ரஹ்மணோ ந ச பவஸ்ய ந வை ரமயா யோ மேர்பித: சிரஸி பத்மகரப்ரஸாத: - மிகவும் தாழ்வானதும், தமோ குணத்தில் நிற்பதும் ஆகிய இந்த அசுர குலத்தில், ரஜோ குணம் மேலோங்கி நிற்கும்படி பிறந்த நான் எவ்விடம்? கருணையே வடிவான நீ எவ்விடம்? எனது தலையின் மீது வைக்கப்பட்ட தாமரை போன்ற கைகள் ப்ரம்மனுடையதோ, சிவனுடையதோ, லக்ஷ்மியுடையதோ அன்று. அவர்களைக் காட்டிலும் மேலான உன்னுடையதன்றோ - என்று கூறியது.

(ஆதிப்பிரான்) - தான் முற்கோலி உபகரிக்குமவன். (பிரான்) - ப்ரஹ்லாதனுக்கு எளியனான நிலையும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அரியனான நிலையும் இரண்டும் தமக்கு உபகாரமாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - (ஆதிப்பிரான்) - துயரம் உண்டாவதற்கு முன்பாகத் தான் ஓடி வந்து உதவுபவன். (பிரான்) - ப்ரஹ்லாதனுக்கு மிகவும் எளியவனாக இருந்தான், ப்ரம்மன் உள்ளிட்ட தேவர்களுக்கு அரியவனாக இருந்தான். இந்த இரண்டு நிலைகளுமே தனக்கு உதவியாக உள்ளது என்றார்.

(அரங்கத்தம்மான்) - எல்லார்க்குமுதவும்படி கோயிலிலே வந்து கண் வளர்ந்தருளுகையாலே வந்த சுத்தி ஒருகால் தோற்றிப்போதல், அவதாரம் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்துப்போதல் செய்யாமையாலே வந்த சுத்தியாகவுமாம்.

விளக்கம் - (அரங்கத்தம்மான்) - அனைவருக்கும் உதவும் விதமாக, திருவரங்கப் பெரியகோயிலில் வந்து கண்வளர்ந்தான். மற்ற அவதாரம் போன்று வந்து மறைவது போன்று அல்லாமல், நிலையாக இருத்தல்.

(முகத்து) - அவனுடைய முகத்து. (கரியவாகி) - விடாய்த்தார் முகத்திலே நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாப் போலேயிருக்கை.

விளக்கம் - (முகத்து) - அவனுடைய திருமுகத்தில். (கரியவாகி) - மிகுந்த தாகம் எடுத்தவன் மீது நீர் வெள்ளத்தைப் பாய்ச்சியது போன்று.

(புடைபரந்து) - கடலைத் தடாகமாக்கினாப்போலே இடமுடைத்தாயிருக்கை. (மிளிர்ந்து) - திரைவீசிக் கரையாலும் வழிபோகவொண்ணாதிருக்கை. (செவ்வரியோடி) - ஸ்ரீய:பதித்வத்தாலும் வாத்தல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கை. (நீண்ட) - செவியளவும் அலையெறிகை.

விளக்கம் - (புடை பரந்து) - இவனது திருக்கண்களின் அளவானது, கடலும் ஒரு சிறிய குளமோ என்று தோன்றும்படி பெரிய அளவுடன் இருந்தன. (மிளிர்ந்து) - கரை மீது செல்பவர்களும் நடக்க இயலாதபடி அலை வீசுவது போன்று, இவனை மேலோட்டமாகப் பார்த்துச் சென்றுவிடலாம் என்று வருபவர்களும் தப்பிக்க இயலாதபடி. (செவ்வரியோடி) - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் ஐச்வரியத்தாலும், நம் மீது உள்ள வாத்தல்யம் காரணமாகவும் சிவந்துள்ளது. (நீண்ட) - திருக்காதுகள் வரை அலை வீசுவது போன்றுள்ளது.

(அப்பெரியவாயகண்கள்) - பின்னையும் போக்தாவினவன்றிக்கே இருக்கையாலே அப்பெரியவாயகண்கள் என்கிறார். இது என்னவொண்ணாதே பரோக்ஷ நிர்தேசம் பண்ணவேண்டும்படியிருக்கை. (என்னை) - பெரியமனிச்சங்கிஊர் நான். என்வைதக்தயத்தைப் பறித்துப் பொகட்டு மெளக்தயத்தைத்தந்தன. ஒருவன் எய்தத்தை மற்றவனும் எய்யுமபோலே.

விளக்கம் - (அப்பெரியவாயகண்கள்) - இவ்விதம் பலவாறு விளக்கினாலும் முழுமையாக அனுபவித்துக் கூற இயலாத பொருளாக உள்ளதால் அப்பெரியவாயகண்கள் என்றார். எளிதில் அனுபவிக்கக் கூடிய பொருளாக இருந்தால் இது என்று கூறிவிடலாம். (என்னை) - எதற்கும் மசியாத பெரியமனிதன் என்ற நினைவில் இருந்த என்னை ஒன்றுமில்லாதவனாக்கி. ஒருவன் அம்பு செலுத்தி வீழ்த்திய பொருளின் மீது மற்றொருவன் அம்பு எய்வது போன்று, இவனது திருவாயால் (கடந்த பாசரம் காண்க) வீழ்த்தப்பட்ட என்னை, இப்போது தனது திருக்கண்களால் விழ்த்துகிறான்.

(பேதைமை செய்தனவே) - ராமரசம்போலே முடிந்து பிழைக்கவொட்டுகிறனவில்லை. இத்தால் நரஸிம்ஹாவதாரத்தின்படியும் இங்கேயுண்டென்கிறார்.

விளக்கம் - (பேதைமை) - இராமனுடைய பாணத்தால் அடிபட்டவன், சிறிது துடித்தாலும், மரணத்தின் மூலம் அவன் துன்பம் நீங்கிவிடும். ஆனால் இக்கண்கள் எனது உயிரைப் போக்காமல் வருத்தி எடுக்கின்றன. இந்தப் பாசரம் மூலம் பெரியபெருமானிடம் நரஸிம்ஹ அவதாரத்தையும் காணலாம் என்றார்.

9. ஆலமா மரத்தின் இலை மேல் ஒரு பாலகனாய்
ஞாலம் ஏழும் உண்டான் அரங்கத்து அரவு இன் அணையான்
கோலம் மா மணி ஆரமும் முத்துத் தாமமும் முடிவில்லது ஓர் எழில்
நீலமேனி ஐயோ நிறை கொண்டது என் நெஞ்சினையே.

பொருள் - மிகவும் பெரிய ஆலமரத்தின் ஒரு சிறிய இலையின் மீது, குழந்தையாகக் கிடந்தான். ஏழு உலகங்களையும் உண்டு, தனது வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டான். இப்படிப்பட்டவன் யார் என்றால் - திருவரங்கத்தில் ஆதிசேஷன் என்ற படுக்கையை மிகவும் இனிமையாகக் கொண்டு கண்வளரும் பெரியபெருமாள் ஆவான். அவனுடைய ஹாரமானது மிகவும் சிறந்த இரத்தினக் கற்கள் கொண்டு இழைக்கப்பட்டுள்ளது, அவனது முத்தால் ஆகிய வடம் எல்லையற்ற அழகுடன் கூடியதாக உள்ளது. கருநெய்தல் மலர் போன்ற அவனது திருமேனியானது என்னுடைய நெஞ்சத்தை கொள்ளை கொண்டு, தன்னுடன் எடுத்துச் சென்று விட்டது. ஐயோ. இனி செய்வதென்ன?

நீலமேனி மட்டும் அல்ல, இவன் நீல ஆடையும் நம்மை கொள்ளை கொள்ளும்

அவதாரிகை

ஊழிபூசல்போலே திருமேனியின் நிறமானது எல்லாவற்றையுங்கூடக் கொண்டு வந்து என்னெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்டதென்கிறார்.

விளக்கம் - ப்ரளய காலத்தில் அவன் அனைத்தையும் தன்னுள் எடுத்துக் கொண்டது போன்று, பெரியபெருமாளின் திருமேனி நிறமானது அவனுடைய பல ஆபரணங்களையும் அவயவங்களையும் தனக்குத் துணையாக அழைத்துவந்து, எனது மனதைப் பறித்துச் சென்றுவிட்டது என்றார்.

வ்யாக்யானம்

(ஆலமாமரத்தினித்யாதி) - பெரிய ஆலமரத்தினுடைய சிற்றிலையிலே யசோதாள் தநந்தயமும் பெரியதென்னும்படி அத்வித்யனான பாலனாய். (ஒரு பாலகனாய்) - யசோதாள் தநந்தயனான க்ருஷ்ணனும் முரணித்திருக்கும்படி இவனுடைய பால்யம் செம்பால் பாயா நிற்கும்.

விளக்கம் - (ஆலமாமரத்தின் இலைமேல்) - மிகவும் பெரியதான ஆலமரத்தின் சிறிய இலையில். யசோதையின் குழந்தையான க்ருஷ்ணன் கூட இவனை விடப் பெரியவனாக இருப்பான் போல் உள்ளதே என்று காண்பவர் கூறும் விதமாக, இவனைப் போன்று வேறு யாரும் இல்லாத குழந்தையாக. (ஒரு பாலகனாய்) - யசோதையின் புத்திரனான கண்ணன் இவனை விடப் பெரியவன் என்று உணர்த்தும் விதமாக, இவனுடைய இந்தத் தோற்றமானது தாய்ப்பால் பருகும் கைக்குழந்தை போன்றதாக உள்ளது.

(ஞாலமித்யாதி) - சிறு ப்ரஜைகள் புரோவர்த்தி பதார்த்தங்களை எடுத்து வாயிலிடுமபோலே பூமிப்பரப்புடைய வாயிலே வைத்தானாய்த்து பிள்ளைத்தனம். ப்ரளயத்தில் தன்னகடித கடந்தோடொக்கும் என்னை அகப்படுத்தினபடியும்.

விளக்கம் - (ஞாலம் ஏழும்) - சிறிய குழந்தைகள் தங்களுக்கு முன்பாக எந்தப் பொருள் கிடந்தாலும் அதனை எடுத்து தனது வாயி வைத்துக் கொள்ளும். அது போன்று இவன், தனக்கு முன்பாக இருந்த அனைத்து உலகங்களையும் தனது திருவாயில் வைத்துக் கொண்டான். சிறு குழந்தையாக உள்ளபோதே தனது சாமர்த்தியம் காரணமாக அனைத்து உலகங்களையும் விழுங்கியது போன்று, என்னைத் தனக்கு அடிமைப்படுத்தினான் (உலகம் விழுங்குவதை விட இது கடினம் என்றார்).

(அரங்கத்தரவினணையான்) - ஸம்ஸார ப்ரளயத்தினின்றும் எடுக்கக் கிடக்கிறபடி. அந்த ஆலினிலையில் நின்றும் இங்கே வரச்சருக்கினவித்தனை காணும். இப்ப்ரமாதத்தோடே கூடின செயலைச் செய்தானென்று பயப்படுமவர்கள் அச்சம் கெடும்படி கிடக்கிறவிடம்.

விளக்கம் - (அரங்கத்து அரவு இன் அணையான்) - ஸம்ஸாரம் என்ற வெள்ளத்திலிருந்து இந்த உலகைக் காப்பாற்றி எடுப்பதற்காக திருவரங்கத்தில் உள்ளான். அந்த ஆலிலையிலிருந்து சறுக்கி ஆதிசேஷன் மீது வந்தது போன்று, இங்கே கிடக்கிறான். இப்படி ஒரு அதி அற்புதமான செயலைச் செய்தவன் இவன், இவனிடம் நாம் செல்ல இயலுமா என்று சிலர் அவனருகில் செல்ல பயப்படக்கூடும். அந்த அச்சம் நீக்கும்விதமாக இங்கு சயனித்துள்ளான்.

(அரவினணையான்) - ப்ரளயத்தில் தன் வயிற்றிலே புகாவிடில் ஜகத்து ஜீவியாதாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தன்முகத்தே விழியாவிடில் தனக்குச் செல்லாதபடி.

விளக்கம் - (அரவு இன் அணையான்) - ப்ரளயத்தின் போது உலகங்கள் அனைத்தும் இவன் வயிற்றில் செல்லவில்லை என்றால் இப்போது இருந்திருக்க முடியாது. அதுபோன்று, தன்னை ஸம்ஸாரிகள் காணாமல் இருந்தால், அதனால் தான் வருத்தப்பட்டு கிடப்பவன்.

(கோலமாமணியாரமும்) - அழகியதாய்ப் பெருவிலையனாயிருந்துள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட ஆரமும். (முத்துத்தாமமும்) - முத்துமாலையும். (கோலம்) - இது பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (கோலமாமணியாரமும்) - மிகுந்த விலை உடையது, மிகவும் அழகானது, இரத்தினக் கற்கள் பதிக்கப்பட்டது, இப்படிப்பட்ட ஹாரம். (முத்துத்தாமம்) - முத்து மாலை. (கோலம்) - நம்பெருமானுடன் உள்ள அழகு.

(முடிவில்லதோரெழில் நீலமேனி) - அவதி காணவொண்ணாத அழகையுடைய நெய்த்த திருமேனி. (ஐயோ) - பச்சைச்சட்டை உடுத்துத் தனக்குள்ளத்தையடையக்காட்டி எனக்குள்ளத்தையடையக் கொண்டான். (நிறை கொண்டதென்னெஞ்சினையே) - எனக்கு அகவாயில் காம்பீரயத்தைப் போகவடித்தது.

விளக்கம் - (முடிவில்லது ஓர் எழில்) - எல்லை காண இயலாதபடி அழகையும் ஒளியையும் கொண்ட திருமேனி. (ஐயோ) - தன்னுடைய திருமேனியின் நிறத்தைக்

மட்டுமே காட்டி, என்னுடையது என்று நான் நினைத்த என் மனதைக் கொள்ளை அடித்துவிட்டானே. (நிறை கொண்டது) - எனது மனதில் உள்ள அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

இப்பாட்டால் வடதளசயநமும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே உண்டென்கிறது.

விளக்கம் - இதன் மூலம் ஆலிலை மீது சயனித்த கண்ணின் தன்மைகள் பெரியபெருமாள் காமலாம் என்றார்.

10. கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்ட வாயன் என் உள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர் கோன் அணி அரங்கன் என் அமுதினைக்
கண்ட கண்கள் மற்று ஒன்றினைக் காணாவே

பொருள் - மழைக்கால மேகம் போன்று உள்ளவனும், ஆயர்குலத்தில் பிறந்து வெண்ணெய் உண்டவனும், எனது மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டவனும், நித்யசூரிகளின் தலைவனும், இந்த உலகிற்கே ஆபரணமாகத் திகழும் திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளவனும் ஆகிய பெரியபெருமானை நான் கண்டேன். எனக்கு அமிர்தம் போன்று அவன் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட பெரியபெருமானைக் கண்ட பின்னர், இந்தக் கண்கள் பரமபதநாதனைக் கூடக் காணத் தயாராக இல்லை.

உண்டோ இந்த வஸ்துவுக்கு ஒப்பானதோர் ஈடு?

அவதாரிகை

நிகமத்தில், இவ்வளவும் ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்தாரம், மேல் லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் தோளில் வந்து புகுந்து விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். பெரியபெருமான்கைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவென்கிறார்.

விளக்கம் - மேலே கூறிய ஒன்பது பாசுரங்களானவை, திருப்பாணாழ்வார் லோகஸாரங்க முனிவரின் மீது அமர்ந்து வரும்போது, தன்னுடைய ஞானக்கண்ணால் கண்டவற்றை வர்ணிப்பவை ஆகும். இந்தப் பாசுரத்தைப் பெரியபெருமாள் திருமுன்பாக நின்று அருளிச் செய்கிறார். இவனுடைய அழகைக் கண்ட தனது கண்கள், வேறு எதனையும் இனிக் காணாது என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம்

(கொண்டல்வண்ணனை) - தாபத்ரயத்தாலே விடாய்த்த தம் விடாய் தீரும்படியாய் அத்ரௌ சயாநூரிவ சீதளகாளமேக: என்கிறபடியே வர்ஷுகமான காளமேகம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனை. பன்னீர்க்குப்பி போலே உள்ளுள்ளவையெல்லாம் புறம்பே நிழலிட்டபடி.

விளக்கம் - (கொண்டல்வண்ணனை) - இந்த உலகில் உள்ளதால் உண்டாகும் மூன்று விதமான துன்பங்களும் தனக்குத் தீரும்படி உள்ளவன். எப்படி? ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (1-82) - அத்ரௌ சயாநூரிவ சீதள காளமேக: - குளிர்ந்த நீர் கொண்ட மழைக்கால மேகம் போன்றவன் - என்று பட்டர் கூறியபடியுள்ள திருமேனி நிறம் கொண்டவன். பன்னீர் சொம்பு போன்று, தன்னுள் உள்ள அனைத்தும் வெளியில் தெரியும்படி உள்ளவன்.

(கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்) - இடையனாய் வெண்ணெய் உண்ட திருப்பவளத்தை உடையவனை. சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகில் வெண்ணெயுண்ண வொட்டார்களென்று கருத்து. (கோவலன்) - ஆபிஜாத்யம், பெருமாளுக்குக் கட்டுண்பது அடியுண்பதாகக் கிடைக்குமோ?

விளக்கம் - (கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்ட வாயன்) - இடையனாக அவதரித்து வெண்ணெயை உண்ட பவழம் போன்று அழகாகச் சிவந்த திருவாய் உடையவன். சக்ரவர்த்தித் திருமகன் என்றால் வெண்ணெய் உண்ண அரண்மனையில் உள்ளவர்கள் விடமாட்டனர் என்பதால் கண்ணனாகக் கூறினார். (கோவலன்) - இராமனாக இருந்தால் இவனுக்கு தாயின் கைகளால் கட்டப்படுவது, அடிபடுவது முதலான பேறு கிட்டாது அல்லவோ?

(வெண்ணெயுண்டவாயன்) - களவு கண்டு ஒளித்து வந்து கிடக்கிறவன், பெரியபெருமாள் கொறுட்டை மோந்து பார்த்தால் இப்போது வெண்ணெய் நாறாநிற்கும்.

விளக்கம் - (வெண்ணெய் உண்ட வாயன்) - வெண்ணெயைத் திருடி உண்டுவிட்டு, யசோதைக்குப் பயந்து, திருவரங்கத்தில் வந்து ஒளிந்துள்ளான். இன்றும் பெரியபெருமானின் கன்னங்களை முகர்ந்து பார்த்தால் வெண்ணெய் வாசம் வீசுவதை உணரலாம்.

(என்னுள்ளங்கவர்ந்தானை) - என்னெஞ்சை அபஹரித்தவனை. கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப்போலே கொண்டல்வண்ணனாய் என்னுள்ளங்கவர்ந்தவனை. யசோதைப் பிராட்டியுடைய வெண்ணெயிலே பண்ணின ச்ரத்தையை என்னெஞ்சிலே பண்ணி புஜித்தவனை. வைத்த குறியழியாதிருக்க வெண்ணெய் குடிபோனாப் போலேயாய்த்து இவருடம்பிருக்க அகவாய் குடிபோனபடி.

விளக்கம் - (என் உள்ளம் கவர்ந்தானை) - எனது மனதை அபகரித்துச் சென்றவனை. கண்ணனாக வந்து வெண்ணெய் உண்டதுபோன்று, மழைக்கால மேகம் போன்ற திருமேனி நிறம் கொண்டு எனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தவனை, யசோதையின் வெண்ணெயில் எத்தனை ஈடுபாடு வைத்திருந்தானோ, அதே அளவு ஈடுபாட்டை எனது மனதின் மீதும் கொண்டுள்ளவனை, யசோதையின் வீட்டில் அவள் வைத்துள்ள வெண்ணெய் உறியிலிருந்து எடுத்தது தெரியாமல் எடுத்தவன், இன்று இவரது உடலின் உள்ளே இருக்கும் நெஞ்சத்தை எடுத்தது தெரியாமல் அபகரித்தான்.

(அண்டர்கோன்) - திருவாய்ப்பாடியிலிடைக்குலத்துக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல், அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். (அணியரங்கனென்னமுதினை) - தேவர்களிடைய உப்புச்சாறு போலன்று இவருடைய அம்ருதம்.

விளக்கம் - (அண்டர்கோன்) - திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள இடையர்களின் குலத்துக்குத் தலைவன், அண்டங்களின் உள்ள இருக்கும் இந்த ஆத்மாக்கள் அனைத்திற்கும் தலைவன். (அணி அரங்கன் என் அமுதினை) - தேவர்களுக்குக் கடலைக் கடைந்தபோது உண்டான உப்புச்சாறு அமிர்தமாக இருந்தது. அந்த அமிர்தத்தைக் காட்டிலும் இவருக்கு பெரியபெருமாள் இனிய அமிர்தமாக இருந்தான்.

(என்னமுதினை) - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முதலியாயிருக்கும், எனக்குச் சாகாமல் காக்கும் அம்ருதமாயிருக்கும். (கண்டகண்கள்) - கவையறிந்த கண்கள், ச்ரவணேந்த்ரிய மாத்ரமன்றியே விடாய் தீரக்கண்ட கண்கள்.

விளக்கம் - (என் அமுதினை) - ப்ரம்மன் முதலான தேவர்களுக்கு அந்த அமிர்தம், அவர்கள் உடலை சாகாமல் காப்பாற்றும். இந்த அரங்கன் என்ற அமுதம் எனது ஆத்மாவைக் காப்பாற்றும் அமிர்தமாகும். (கண்ட கண்கள்) - அரங்கனைக் கண்டு, அந்த அமிர்தத்தின் சுவை எப்படிப்பட்டது என்று அறிந்த கண்கள். அவனைப் பற்றிக் காதால் கேட்பது மட்டுமே அல்லாமல், எனது களைப்பு அனைத்தும் நீங்கும்படி கண்ட கண்கள்.

(மற்றொன்றினைக் காணாவே) - பாவோ நான்யத்ர கச்சதி போலே கண்களுக்குப் பச்சையிட்டாலும் வேறொரு அர்ச்சாவதாரம் அவதார விசேஷம் இவற்றை இப்படி விரும்பி போக்யமென்று கருதாது. காட்சியொழிய வேறொரு பலம் சொல்லாவிட்டது பலமும் காட்சியேயாகையாலே. முக்தப்ராப்யமென்று ஒரு தேசவிஷத்திலே போனாலும் ஸதாபச்யந்தியிறே.

விளக்கம் - (மற்றொன்றினைக் காணாவே) - அனுமன் இராமாயணத்தில் - பாவோ நான்யத்ர கச்சதி - இராமனை விட்டு எனது நினைவானது வைகுண்டநாதனிடம் கூடச் செல்வதில்லை - என்றான். இது போன்று இவரும் உள்ளார். மற்றொரு அர்ச்சாவதாரத்தையோ அல்லது விபவ அவதாரத்தையோ இனி இக்கண்கள் விரும்பி ஏற்காது. இதன் மூலம் கண்கள் அடையும் பலன் என்ன என்பதைக் கூறாமல், மற்ற எதனையும் இந்தக் கண்கள் காணாது என்றார். ஆக, மற்ற எதனையும் காணாமல் இருப்பதே இக்கண்கள் பெற்ற பயன் என்று கருத்து. முக்தர்களால் அடையப்படும் பயனான பெரியபெருமானை இவர் அனுபவித்ததால், வேறு எதனையும் கூறவில்லை.

தம்மைச் சொல்லுதல், பாட்டுக்கு ஸங்க்யை சொல்லுதல் செய்யில் கரைமேலே நின்ற அல்லாத ஆழ்வார்களோபாதியாவர். அஸ்தாமிதான்ய பாவமாம்படி அழகிலே ஈடுபட்டுத் தம்மை மறந்தார். நோபஜம் ஸ்மரந்திதம் சரீரம் என்கிறபடியே முக்தப்ராப்யமான புருஷார்த்தத்தை அனுபவித்தாரென்கையாலே எல்லாம் அவன் சொல்லேயாய்விட்டது.

விளக்கம் - மற்ற ஆழ்வார்களைப் போன்று இவர் தம்முடைய பெயரைக் கூறுவது, பாகரத்தின் எண்ணிக்கையைக் கூறுவது போன்ற செயல்களை இவர் செய்யவில்லை. ஆகவே மற்ற ஆழ்வார்கள் போன்று அரங்கன் என்ற நதியின் கரையிலே நின்று இவர் நீராடவில்லை. அந்த அமிர்த வெள்ளத்தின் உள்ளே முழுகி, அதில் ஈடுபட்டு, அழகியமணவாளனின் அழகில் தன்னையே மறந்தார். சாந்தோக்ய உபனிஷத் - நோபஜம் ஸ்மரந்திதம் சரீரம் - முக்தி பெற்ற ஆத்மா, தனது உறவினர்களின் நடுவில் உள்ள தனது பழைய உடலை நினைப்பது இல்லை - என்றது. இதே போன்று, இவரும் தன்னை மறந்து, முக்தி பெற்ற ஆத்மா அவனை அனுபவிப்பது போன்று நின்றார். ஆகவே இவர் கூறியவை அனைத்தும் அவனைப் பற்றி மட்டுமே அமைந்துவிட்டது.

இப்பாட்டில் க்ருஷ்ணனுடையபடியும் இங்கே உண்டென்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசரம் மூலம் பெரியபெருமானிடம் கண்ணின் தன்மைகளையும் காணலாம் என்றார்.

திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்செய்த அமலனாதிபிரான் சுபம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த அமலனாதிபிரான்
வ்யாக்யானம் சுபம்

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

sadagopan.org

**Swamy Desikan's
MunivAhana BhOgam**

sadagopan.org

Lord of Srirangam'

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

॥ श्रमिते निगमान्त महादेशिकाय नमः ॥

स्वामि देशिकन् अनुगृहीत

मुनिवाहन भोगम्

Swamy Desikan's
Munivahana Bhogam

sadagopan.org

INTRODUCTION

Muni Vaahana BhOgam is a MaNipravALa Grantham and is considered as the 28th Rahasya Grantham of Swamy Desikan.

In Muni Vaahana BhOgam, Swamy Desikan refers to ThiruppANar as the One, who saw and enjoyed the krupA Saagaram (Ocean of Mercy), Lord RanganAthan inside the primordial PraNavAkAra VimAnam at Srirangam.

With great pride, Swamy Desikan identified ThiruppANar as "my PaaNan". He sums up the import of ThiruppANa Nathan's prabhandham as the seed of all fruits of VedAntham elaborated by Vedic scholars:

வேதியர் தாம் விரித்துரைக்கும் விளைவுக்கெல்லாம்

விதை ஆகும் இது என்று விளம்பினோமே

vEdiyar taam viritthuraikkum viLaivukellAm

vidhai aahum ithu yenru viLampinOmE

MEANING:

This prabhandham is the seed for all what VedanthIs elaborate as the fruits of BrahmOpAsanam. Swami goes onto say that the ten paasurams of ThiruppANar as "pazha maRayin poruL" (the meaning of ancient VedAs).

Swami points out the uniqueness of this prabhandham of ThiruppANar among all the other divya prabhandhams. He says that the AmalanaadhipirAn Sri Sookthi is not too long (athi vistharam), not too short (athi sankOcham), does not generate any doubts (SamsayAthi Janakathvam) or sorrow due to separation from the Lord as Naayikai (Viraha KIEsam); there is no sending of messengers to plead the case to unite the Jeevan with the Lord (DhUtha prEkshaNam), no instructions to others (parOpadEsam) and criticism of the other mathams (Para-Matha nirasanam). It is just a rich treasure of Bhagavadh Anubhava Ghana Rasam (the rich delight arising from the total enjoyment of the Lord's soundharyam and kalyAna guNAs). All the ten paasurams of this AdhyAthma Prabhandham thus differ from the aruLicheyalkaL of other AzhwArs according to Swami Desikan.

At the beginning of this Rahasya grantham, Swamy Desikan expresses his desire to comment on the AmalanAdhipiran with great control of senses for the benefit of BhaagavathOtthamAs:

व्यचिक्याशति भक्त्या विरक्त-तोषया वेङ्कटेश कविः

मुदित मुकुन्द विलोकन मुनिवाहन सुकवि सूक्तिम् इमाम्

vyacikyASati bhaktyA virakta-tOshayA vEnkatESa kavi:

Mudita Mukunda vilOkana MunivAhana sukavi sooktim imam||

MEANING:

The poet with the name of VenkatEsan wishes to comment with indhriya nigrham (with rigorous control over his sense organs) on the Sri Sookthi of

the great poet ThiruppANar, who traveled on the back of Loka Saaranga Muni as his vaahanam and who was eager to enjoy the soundharyam of the Lord of Srirangam, whose heart delights in seeing His Bhakthan.

'Srirangam Gopuram'

sadagopan.org

PAASURAM 1: MUNIVAAHANA BHOGAM

பாவளரும் தமிழ் மறையின் பயனே கண்டு
பாண் பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தில்
காவலனும் கணவனுமாய் கலந்து நின்ற
காரணனைக் கறுத்துற நாம் கண்ட பின்பு
கோவலனும் கோமனும் ஆனவன்னாள்
குரவி புணர் கோவியர் தம் குறிப்பே கொண்டு
சேவலுடன் பிரியாத பேடை போல் சேர்ந்து
தீ வினையோர் தனிமை யெல்லாம் தீர்ந்தோம் நாமே

PaavaLarum Tamizh maRayin PayanE KaNDu
PaaNN PerumAL PaadiyathOr paadal patthil
Kaavalanum KaNavanumaai kalanthu ninRa
KaaraNanaik KarutthuRa naam kaNDa pinpu
kOvalanum kOMAnum aanavannAL
Kuravi puNar kOviyar tamm kuRippE kONdu
sEvaludan piriyaAtha pEdai pOl sErnthu
thee vinaiyOr tanimai yellAm thIrnthOm naamE

MEANING:

ThiruppAnar's dhivya prabhandham in the form of Tamizh Vedam has the quintessence of ancient Vedams. This Prabhandham is the one sung by PaaNa Naathan and is revered as AmalanAdhipirAn. The ten paasurams of this Prabhandham are matchless in their glory. We have studied and etched their meanings in our mind and comprehended the Lord as the Sarva Rakshakan, Loka

Naayakan and Sarva Kaaranan. After that delectable experience, we have the matchless status of the Gopis, who were united with Lord Krishna during RaasakrIdai and felt as the female bird that never leaves the side of its male companion.

PAASURAM 2: MUNIVA AHANA BHOGAM

ஆதி மறையெனவோங்கும் அரங்கத்துள்ளே
 அருளாளரும் கடலைக்கண்டவன் என் பாணான்
 ஓதியதோர் இருனாங்கும் இரண்டுமான
 ஒரு பத்தும் பற்றாஹ உணர்ந்துரைத்தோம்
 நீதியறியாத நிலைஅறிவார்க்கெல்லாம்
 நிலை இதுவே என்று நிலை நாடி நின்றோம்
 வேதியர் தாம் விரித்துரைக்கும் விளைவுக்கெல்லாம்
 விதையாகும் இதுவென்று விளம்பினோமே

Aadhi maRaiyenaVongum ArangatthuLLE
 AruLALarum kadalaikkaNDavan Yenn PaaNan
 OdhiyathOr irunaankum iraNDumAna
 oru patthum paRRAha uNarnthuraitthOm
 neethiyaRiyAtha nilaiaRivArkkellAm
 nilai ithuvE yenRu nilai naadi ninROm
 Vedhiyar thAmm viritthuraikkum viLaivukkellAm
 vidhaiyAhum ithuvenRu viLambinOmE

MEANING:

In the second verse, Swami states that the work of the Azhwar as an extraordinarily unique poem that has to be learnt, studied, explained and meditated upon. He describes the poem as a true summary of all discourses on the Vedas given by all learned scholars. An understanding of this poem is tantamount to an understanding of the essentials of Vedantha. Swami claims

that the Azhwar is his PaaNan, who has seen the Lord of Sri Rangam, the ocean of Daya and limitless grace at HIS sanctum sanctorum and sung about HIS greatness in ten stanzas containing the essence of the Vedas and Vedantha.

PAASURAM 3: MUNIVA AHANA BHOGAM

காண்பனவும் உரைப்பனவும் மற்று ஒன்று இன்றிக்

கண்ணனயே கண்டுரைத்து கடிய காதல்

பண் பெருமாள் அருள் செய்த பாடல் பத்தும்

பழ மறையின் பொருளென்று பரவுகின்றோம்

வீண் பெரிய விரி திரை நீர் வையத்துள்ளே

வேதாந்த வாரியன் என்று இயம்பா நின்றோம்

நாம் பெரியோம் அல்லோம் நாம் நன்றும் தீதும்

நமக்குரைப்பார் உளார் என்று நாடுவோமே

kaaNbanavum uraippanavum maRRonRinaik-

KaNNanayE kaNDuraittha kadiya kaathal

PaNN PerumAL seytha paadal patthum

pazha maRayin poruLyenRu paravuhinROm

vENN periya viri thirai neer vyatthuLLE

VedAntha VaariyanenRiyamba ninROm

nAmm PeriyOmallOm nAmm nanRum theethum

namakkuraippAr uLarenRu naaduvOmE

MEANING:

In the third verse, Swami Desikan offers his highest tribute to the Azhwar and his verses. He says: "PaNN perumal is the one, who spoke only of the supreme Brahman (Kannan) after having seen HIM (directly) as Ranganatha, neglecting everything else as nothing to be seen or spoken of; the Azhwar had unsurpassed devotion towards the Lord; his songs are acclaimed to be the essence of the beginning-less Vedas (and we adore them). adiyEn (Vedantha Desika) got the title of Vedanthaacharya from the Lord of Sri Ranganam in this

world, surrounded by the vast sea – it is my submission that adiyEn abhors ego and am devoid of pride; whatever greatness is spoken of me, it is only the fruit of the preceptor's blessings and so adiyEn ever resorts to the great teachers (like the Azhwaar) for their instructions on the good and evil."

In the fourth and final verse on the Azhwar, Swami Desikan states that the Verses known as Amalanaadhipiran are the essence of the innumerable Vedic Texts and prays for the Azhwar's blessings to understand their full meaning.

Swami Desikan concludes his commentary with a beautiful phalasaruthi sLOkam-

मुनिवाहन भोगोयम् मुक्तैश्वर्य रसोपमः

कृपया रङ्गनाथस्य क्रुतार्थायतु नः सदा

MunivAhana bhOgOyam muktaiSvarya rasOpama:

krupayA ranganAthasya krutArthAyatu na: sadA ||

MEANING:

This rahasya grantham (MunivAhana BhOgam) is equal in anubhavam to the BrahmAnandha Rasam enjoyed by the Muktha Jeevans in Parama Padham. May this make all of the readers krutha Kruthya: (the ones, who realized the object of their desires) through the mercy of Lord RanganAthA.

In his phala sruthi on MunivAhana BhOgam, Swami Desikan hints at his composition as equal to "muktha isvarya rasOpama:" (equivalent to the brahmAnandham experienced by the muktha Jeevans and Nithya sUris in Nithya VibhUthi/Sri Vaikuntam).

That is because the subject matter deals with the paripoorna anubhavam and enjoyment of the Supreme (ParamAnandham) to the exclusion of all the other pleasures by ThiruppANazhwar at the bhUloka Vaikuntam that made him declare "amudhinaikkanda KaNNgal maRRonRinaikkANAvE".

'Whole Divine Archa Form'

SWAMY DESIKAN'S SUMMARY OF THE 1ST PASURAM OF AMALANAATHIPIRAAN

Now, adiyEn will focus on Swami Sri Desikan's summary of the extraordinary meanings embedded in the most magnificent first paasuram of Amalanaathipiraan.

Swami Sri Desikan in his Rahasya Grantham, Muni Vaahana BhOgam, picks out 15 of the limitless auspicious attributes of Sri RanganathA and instructs us on the high point of each of these 15 kalyANa guNAs. adiyEn will focus on this area of the anubhavam of Swami Sri Desikan.

The fifteen gunaas for Sri Ranganathan picked out by ThiruppANar according to Swami Desikan are:

1. **Moksha Pradhathvam/samsAra VinAsanam:** Conferral of Moksham and thereby freeing us from the recurring cycles of births and deaths. Conferral of the boon of Nithya Kaimkaryam to Him and His consort in Paramapadham.
2. **Jagath Kaaranathvam:** Being fundamentally responsible for the creation, protection and the dissolution of the Universe. Being the sole cause of all chEthanams and achEthanams and not being supported by any other entity or principle regarding His Jn~Anam and sakthi.
3. **SaraNyathvam:** Being the SaraNyan (refuge) for those, who surrender to Him through the AchArya Mukha Prapatthi or the other three types of prapatthi. Assuring everyone that seek Him that there is no need to look for others to protect them.
4. **UpakArathva Kaashtai:** Helping His BhakthAs and coming to their rescue without hesitation on Kshudra VyAJam (very little effort) and making Himself the object of our enjoyment inspite of His unimaginably lofty status as Ubhaya VibhUthi NATHan (Lord of Nithya and Leela vibhUthi). Even after this extraordinary help, our Lord feels that He is indebted forever to His bhakthAs because of His inability to give even more than what He has blessed us with (viz)., Moksham.

5. **KrupA Kaashtai:** Unique and incomparable mercy (KaruNai) for even those, who commit unspeakable offenses and yet saving them. This rises from His saraNagatha Rakhaka Vratam that led Him to say that he will offer protection to even RaavaNA, if he sought His refuge and gave up his ill deeds. Through the small act (kshaNa karthavyam) of Prapatthi, He is able to give the huge boon of residence in Sri Vaikuntam. After that granting of the boon, the Lord feels uncomfortable still over the thought that He has nothing more to give.
6. **SvAthanthrya Kaashtai:** Ability to elevate those, whom He wants to bless and protecting them in that status against anybody's efforts to counter what He established through His sankalpam.
7. **NirdhOshathva Kaashtai:** Being forever blemishless (amalathvam). Even if He has affiliation to the blemish-containing entities that cause everyone ajn~aanam and dukkham, He does not incur any ajn~aanam or dukkham. The classic Upanishadic passage of the two birds sitting on the branch of the same tree with one experiencing false knowledge and sorrows and the other not tempted by these experiences.
8. **Swaamithva Kaashtai** or Being the supreme Lord of every one including Brahman, Indran and all the others.
9. **Soulabhya Kaashtai:** ease of access, Bhaktha Sulabhan. He permits even those, who want to go away because of the fear of His grandeur to approach Him comfortably.
10. **Souseelya Kaashtai:** Lowering Him to the level of even those, who doubt His Lordship (Isavarathvam) and taking the trouble to answering them and keeping them in His fold.
11. **Vaathsalya Kaashtai:** Out of His limitless affection for His dearest BhakthAs, He ignores their occasional trespasses and continues to look after their yoga KshEmam.
12. **Parama PrApyathva Kaashtai:** Being the sole object of attainment as Parama PurushArtham.

13. **Aasritha PakshapAtha Kaashtai:** Being Sarva VarNa samaanan (equal of approach to all four VarNams), He blesses those, who seek refuge in Him by canceling anything countering His sankalpam to protect His BhakthAs). This arises from His predisposition (pakshapAtham) to those, who sought His protection (aasrithAL).
14. **BhOgyathva Kaashtai:** Conferring the sweetness of the enjoyment of His soundharyam.
15. **ayathna BhOgyathva Kaashtai:** Blessing capacity to let one enjoy Him without the intercession of the Indriyams. His svAbhavika anubhAvyathvam is referred to here. Just as the breeze carries the fragrance of the flowers; He comes in an uninterrupted way and lets our eyes enjoy His holy feet without satiety.

All these 15 kalyANa guNams are celebrated in the very first verse of AmalanAdhipirAn Sri Sookthi according to Swami Desikan.

AzhwAr, Swami Desikan ThiruvadigALe SaraNam

daasan, Oppiliappan Koil VaradAchAri SaThakOpan

